ORTADOĞU’NUN PUSULASIZ VE ROTASIZ GEMİSİ

ORTADOĞU'NUN PUSULASIZ VE ROTASIZ GEMİSİ

Dr. Seyfi SAY

GÖKPINAR KİTAPLARI

İSTANBUL 2024

Bismillâhi'r-Rahmâni'r-Rahîm.

El-hamdu li'llâhi Rabbi'l-'âlemîn. Ve's-salâtü ve's-selâmu 'alâ Rasûlinâ Muhammedin ve 'alâ âlihî ve sahbihî ecma'în.

İÇİNDEKİLER

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: TÜRKİYE, FİLİSTİN VE İSRAİL

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: TÜRKİYE VE AFGANİSTAN

BİRİNCİ BÖLÜM:

TÜRKİYE VE ORTADOĞU

MANİFESTO: SANA, BANA VE AK PARTİ'YE DAİR!

"Dünün Erdoğan'ı yok artık. O ***'İslami devlet' diyen Erdoğan*** *gitmiş, yerine '****Din devletine karşıyım****, dinsel milliyetçiliğe hayır!' diyen bir Erdoğan gelmiş. Dün Avrupa Birliği'ne 'Hıristiyan kulübüdür' diyerek karşı çıkan Erdoğan, bugün başbakan sıfatıyla AB ile bütünleşmek için elinden geleni ardına koymamakta kararlı."*

Yukarıdaki satırlar, AK Parti'nin eski milletvekillerinden ***Yeni Şafak*** gazetesi yazarı, ekranların gediklisi Mehmet Metiner'e ait.

Ancak bu ifadeler yeni değil, on yıllar öncesine ait (Bkz. Mehmet Metiner, "Dünden bugüne Tayyip Erdoğan", ***Radikal****,* 6 Temmuz 2003).

Erdoğan, Metiner'i bu konuda hiçbir zaman yalanlamadı.

Yukarıya aldığımız ifadeler, günü gelince kullanılmak üzere bir köşede arşivlenmiş açıklamalar da değildi; internetten hiç eksik olmadı. (Gazete kapandı ve internet sitesine artık ulaşılamıyor, fakat gazete nüshası kütüphanelerde ve özel arşivlerde duruyor.)

Metiner, bu yazısından dolayı Erdoğan'dan özür dilemek zorunda da kalmadı. (Başka hususlarda ondan da, Emine Erdoğan hanımefendiden de özür dilemek zorunda kalmıştı.)

*

Gerçek şu ki, Türkiye'deki İslâmî cemaat, kurum ve organizasyonları "içerden" kontrol eden ve yönlendiren "derin yapı", bir parçası olduğu "uluslararası düzen"in de talepleri doğrultusunda, bu oluşumları kendileri açısından mutedil ve ılımlı, İslâmî açıdan ise "ölçüsüzlük ve aşırılık" anlamına gelen bir çizgiye sürüklemiş bulunuyor.

Bu çerçevede, 28 Şubat Süreci ile birlikte, **İslâmî cemaatlerin laikliği içselleştirmesi operasyonu** büyük ölçüde tamamlanmış bulunuyor. (Kimisi Atatürkçü/Kemalist, kimisi boz ya da boşkurtçu, kimisi devletçi, kimisi Türkiyeci, kimisi yerlici-millici, kimisi "İslamcılık karşıtı müslüman", kimisi "dincilik karşıtı dindar", kimisi de "Şeriatçılıktan hazzetmeyen ahlâksız ahlâkçı" oldu.)

Bu sosyal "tepkime"nin katalizörlüğünü ise ne yazık ki AK Parti üstlenmiş durumdaydı.

*

28 Şubat Süreci Türkiye'deki **İslâmî hareketin laikleşmesinin önünü açtı.**

Jakoben laikçilerin **"Asarız keseriz, gerekirse silah kullanırız, milyonlarca kişiyi öldürürüz"lü, tanklı toplu** açıklamalarından bunalan, yılgınlığa kapılan dindar kitleler o dönemde çareyi AB'ci (Avrupa Birliği yanlısı) olmakta bulmuştu.

Sürecin ardındaki "derin yapı", **Müslüm Gündüz, Ali Kalkancı ve Fadime Şahin** gibi figürler ile (üyelerinin yüzde 40'ı görevli askerlerden oluşan) **prefabrik Aczimendeburi tarikatı** gibi özel imalat örgütler vasıtasıyla (müstehcenlik öğesi de eksik olmayan) amansız ve ahlâksız bir **psikolojik savaş**, kirli bir **algı operasyonu** faaliyeti yürütmüş, dindar kitleleri sadece korkutmakla yetinmemiş, aynı zamanda dindarlıklarından utanır hale getirmişlerdi.

Askerler **Enver Ören** gibi ılımlı bir ismi bile korkunç tehditlerle canından bezdirmişlerdi.

O sıralarda doktora öğrencisiydim ve beş kişilik sınıfımızdaki öğrencilerden biri, sonradan ***Today's Zaman***'ın genel yayın yönetmenliğini yapan (ve o sırada ***Zaman*** gazetesinde çalışmakta olan Boğaziçi mezunu) **Bülent Keneş**'ti. (Şu anda İsveç'te yaşayan Bülent'i hatırlayacaksınız.. **Erdoğan, İsveç'in NATO üyeliğini onaylama şartı** olarak Bülent'in iadesini istemiş, İsveç hükümeti, İsveç Yüksek Mahkemesi'nin kararı gereği bu talebi reddetmişti.) İşte bu Bülent, o günlerde bize, **Fethullah Gülen**'in 28 Şubatçılar için "**Avcıların hiç acıması yok**" demiş olduğunu söylüyordu. (Aynı dönemde Fethullah, kamuoyu önünde askerlere "yağ" çekiyor, onların "içtihat"larını övüyor, Başbakan Erbakan'a "tenafür"lerini sunuyordu.)

O günlerde memleketin durumu buydu.

*

28 Şubatçılar'a karşı bırakın yüksek sesle karşı çıkılmasını, bir inilti, bir fısıltı, bir vızıltı, bir mırıltı bile işitilmiyordu.

Herkes, "Biz de dindarlar olarak şımardık canım.. **Özeleştiri** yapmalıyız, bizde de kusur var, **geçmişin mazlumları bugünün mağrurları olmamalıdır**, olmamalıydı" modunda konuşuyordu.

İstisnalar ise sağdan da saysan, soldan da saysan, bir elin parmağını bulmuyordu.

Başta gelen istisna, merhum **Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan** Hoca'ydı.. O sırada genel yayın yönetmenliğini yaptığım ***İslâm Dergisi***'nin 28 Şubat'ı izleyen Mart sayısında darbeci askerlere de, arkalarındaki **İsrail**'e de sert bir şekilde yüklenmişti.

Fakat bir ay sonra, Türkiye'de artık başına ne geleceğini kestiremediği için **yurtdışına** çıkmış ve bir daha da dönememişti.

Diğer bir istisna, Tank Hasan'dı.. **Hasan Celal Güzel**..

28 Şubat darbecilerinin emrindeki yargı onu hapse attı.. Hapisten çıktıktan sonra da vebalı muamelesi gördü.. Yalnız bırakıldı.. Herkese küstü.. Hayata da.. Ve küskün öldü.

Bir diğer isim **Muhsin Yazıcıoğlu**'ydu.. "**Türkiye İran olmayacaktır, Cezayir olmayacaktır, fakat Suriye de olmayacaktır, buna izin vermeyeceğiz**" şeklindeki çıkışı Türkiye gündemine bomba gibi düşmüştü. (Ki böyle bir açıklama yapmasını ondan isteyen, o sırada Almanya'da bulunan Esad Efendi'ydi.)

Yazıcıoğlu, daha önce de, "**Namlusunu millete çeviren tankı alkışlayamam**" diyerek darbe heveslilerine tepkisini göstermiş bulunuyordu.

Esad Efendi karada, Yazıcıoğlu ise havada "**trafik kazası**" yaşayarak aramızdan ayrıldılar.. Medyamızın yerli-milli yazarları (Ki bunların yerli-milli olduğuna **MİT** de kesinlikle kefil olur diye düşünüyorum) ikisinin de katili olarak "***Barnabas İncili***"ni göstermek için nedense çok mürekkep harcadılar.

*

İstisnalardan bir diğeri **Nazlı Ilıcak**'tı.. Ilıcak daha sonra bir kitap yazdı: "***Demokrasiye İnce Ayar – 28 Şubat Arşivi***".

Ilıcak bu kitabında **28 Şubat'ın motoru ya da lokomotifinin MİT olduğunu**, askerlerin sadece avara kasnak aparat durumunda bulunduğunu belgeleriyle ortaya koydu.

(Aynı tespiti sonradan Müyesser Yıldız da yaptı:

> 28 Şubat davasının **106 celsesinden 103'ünü izlemiş**, **binlerce sayfalık klasörleri okumuş** birisi olarak hemen şunu belirteyim:
>
> **"*Sermayeyi renklere ayıran*"** **TSK değil MİT'ti.**
> Dahası ***"irtica"*** **raporlarını hazırlayan**, önce dönemin Cumhurbaşkanı

merhum Süleyman Demirel'e, ardından Genelkurmay'a ve nihayetinde **MGK'ya brifingler** veren, özetle "**28 Şubat"ın düğmesine basan da MİT**'ti.

[https://muyesseryildiz.com/2022/05/10/kozmik-odada-fetocu-28-subatta-degil-oyle-mi/]

Görüldüğü gibi **MİT**, ABD'ye, İsrail'e, beynelmilel Masonluğa çok güzel hizmet etmiş.

Eski MİT müsteşarlarından/başkanlarından Fuat *Doğu'nun "***Ben MİT müsteşarlığı yapmadım***, CIA'nın şube müdürlüğünü yaptım. Bir CIA yetkilisi gelse, beni Sinop'a götür dese onu oraya götürmekle memurum"* demiş olduğu biliniyor. Konuşma tarzından bundan ıstırap, acı ve utanç, hatta öfke duyduğu belli.. 28 Şubat'ın MİT'çilerinin ise bu "hizmet"i büyük bir onur addederek şevkle ve keyifle yaptıkları anlaşılıyor.

Kadirşinaslık gereği onları benim de takdirle yâd etmem gerekiyor.

Çünkü o süreçte merhum Esad Efendi'ye destek verdiğim ve 28 Şubat karşıtı tutumumu ***Sağduyu Gazetesi***'ndeki yazılarımda da sürdürdüğüm için onların özel ilgisine mazhar oldum.. Cemaatteki "**yıllanmış, kaliteli**" adamları, bulunduğum bazı ortamlarda sergiledikleri ilginç tavırlarla beni onurlandırıyorlardı.

Yine o süreçte, **Esad Efendi'nin Almanya'da**, [28 Şubat'ın üzerinden üç buçuk yılı aşkın bir süre geçmiş olduğu halde] 2000 yılı ortalarında, benim hakkımda cemaat mensuplarına "**Ben bu çocuğun canından endişe ediyorum.. MİT her yerde bunun karşısına çıkıyor, onu buraya yerleştirebilir misiniz**" demiş bulunduğunu ancak 16 yıl sonra öğrenecektim.

Onlardan olumlu cevap alamamış olacak ki, bunu ABD'deki cemaat mensuplarından da istemişti.. **ABD bana vize vermediği** için bu gerçekleşmedi.

Ben, merhumun ABD'ye gitmemi İslamî tebliğ faaliyetinde bulunmam için istediğini zannediyordum, meğer hayatımı kurtarmak istiyormuş.

Kimlerden?..

Bu soru önemli.. "***Barnabas İncili***" ile bir ilgim yok.

Ne var ki, Yazıcıoğlu'nun ölümünden iki ay kadar sonra, 2009 yılı ortalarında zehirlendim..

Ölmedim.. Fakat perişan oldum, ellerimin üstü komple yaraydı.. Ölseydim, doğal bir ölüm zannedilecekti.. Zaten o sırada sessiz, konuşup yazmayan, içine kapanık, asosyal, İskenderpaşa Cemaati ile de ilişkisi kesilmiş basit bir devlet memuruydum.. Ölümüm hiç dikkat çekmeyecekti.

Evet, Esad Efendi haklıydı, MİT heryerde karşıma çıktı..

Ahirette de çıkacaklar.)

*

Konuya dönelim.. 28 Şubat döneminde darbecilere karşı bırakın yüksek sesle karşı çıkılmasını, bir inilti, bir fısıltı, bir vızıltı, bir mırıltı bile işitilmiyordu.

Dört kişi bir tarafa bırakılırsa herkes korku ve panik içindeydi.

O yıllarda **MÜSİAD başkanı Erol Yarar** periyodik olarak "**duyarlı medya**" adlı toplantılar düzenliyor, dindar camianın bütün gazete ve dergilerinin temsilcileri bu toplantılarda biraraya gelip birlikte yemek yiyor ve gündemdeki konular hakkında görüş alışverişinde bulunuyorlardı.

Bu toplantıların sonuncusu **Eyüp**'te ***Akit*** (veya ***Vakit***, her neyse) gazetesinin ev sahipliğinde yapılmıştı. Normalde bu toplantılarda lafa karışmıyor, konuşulanlara kulak vermekle yetiniyordum. İlk ve son kez söz alıp, oturduğum yerden, medya

olarak **28 Şubatçılar'a** tepki göstermemiz, dik durmamız gerektiğine dair bir konuşma yaptım.. Amacım cesaret vermekti.. Böylesi zamanlarda insanlar cesaret verici konuşmalara ihtiyaç duyarlar. Sözlerime ne itiraz geldi, ne de destek.. Fakat, dinleyicilerin yüzlerinden, hoşlanmadıkları anlaşılıyordu.. (Bunların bazılarının **MİT**'in elemanı ya da muhbiri olduğunu tahmin etmek için istihbarat uzmanı olmak gerekmiyor.) Toplantıdan sonra ***Samanyolu TV***'ciler, arabasız gelip de karşıya gidecek olanları götürebileceklerini söyleme nezaketi sergilediler, evim onların merkezine yakın olduğu için onlara katıldım ve yolda yaşlı bir cemaatçi, benim yaptığım konuşmanın Türkiye gerçeklerine uymadığına dair bir değerlendirme yaptı.. Öyle zannediyorum ki ben konuşurken yüzümü görmemiş olduğu için onları söyleyenin de o anda yanlarında olduğundan habersizdi.. Birşey demedim.

Evet, o süreçte korku dağları tutmuştu ve kimseden ses çıkmıyordu.

Erdoğan'dan da ses seda yoktu.. Evet, hapis yattı, fakat Ziya Gökalp'in ilgisiz ve önemsiz bir şiirini okudu diye..

Onun hapisliği de, sonraki süreçte yaşadıkları da ayrı bir muamma..

Hapisten çıktığında **Hasan Celal Güzel** gibi yalnızlığa mahkum edilmedi..

Önü açıldı..

Milli Görüş gömleğini çıkarıp yoluna devam etti.

Böylece yazıya başlamış olduğumuz noktaya geri gelmiş, **Mehmet Metiner'**in aktardığımız tespitlerine dönmüş oluyoruz.

*

Evet, 28 Şubat, dindar kesimi **laikleştirdi**.

AB'ci hale getirdi.

O kadar AB’ci hale getirdi ki, postmodern darbeden beş yıl sonra **Büyük Birlik Partisi**’nin haftalık ***Hür Gelecek*** gazetesinde köşe yazarlığı yaptığımda, Yazıcıoğlu’nun bile AB’ye katılım konusuna sıcak bakmaya başlamış olduğunu farkettim.

Karşı yönde yazı yazdım.. Yazıcıoğlu, sizin haklı olduğunuzu gördüğünde bunu gurur meselesi yapmıyor, hak veriyordu. En azından ses çıkarmıyordu. Onu böyle tanıdım. (Tarlası fena halde “sürülmüştü”, o ayrı mesele.)

Bir yıl sonra, ***Yeni Şafak*** gazetesi yazarlarıyla e-mail vasıtasıyla bazı tartışmalarım oldu.. Onlar da aynı şekilde AB otobüsünün yolcuları durumundaydılar.. Otobüse tıkış tıkış doluşmuşlardı, izdiham yüzünden kimisi otobüsün üstüne yerleşmiş, kimisi cama yapışmış haldeydi.. Onlara da gittikleri yolun yanlış olduğunu anlatmaya çalıştım, bazısı tepki gösterdi, bazısı da susup izledi.. Destek veren yoktu. (Sadece **Prof. Hayrettin Karaman**, bir mesajımı köşesine taşıma nezaketi sergiledi.. O günlerde ***Yeni Şafak,*** dikkatle takip edilen bir gazeteydi. **Fehmi Koru**’dan **Ahmet Taşgetiren**’e, **Ali Bayramoğlu**’ndan **Kürşat Bumin**’e, **Ahmet Kekeç**’ten **Mehmet Ocaktan**’a, ilahiyat stand-up’çısı ve lafçısı **Mustafa İslamoğlu**’ndan felsefe gafçısı **Dücane Cündioğlu**’na, **Nazif Gürdoğan**’dan **Rasim Özdenören**’e kadar pekçok isim orada yazıyordu. Ve bu gazete, AK Parti ile elele vermiş şekilde “**dindarların laikleştirilmesi, AB’cileştirilmesi, ılımlı Kemalistler haline getirilmesi**” operasyonunun dinamosu olarak hizmet vermekteydi. Bu gazete yazarlarını bir okur sıfatıyla uyarmanın faydalı olabileceğini düşünmüştüm. Mesajlarımdan duyduğu rahatsızlığı en çok belli eden kişi “müslümanca düşünme” pazarlamacısı Rasim Özdenören’di. Dücane o zaman da yazılarında “düzenbaz” mesajlar vermeyi ihmal etmiyordu ve ***Kanal7***’de Ahmet Hakan Coşkun “**İskele Sancak**” programının jeneriğinde onun görselini kullanıyordu.. Dücane o sıralarda “büyük İslam düşünürü”ydü.)

Evet, memleket 28 Şubat yüzünden bu hale gelmişti.. Getirilmişti..

AB’cilik ve **ılımlı laikçilik** almış başını yürümüştü.

*

Erbakan’ın **D-8’ler** projesi de gündemden düşmüş, AK Parti iktidarı ile birlikte devreye **Büyük Ortadoğu Projesi** girmişti.

Erdoğan da bu projede bütün haşmetiyle yerini almıştı. Nitekim Ocak 2004’te Suudi Arabistan'ın Cidde kentinde TOBB-DEİK İş Konseyi'nin yemeğine katılarak Türk ve Suud işadamlarına hitaben bir konuşma yapmış, şunları söylemişti:

> “**Altını çizerek** bir şey söylemek istiyorum. Yalnız, yanlış anlaşılırım endişesini de taşıyorum. Ben **İslam Ortak Pazarı anlayışını doğru bulmuyorum**. Çünkü, ne olursa olsun **bu birliktelikleri ne etnik, ne dini kökene ne de coğrafyaya bağlı olarak düşüneceğiz**. **Artık dünyada bunların hiçbirisi kaldı mı?**
>
> “Ekonomi ilişkilerde böyle bir şey var mı? Kuruluşları böyle oluşturmaya kalktığımız anda kamplaşmalar başlar, münasebetler kesilebilir. Biz, şöyle bir şey koyabiliriz; ekonomik ve ticari alanda ortak kalkınan ülkeler birliği diye bir şey oluşabilir. Burada **ortak payda** dayanışma olabilir. Dünyadaki **küreselleşmeyle** doğru orantılı veya paralel olmalıdır.”
>
> (https://bigpara.hurriyet.com.tr/haberler/politika-haberleri/erdogan-islam-ortak-pazari-olmaz_ID477735/)

Daha sonraki süreçte ise, kendisine Arap toplumlarının laikliği içselleştirmesi için sanki bir tür taşeronluk görevi verilmiş gibi, Araplar’a laiklik (yani Şeriat’ten vazgeçme) tavsiyesinde bulunduğu görülecekti. Mısır’da şu ifadeleri kullanma ihtiyacı duymuş bulunması, dikkatle değerlendirme konusu yapılmayı hak ediyor:

> “Türkiye’de anayasa laikliği, devletin her dine eşit mesafede olması olarak tanımlar. Laiklik kesinlikle ateizm değildir. Ben Recep Tayyip Erdoğan

olarak Müslümanım ama laik değilim. Fakat laik bir ülkenin başbakanıyım. Laik bir rejimde insanların dindar olma ya da olmama özgürlüğü vardır."

"Ben Mısır'ın da laik bir anayasaya sahip olmasını tavsiye ediyorum. Çünkü laiklik din düşmanlığı değildir. Laiklikten korkmayın. Umarım ki Mısır'da yeni rejim laik olacaktır. Umuyorum ki benim bu açıklamalarımdan sonra Mısır halkının laikliğe bakışı değişecektir."

(http://www.haber7.com/haber/20110914/Erdogan-Muslumanim-ama-laik-degilim.php)

Bu satırlar yazıldıktan bir gün sonra, Mısır İhvan-ı Müslimîn'inin, yani Müslüman Kardeşler teşkilatının, Erdoğan'ın açıklamalarına tepki gösterdiği medyaya yansıdı.

Gönül isterdi ki, Türkiye'de de bu tür konularda duyarlı grup ve cemaatler bulunsun. Erdoğan, bu tepkiyle ilgili olarak daha sonra şu açıklamayı yapmıştı:

"Bir çeviri hatasıyla, benim sözlerim yanlış anlamaya yol açtı. Çünkü Arapça'da 'dinsizlik' anlamına gelen bir kelime var. Laiklik terimi olarak o seçilince tepki oldu. Halbuki, laiklik din düşmanlığı demek değildir. Devlet bütün inançlara eşit mesafededir. Onların inançlarının da garantörüdür. Laiklikten korkmayın derken bunu kastediyoruz." [Kaynak: http://www.rotahaber.com/basbakan-ilk-kez-mitpkk-konustu_206653.html]

Ben de buradan Erdoğan'a çok basit bir soru yöneltiyorum:

Bu ülkede, "***Kur'an*** ve Sünnet'e göre yönetilmek istiyorum" diyenlerle "İstemiyorum" diyenler eşit haklara sahip mi?

Bu iki kesim **devlet kurumları tarafından** aynı muameleye mi tabi tutuluyor?

*

Ancak, Türkiye'deki İslâmcıların laikleşmesi süreci AK Parti ile sınırlı değil.. Diğer "dindar" partilerde de benzer kusurlar bir ölçüde var.. Hatta dinî cemaatler bile (bir iki istisna dışında) aynı durumda..

Bu yüzden, AK Parti'ye yönelik tepki ve eleştirilerinin aynı söylemleri paylaşma konusunda lüzumsuz bir yarış ve "düzen" açısından makbul kabul edilebilecek uyarıların ötesine geçmediği görülüyor. AK Parti'ye yönelik, "**İnsan haklarının hayata geçirilmesi, din ve vicdan hürriyetinin uygulanması alanında gerekli adımlar atılmadı**" şeklinde yöneltilecek bir eleştiri, kavramsal çerçevesi itibariyle **"İslâmcı" değil, liberal bir bakış açısını** yansıtması nedeniyle, İslâmî açıdan bir değer taşımamaktadır.

Çünkü burada ne AK Parti'ninkinden farklı ve İslâmcı olarak nitelendirilebilecek bir "dil" mevcuttur, ne de AK Parti'nin ideolojik yaklaşımlarına yönelik bir eleştiri... Burada, AK Parti'yle **"aynı söylemi paylaşma", fakat onun bu söylemin gereğini yerine getiremediği iddiasıyla** muhalefette bulunma durumu ortaya çıkmaktadır.

Böylesi bir muhalefet, **uygulama açısından bir tepki** olarak görülecek olsa da, **zihniyet düzeyinde bir onaylama** halini alır.

Üstelik, bu "insan hakları ve din ve vicdan hürriyeti" vurgulamasını bizzat Avrupa Birliği fazlasıyla yapmaktadır.

Nitekim dönemin **AB** Komisyonu Başkanı Jose Manuel Barroso, 2000'li yıllarda resmî ziyaret için Ankara'ya geldiğinde, Başbakan'la birlikte yaptığı basın toplantısı sırasında, "***Demokratik laiklikte din yokmuş gibi davranılamaz***. *Bir bireyin kadın olsun erkek olsun bireysel haklarını tanımak gerekir. Böyle olunca devlet ile toplum arasındaki en iyi ilişki kurulmuş olur*" diye konuşmuştu.

Yine **Barroso** tarafından, "*Demokratik laiklikten bahsederken bir* ***din yokmuş gibi davranamayız***. *Toplumda din vardır. Demokratik devletin de din özgürlüğüne*

saygı göstermesi gerekir” uyarısı da yapılmıştı. Barroso, “*AB olarak bizim laiklik anlayışımız budur*” diyordu. Başörtüsüyle ilgili olarak da, “***Türban** her kadının kendi karar alması gereken bir konudur*” şeklinde konuşmuştu.

*

Demek oluyor ki, AK Parti’ye yöneltilecek insan hak ve hürriyetleriyle ilgili bir eleştiri, bunların neler olduğu bile vurgulanmadığı sürece, belki AB reformlarının takipçisi gibi görülmeyi sağlayabilir, fakat, kavramsal çerçevenin **liberalliği** ve içeriğin bulanıklığı nedeniyle **İslâmcı** olarak nitelendirilmeyi hak ettirecek bir duruş olarak görülemez.

AK Parti’ye yönelik “İslâmcı” sayılabilecek **gerçek ve gerçekçi bir muhalefet**, onun **yapmadığı veya yapamadığı** hususlara değil, öncelikle ve özellikle, **yapması gerekmediği ve yapmayabileceği halde yaptığı** hususlara ve ideolojik düzeyde savunmak zorunda olmadığı halde savunduğu noktalara odaklanmalıdır.

Gerçekten de AK Parti, “**muhafazakâr demokrasi**”yi ideoloji olarak seçmek zorunda değildi, “**Milli ve manevi değerlere saygılı bir parti**” olduğunu vurgulayarak konuyu geçiştirebilirdi. Ve Erdoğan, yukarıda aktardığımız ve aşağıda aktaracağımız türden beyanlardan kaçınabilirdi.

Zinanın suç olmaktan çıkarılması, **İstanbul Sözleşmesi**’nin imzalanması gibi hatalar yapılmayabilirdi.

*

2007 yılında, ***Aksiyon*** dergisinden Aydoğan Vatandaş, bir Amerikan akademisyenle, Prof. Dr. **Jenny White**’la Akparti’nin ideolojisiyle ilgili bir röportaj yapmıştı. Prof. White, “Sizce AK Parti'nin geleceği, Türkiye'de İslamcılığın geleceğidir denilebilir mi?” şeklindeki soruyu şöyle cevaplandırıyordu:

> “İslamcılık çoktan sona erdi. 6-7 yıl önce aslında bitti bu. Benim bildiğim akademisyenler arasında da artık kullanılmıyor. İslamizm 1990'larda Müslüman modeli siyasete dönmüş gibi görünen Türkiye'de siyasi İslam'a dayalı 1980'lere ait bir hareketti. Bu modele göre kamu görevlileri birey olarak dindar Müslüman olabilirler ve bununla birlikte bir çeşit teknoloji olarak gördükleri seküler demokratik bir hükümet idare edebilirler. Bu görüş Türk İslamı’nın Orta Asyalı, Osmanlı ve Sufi mirası nedeniyle Arap İslamı’ndan farklı olduğu ve tabiat olarak da daha toleranslı olduğu önermesine dayalıdır. AK Parti kurulduğunda, zaten seleflerinden daha ılımlıydı. 1980'lerde, Erbakan'ın konuşmaları oldukça radikaldi.”
>
> (http://www.aksiyon.com.tr/detay.php?id=25470).

Bunu, İslâm’ın ya da **İslâmcılığın değil, siyaset arenasındaki İslâmcıların bitişi** olarak değerlendirmek daha doğru olur.

“Türkiye'de İslamcılık neden öldü?” şeklindeki soruya White’ın verdiği cevap şöyleydi:

> “İlk olarak Türk-İslamcılar Türk devlet kurumlarına **şeriat hukukunu** uyumlaştırma/dahil etmeye zorlamaya istekli değildiler; ikincisi ordu buna asla izin vermezdi; üçüncüsü de anketler Türk halkının **şeriata dayalı bir hayata**, genel olarak da **din ve siyasetin karıştırılması**ndan yana olmadığını gösteriyordu.”

Bunlar, doğru tespitler.

Gerçekten de, “Türk-İslamcılar”, boş kurtçu olanı ve olmayanıyla, Türk devlet kurumlarına Şeriat hukukunu dâhil etme konusunda pek istekli değildiler ya da istekleri olan varsa bile onların da kararlılıkları ve cesaretleri, en önemlisi de güçleri yoktu.

İstenilen, iktidarı paylaşmak, iktidar olmanın sunduğu imkânlardan bir şekilde yararlanabilmekti.

Ordunun İslâmîleşmeye izin vermek istemeyeceği de, bilinmeyen bir sır değildi. Fakat asıl önemlisi, Türk halkının büyük çoğunluğu, Şerîat'a dayalı bir hayatı istemiyordu. Ki bunu, ara sıra yapılan kamuoyu araştırmaları da gösteriyordu ve hâlâ da göstermektedir.

*

Prof. White, "**AK Parti'ye karşı 28 Şubat benzeri bir sıkıştırma bekliyor musunuz**?" şeklindeki soruya ise, *"Hayır,"* diye cevap veriyor, *"Onlar böyle bir hareketi kışkırtacak hiçbir şey yapmadılar. Tam aksini yaptılar."*

Onların böyle bir hareketi kışkırtacak hiçbir şey yapmadıklarını Amerikan akademisyenler ve siyasetçiler kadar Türkiye insanı da biliyor.

Bununla birlikte, "**28 Şubat benzeri sıkıştırma**" heveslilerinin "kışkırtılmaya" ihtiyaç duymadıklarını, **kuzunun kurtun suyunu bulandırması** hikâyesinde olduğu gibi, "**kışkırtılmış gibi yapma**" konusunda sınırsız bir hırs, yetenek ve gözü dönmüşlüklerinin bulunduğunu da çok iyi bilmekteyiz.

Bunlar, ne zaman kışkırtılmış rolü oynamaları gerektiğine de ancak Amerikalılar'ın karar verebileceğini, kendi kendilerine gelin güveyi olup kışkırtılmışlık sergilemelerinin sonunun pek iyi olmayacağını şu sıralarda anlamaya başlamış bulunuyorlar.

*

Çağdaş İslam'la ilgili 35 kitabı, makale ve konferanslarıyla tanınan Prof. Dr. John Esposito, "***İslam'ın Geleceği*** *" (**The Future of Islam,*** Oxford University Press, 2010) adlı kitabında şöyle diyor:

"Kurucuları Recep Tayyip Erdoğan (Başbakan) ve Abdullah Gül (Dışişleri Bakanı ve şimdi Türkiye Cumhurbaşkanı) İslamî bir parti olan Refah ve onu izleyen Fazilet partisinde anahtar figürler olsalar da, AKP ekonomik kalkınma ve toplumsal muhafazakarlık üzerine daha güçlü bir vurgu yapan, daha kapsayıcı biçimde çoğulcu (İslami olmayan) bir parti olmayı tercih etti.

"AKP, Türkiye'nin AB'ye üyeliğini ve liberal piyasa ekonomisini savunan ılımlı, Batı yanlısı bir partidir. AKP'nin tarihi ve uygulamaları göstermiştir ki, **politikanın realiteleri** İslamcıları, deneyimlerden bir şeyler öğrenmeye, vizyonlarını genişletmeye, değişik seçim ortamlarına **adapte olmaya** ve etkin biçimde hükümet etmeye yöneltebilir….

"… Yurt içinde Ordu ve laik muhalefet tarafından 'İslami yönelimli' bir hükümete yönelik ifade edilen korkuların boş olduğu kanıtlandı."

Esposito bilmediğimiz şeyleri söylemiyor. Ancak, onun vurguda bulunduğu "**politikanın realiteleri**" üzerinde özellikle durmak gerekiyor.

Akparti açısından bakıldığında, politikanın realitelerinin özellikle **28 Şubat Süreci** anlamına geldiğini hepimiz biliyoruz.

Bu süreci hazırlayıp yöneten iç ve dış güçlerin amacı da, Türkiye'deki İslamcı oluşumları, **kendi "realite"leri çerçevesinde yeniden biçimlendirmek**ti.

Bu açıdan, 28 Şubat Süreci'nin, hem Akparti'nin geldiği çizgi, hem Fethullahçı Takiyye Örgütü'nün "**dinler arası diyalog**" söylemini faaliyetlerinin odağına yerleştirmesi, hem de İskenderpaşa grubunun "**millet tanımlarımız**" yerine "**sağduyu ve bağımsızlık**" gibi kavramlara yapışarak herkesin "**kendi anlayışı çerçevesinde sağduyulu**" olması ütopyasını (ya da ham hayalini) siyaset anlayışının özü olarak benimsemesi (ve de boş kurtçu hale gelmesi) itibariyle, başarıyla sonuçlandığı inkâr edilemez.

*

28 Şubat Süreci'nde kullanılmış olan kadroların tasfiye edilmiş veya ediliyor olması, onun başarısız olduğu anlamına gelmez.

Şayet bir operasyon başarıyla tamamlanmışsa, o operasyonda kullanılan isimler de misyonlarını tamamlamış ve miadlarını doldurmuş olurlar. Ve onlar, bir araç olan operasyonun amacını benimsemek yerine, operasyonun bizzat kendisini amaç haline getirmeye çalışırlarsa, operasyonun amacına zarar vermeye başladıkları için tasfiye edilirler.

Esposito'nun kitabının ***Financial Times***'teki tanıtımında ise şunlar söylenmektedir:

> *"*Esposito'nun analizine göre İslam'ın Reformasyona ihtiyacı yok: Reformcular Müslüman dünyanın her köşesinde çalışıyor. Batının kendisinin değişmeye ihtiyacı var….
>
> "Esposito sorunun İslam'ın durağan olduğu ve 'hiç Müslüman reformcu yok' varsayımıyla yanlış yönlendirildiğine inanıyor. Yazar reformcu İslam'ın uzun ve şöhretli geleneğinin yaşadığını ve olumlu durumda bulunduğunu belirtiyor, şu görüşü savunuyor: 'Bugünün reformcularının sayı ve çeşitliliği sık sık gündeme getirilen bir soruyla saptırılıyor, şüpheli imalarda bulunuluyor. 'Hiç Müslüman reformcu var mı?' deniliyor. Daha az olmasını dilerdim, çünkü aralarından temsilci örnekler seçerken zorlanmazdım." (http://www.haberler.com/batida-konusulan-kitap-adalet-ve-kalkinma-partisi-haberi)

*****

White'ın röportajının bütününe bakıldığında, elinden geldiğince objektif olmaya ve veriler ne söylüyorsa ona göre konuşmaya çalışan bir akademisyenle karşı karşıya olunduğu anlaşılıyor. Türkçe'ye ***Siyasal İslam'ın İflası*** adıyla çevrilen

kitabıyla tanınan **Olivier Roy**'un ise, İslâmcılık konusunu çok daha iyi bildiği ve analiz ettiği inkâr edilemez.

Roy, herşeyden önce, konusuna ileri derecede hâkim bir isim. **Eserinin önsözünde** yer alan şu satırlar bile, bunu anlamak için yeterli:

> " '**Müslüman**' terimini olgudan çıkanı kastetmek için ('**müslüman ülke**': nüfusunun çoğunluğu müslüman olan ülke; '**müslüman aydın**': müslüman kökenli ve müslüman kültürden gelen aydın), '**İslami**" terimini ise niyetten çıkanı kastetmek için ('**İslami devlet**': İslam'ı, meşruiyetinin temeli yapan devlet; '**İslami aydın**': düşüncesini bilinçli olarak İslam'ın kavramsal çerçevesi içinde düzenleyen aydın) kullanıyorum."

Türkiye'deki aydın geçinen zır cahiller, kendilerini çok akıllı ve zeki zanneden angutlar ve geri zekâlılar, **kavramlar ve terimler** konusunda şu kadarcık bir dikkate ve hassasiyete sahip olsalardı, şahsen **İslamcılık, dincilik ve dindarlık** kavramları hakkında yıllardır yığınla yazı yazmak zorunda kalmazdım.

Görüldüğü gibi, Roy, kendi analizi çerçevesinde en uygun kavramları bulmaya uğraşıyor.

Önce, "**olgu**" ile "**niyet**" (olan ile olması istenen) arasında bir ayrım yapıyor ve bundan hareketle kavramlarını oluşturuyor.

Hiç kuşkusuz, "*İslami [İslamcı] aydın*"ı, "**düşüncesini bilinçli olarak İslam'ın kavramsal çerçevesi içinde düzenleyen aydın**" olarak tanımlarken de, çok önemli bir noktaya temas ediyor.

Ancak, Roy'un "**müslüman-İslamî**" ayrımı, kendi araştırması çerçevesinde tutarlı ya da elverişli olmakla birlikte, İslâm'ın kavramsal çerçevesi içinde başka terimlere tekabül etmektedir.

İslam’ın kavramsal çerçevesi, Roy ya da White gibi sosyal bilimci ya da gazetecilerin kavramsal çerçevelerine indirgenemez; fakat Roy’un böyle bir iddiası da yok zaten.

*

Evet, terminoloji ya da kavramsal çerçeve meselesi önemli..

Öyle ki, mesela bir siyaset bilimci ile sıradan bir insanın siyasal değerlendirmeleri arasındaki en temel fark, kullandıkları kavramsal çerçeve ile ilgilidir.

Belki aynı şeyi söylüyor olabilirler, ama siyaset biliminin kavramsal çerçevesi ya da terminolojisi ile konuşmayan bir kimse, hiçbir zaman siyaset bilimci olarak kabul edilemez.

İdeolojiler ve yandaşları için de durum budur.

Bir **komünist**, insanları sınıflandırırken kendi kavramlarını kullanır ve toplumu “sınıflar”dan ibaret görür. Ona göre, kimisi işçi sınıfındandır, kimisi kapitalist.

Bir **milliyetçi** ise topluma baktığında ırksal kökenleri ya da aidiyetleri fark eder; şu Türk, şu Arap, bu da Kürt’tür.

Buna karşılık bir **müslüman (İslâmcı)** için insanlar en temelde mümin, münafık ve kâfir olarak ayrılırlar.

Diğer özellikler tâlidir, başat nitelik taşımaz.

*

Bir komünist, kendisini kâfir ve muhatabını mümin olarak tanımladığında, kavramsal çerçevesini İslâm’dan ödünç aldığı için kendi ideolojisine göre düşünmeyi terk etmiş olacağı ve artık komünistliği ciddiye alınmayacağı gibi, bir

müslüman da, İslâm’ın kavramsal çerçevesini terk ettiğinde artık müslümanca düşünmeyi hatta Müslümanlığı bırakmış olur.

O yüzden, bir müslüman (ya da Roy’un ifadesiyle İslâmcı) aydın için, düşüncesini “**İslâm’ın kavramsal çerçevesi**” içinde düzenlemek, ve Roy’un vurguladığı gibi bunu “**bilinçli**” bir biçimde yapmak önem taşır.

Bir aydına İslamcı denilebilmesi için düşüncesini “İslam’ın kavramsal çerçevesi” içinde oluşturuyor olması gerektiği gibi, bir hareketin de İslamcı sıfatını hak edebilmesi için, kavramsal çerçevesini İslam’dan alması gerekir.

*

Belki bunu fark ettiği için Erbakan “**Milli Görüş**” ve “**Adil Düzen**” gibi kavramları kullanıyordu.

“**Millet**” kelimesi aslında bugün kullandığımız anlamından farklı ve dinî nitelikte bir kavram olduğu için, “Milli Görüş” şeklindeki bir adlandırma hem yasal engellere takılmıyor hem de farklı bir “**niyet**”i ifade edebiliyordu.

AK Parti ise daha baştan “**liberal, demokratik ve laik**” bir kavramsal çerçeve benimsedi. Onun ideolojisi “milli görüş” gibi farklı yorumlara imkân veren bir ifadeye dayanmıyordu, “**muhafazakâr demokrasi**”ydi.

Roy’un ifadelerine dönersek, söz konusu kitabında mevzu ile ilgili olarak şöyle diyordu:

> “**İslamcılığın** siyaset sahnesinden yok olduğu sanılmasın. Tersine, Pakistan'dan Cezayir'e kadar yaygınlaşıyor, **sıradanlaşıyor, genel siyasal manzarayla bütünleşiyor**, âdetleri ve çatışmaları belirliyor. Cezayir'de iktidara geleceğinden kuşku duyulmasın. Fakat başlangıçtaki hızını yitirdi. ‘**Sosyal-demokratlaştı**’.”

Benzer şekilde Türkiye'de İslâmcıların kısmen **sosyal demokratlaştıklarını** veya en azından **laikleştiklerini** söylemek mümkün olabilir.

Siyasî arenadaki İslâmcı hareketin, büyük ölçüde, laiklik ve demokrasi ideallerini önemseyen bir hareket halini aldığı görülüyor.

Söz konusu hareket, '**ekonomik topluluk**' niteliğindeki Avrupa Topluluğu'na (AET) yıllarca karşı çıkmışken, bugün '**siyasal birlik**' halini alan AB'den hiç rahatsız değil.

Özellikle **AK Parti**'nin, Türkiye'deki İslâmcıları laikleştirdiğini, demokratlaştırdığını ve AB yanlısı hale getirdiğini veya böyle bir işlev üstlendiğini hatırlatmak bile gereksizdir.

*

Kuşkusuz AK Partili bazı "**eski İslâmcılar**", kendilerinin sosyal-demokrat olarak adlandırılmalarına itiraz edeceklerdir.

Ama "**muhafazakâr demokratlık**"ları ile "**toplum**"a olan bağlılıklarının toplamı "**sosyal demokratlık**" anlamına gelebilir.

Kapatma davası sırasında Avrupa'nın AK Parti'ye verdiği destek de bunun sonucudur.

Strasbourg'da 'acil' gündemle toplanan Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi, Türkiye'deki demokratik kurumların işleyişi ile ilgili bir rapor hazırlamış ve bu rapor, 3 'ret' ve 3 'çekimser' oya karşı 65 parlamenterin desteğiyle kabul edilmişti.

Sosyalist Enternasyonal'e mensup parlamenterler de o süreçte AK Parti'ye destek vermekten geri kalmadılar.

Türkiye'de yaşananları ‘yargı darbesi’ olarak gören Sosyalist Grup Başkanı Andreas Gross, Anayasa Mahkemesi’nin asla parlamentonun yerini alamayacağını söylemişti.

Avrupa Birliği Karma Parlamento Komisyonu Eşbaşkanı Joost Lagendijk de, kapatma davasına atıfta bulunarak, “**Avrupalı sosyal demokratlar CHP'den utanç duyuyor**” diye konuşmuştu.

Türkiye ile AB arasındaki katılım müzakerelerini izleyen bir çalışma grubunun üyesi olan Sosyalist Partili Morgan Johansson da, yayınlanmak üzere ***Expressen*** gazetesine ve Türkiye’deki dostlarına gönderdiği “**CHP, Sosyalist Enternasyonal’den atılmalı**” başlıklı bir makale kaleme almıştı. Orada şunları söylüyordu:

> “AKP aşırı İslamcı olmaktan uzak, geniş görüşlü, farklı fikirlere saygılı bir parti; sosyal politikalar konusundaki görüşleri de sosyal demokrasiye yakın.”

2007 yılında da, Alman Sosyal Demokrat Partisi, yayınladığı “***21. Yüzyılda Sosyal Demokrat Dış Politika***” adlı kitapta Avrupa’daki sosyal demokrat liderlerin yazdığı 47 makaleye yer vermişti. Türkiye mahreçli tek makale, **Erdoğan**’ın Avrupa Birliği ile ilgili bir yazısıydı.

*

Sonraki süreçte Avrupa ile AK Parti’nin arasının açılması, AK Parti’nin İslamcı hale gelmesinden kaynaklanmıyor.

Sebebi (**Fethullahçılar** gibi dinî grupları ve **Kürtler** gibi etnisiteleri Türkiye’nin iç siyasetine müdahale için kullanmak isteyen) Avrupa ve ABD’nin Türkiye’den beklentilerinin (ülkede “**paralel devlet**”ler oluşmasına yol açacak ölçüde) çok fazla oluşu.

AK Parti’nin ideolojisinin İslamcılık olmadığı sloganından bellidir: “**Tek millet, tek bayrak, tek devlet, tek vatan!**”

Görüldüğü gibi (devlet düzeyinde) “**tek din**” yok..

Allahu Teala (devlet düzeyinde) “**dinin yalnız Allah’a ait olması**” gerektiğini bildiriyor (Bakara, 2/193), AK Parti ideolojisi ise devlet düzeyinde “**dinler arasında tarafsız**”.

Allahu Teala “**Sizi kavim ve kabilelere ayırdık**” buyuruyor (Hucurat, 49/13) AK Parti ideolojisi ise “**Tek millet**” diyor.

Türkiye’de yaşıyorsan ya Türk’sün ya da bir hiçsin..

İnsan bile değilsin..

Dahası derin güçlerin İslamcı olmayan “**derin dindarcılığı**”, “**dinde güncelleme**” yaparak “Kâfirle çatışmayı göze alan Müslüman'a Türk denir” diyor ve aklınca Müslümanlar’la alay ediyor.

Gerçekteyse kendisi alay konusu oluyor.

Bu tanıma göre şu anda Türkiye’de çok az Türk var.. Türkler **Afganistan**’da yaşıyor ve onların **oradaki adı Türk değil, Taliban**.

Bazı Türkler de Filistin’de.. Ne var ki onlara da orada kimse Türk demiyor.. Arap diyorlar.. Ya da HAMAS militanı..

*

“**Tek bayrak**” meselesi daha da fecî.. Buna göre, Afganistan’ın Kelime-i Tevhid yazılı bayrağı bizim bayrağımız değil..

Tek bayraktan söz ettiğin zaman Mukaddes Emanetler arasında yer alan **Sancak-ı Şerîf** bile küme düşüyor.

Bir de IŞİD'in (DAEŞ'in) kullandığı bayrak var.. Erdoğan bu bayrak için *"***Ellerindeki paçavra bayrak değil, bunların İslam'la alâkası yok***"* demiş durumda.

Paçavra dediğin o bayrakta "**La ilahe illallah, Muhammedun resulullah**" yazılı..

"Sen bu bayrağı taşımaya layık değilsin" ya da *"Bu bayrağın hakkını veremiyorsun, ona layık olamıyorsun"* diyebilirsin, **istismar**cılık suçlaması da yapabilirsin, fakat, **"Ellerindeki paçavra bayrak değil"** dersen, o suçladığın insanlara bir zarar vermiş olmazsın, sadece kendin **küfür söz söylemiş olursun**.

Evet, o bayrağa **paçavra** diyemezsin!

Bunun hesabı sana ahirette sorulur.

*

"**Tek devlet, tek vatan**"mış..

"**Tek Tanrı**" diyemeyince insan işte (**Hitler**'in "Ein Volk, ein Reich, ein Führer" / "Tek Halk, tek İmparatorluk/devlet, tek Lider" sloganından mülhem) böyle saçma lafları slogan edinir.

Azerbaycan'a gidince "Tek millet, iki devlet" diyorsun.. Hani tek devletti?

Kıbrıs'a gidince de "yavru vatan"dan söz ediyorsun.. Hani tek vatandı?

Allah akıl fikir versin! Amin!

*

Değil "milliyetçi" ya da "muhafazakâr demokrat" olduklarını söyleyenler, "İslâmcı" olduklarını ileri sürdükleri halde İslâm dışı bir kavramsal çerçeve kullananlar bile, İslâm ile sahih bir bağlantı kuramazlar.

Roy, haklı olarak, **ödünç bir söylem**le, İslâm dışı bir kavramsal çerçeve ile İslâm'ı savunmanın gerçekte "**İslam'ı laikleştirme**" anlamına geldiğini ifade eder*:*

> "Modernlik, müslüman ülkelerde İslam'ın dışında yerleşmektedir ve İslamcılar da **dinin laikleşmesi süreci**nin ilgili taraflarından biridirler.... **Edinilmiş olan bir Batılılaşmayı** [mevcut düzeni] reddederken, otantiklik mitosunu, [Batı'dan] ödünç aldıkları bir dilde [kavramsal çerçeve içinde], otantik olmayan içinde dile getirmektedirler [Mesela **Şeriat** kelimesini kullanmazlar, bir Batılı gibi insan haklarından, ahlâktan, iyi insan olmaktan vs. söz ederler, lügatlerinde "salih, müttekî, iyi müslüman" olma bulunmaz]. Çünkü bu modernlikten, hayal edilen bir gelenek adına, **gerçek geleneğe dönüşün reddi**ni ödünç almaktadırlar."

Bunlar, önemli ifadeler. Fakat AK Parti söz konusu olduğunda "edinilmiş bir Batılılaşmayı reddetmek"ten söz etmek bile gereksizdir.

Çünkü reddetmiyorlar.

Evet, ödünç söylemlerden uzak durmak gerekiyor.

*

Türkiye'de İslâm'ı salt bir parti hareketi gibi algılayanlar, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası ve Siyasal Partiler Yasası'na uymak zorunda olan partilerinin yanı sıra İslâm'ı da kısmen söz konusu mevzuata uygun biçimde anlamaya başladılar.

AK Parti, bu gelişmenin sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

Bugün **Saadet Partisi** ile AK Parti, kendi ifadelerine bakılırsa, "**Batılı anlamda**" laikliği savunmaktadır. Diğer partiler de öyle..

Siyasal İslâmcılık adını verdiği olguyla ilgili olarak Roy, “Neden bu başarısızlık?” sorusunu yöneltiyor ve, “Bu, her şeyden önce **düşünsel bir başarısızlık**tır” hükmüne varıyor:

> “İslamcı düşünceye göre bir yandan, İslami bir siyasal toplumun varlığı, müminin **tam anlamıyla erdeme [güzel ahlâka] ulaşabilmesi** için zorunlu bir koşuldur; öte yandan böylesi bir toplum ancak kendisini oluşturanların erdemiyle, en başta da **yöneticilerin erdemiyle** işleyebilir. Sonuç olarak, tam anlamıyla siyasal olan İslamcı düşünce gelişmesi içinde, siyaseti oluşturan her şeyle (kurumlar, karar mercileri, özel olandan ayrılmış bir alanın özerkliği) ilgisini kesip **siyaseti yalnızca ahlaki bir araç gibi görerek**, bir başka yoldan ulemanın ve reformcuların geleneksel algılamasına ulaşmış oluyor: İslamcıların gözünde, **toplumun adil ve İslami olması için müslümanların erdemli olması yeterlidir**.”

Böylece Roy, bir kısır döngüye işaret etmiş oluyor.

Roy’un bu tespitine katılmak mümkün değildir; çünkü tek başına **fazilet/erdem/ahlâk** yeterli değildir ve **İslâmî bir düzen tasavvuru insanların erdemli olacakları ön kabulüne dayanmaz**.

Böyle olsaydı, **Şerîat’ın yasak ve cezalarından** söz etmeye gerek kalmazdı; **cezaların varlığı, İslâm toplumunda da birtakım ahlâk dışı eylemlerin icra edilebileceğinin kabul edildiğini** gösterir.

Ancak, Türkiye gibi ülkelerde **devletin laikliğini (siyasal dinsizliğini)** tahkim etmeye uğraşan **derin** yapıların, kullandıkları oluşumlar (dinî grup, cemaat, tarikat) ve elemanlar (yazar-çizer, şairimsi, düşünürümsü) eliyle bu **ahlâksız ve düşüncesiz ahlâkçılığı** (yanına **Şeriatçılık eleştirisi** de ekleyerek) kamuoyuna pompaladıkları görülüyor. (Şeriatçılık eleştirisi yapmadan ahlâktan bahsetseler öpüp başımıza koyacağız da, bunların derdi **ahlâk üzümü** yemek değil, **Şeriat bağcısını dövmek**.. Ahlâk edebiyatı burada bahane..)

*

Böyle olmakla birlikte, “Siyasal İslâmcılık” olarak adlandırılan hareketlerin, kısmen de olsa, “**düşünsel bir başarısızlık**” anlamına geldiğini kabul etmek gerekiyor.

Çünkü, otantiklik mitosu ve “öze dönüş” çağrılarıyla başlayan hareketlerin “**demokratlık ve laiklik**” limanında demir atmaya başlamaları açık bir başarısızlıktır.

Ancak, Roy, kitabının önsözünde ifade ettiği gibi, bunalımın salt “Siyasal İslamcılık” ile ilgili olmadığını düşünüyor:

> “Bunalım aynı zamanda, [İslam ülkelerindeki] **laiklik**, Marksizm ve **milliyetçilik** gibi modellerin de bunalımıdır.”

Ve Roy, düşüncelerini şöyle açıklıyor:

> “Bununla birlikte, müslüman ülkelerde **devletin bunalımı**, **İslami siyasal kültürün bir sonucu değildir**.... İslam bir ‘**neden**’ değildir. Bir **cevap** olabilir miydi?...”

Adamın kafası çalışıyor, bizdekiler gibi geri zekâlı değil.. Aynı zamanda dürüst de..

Roy’un, yönelttiği bu soruya nasıl cevap verdiği fazla önem taşımıyor. İslâm, aslında tek doğru cevaptır.

Günümüzde İslâm’ın alternatifi olarak olarak ileriye sürülen yaklaşım laiklikten başkası değil.

Fakat l**aiklik**, John Keane’in ifadesiyle, “**bir hıristiyan projesidir**”. O yüzden, AB hedefi de göz önüne alındığında, İslâm’ın alternatifi olarak ortaya sürülen şeyin, gerçekte **laiklik adı altında Hıristiyanlık** veya en azından **yorum düzeyinde**

Hıristiyanlık gibi tahrif edilmiş, Hristiyanlığa benzetilmiş bir İslâm olduğu belki söylenebilir. (Buna bazıları **İslam'ın protestanlaştırılması** diyor. Fakat katolikleştirilmesi ve ortodokslaştırılması boyutu da var.)

*

Bütün bu hususlar, Türkiye'de, Erdoğan'ın Davos'ta sergilediği "**one minute**" türünden sembolik çıkışlarının, hamasi nutuklarının, **Ayasofya**'nın ibadete açılması gibi göz kamaştırıcı hamlelerinin, yandaş kalemlerin "son kale" köpürtmesinin, ve "**Ver mehteri, ver dombırayı, ver coşkuyu!**" tantanasının gölgesinde kaldı.

Gözlerden kaçırıldı.

Erdoğan'ın Davos'taki tepkisinin, İsrail'in, Gazze saldırısından önce Türkiye ile görüşerek, sanki o saldırı için Türkiye'den de onay almış gibi bir görüntü meydana getirme kurnazlığı yüzünden ortaya çıktığını unutmamak gerekiyor. Erdoğan o tepkiyi göstermesiydi, Hüsnü Mübarek'in o günkü konumuna düşecek, İsrail işbirlikçisi gibi görünecekti.

Bununla birlikte, dozajı daha düşük bir tepkiyle olayı geçiştirebilir ve Davos'a taşımayabilirdi. Davos'ta sergilenen tavır elbette takdire şayandır, fakat bu, AK Parti'nin "**AB yanlılığı, İslamcılığın laikleştirilmesi ve muhafazakâr demokrasinin ideoloji olarak benimsetilmesi**" eksenine oturmuş olan kurumsal kimliğini ve Türkiye'de üstlendiği misyonu ortadan kaldırmaz, belki kolaylaştırır.

Çünkü insanların savunma mekanizmaları böylesi sembolik çıkışlar tarafından yok edilir.

Nitekim yandaş yazarlar, arasıra, Batı'nın Erdoğan'ı niçin desteklemesi gerektiğini anlatmaya çalışırken bu noktaya vurguda bulundular, bulunuyorlar.

Örnek vermeden geçmeyelim.. ***Haber7.com*** yazarlarından Mehmet Acet, ***Yeni Şafak*** gazetesinde yayınlanan bir yazısında şunları söyleyebildi:

> Önceki gün Beyoğlu Sohbetleri programında karşılaştığımız bir **devlet yetkilisi** ile ayaküstü kısa bir sohbet yaptık.
>
> (…) Bu şekilde, Trump'ın Beyaz Saray'a yerleşmesiyle ABD/Türkiye ilişkilerinin hangi doğrultuda ilerleyeceğine dair önemli ipuçları sunan **bir takım bilgilere ulaştım**.
>
> (…) Seçimlerden önce ABD Başkan adayı ve ekibi ile temas kurup daha o dönemde **ilişki tesis** etmek kıymetli bir şey olmuş.
>
> Kim düşündü ise tebrik etmek lazım.
>
> Olay şöyle gelişiyor:
>
> **Donald Trump ve ekibi ile seçimlerden önce, ismi şu aşamada gizli tutulan bir işadamı üzerinden temas kuruluyor.**
>
> (…) Bu temas sırasında, **etkili sonuç üretecek bir nokta üzerinden** hareket ediliyor.
>
> **Erdoğan ve AK Parti tecrübesinin İslam Dünyası'ndaki radikal eğilimlerin panzehiri olan doğal rolünden** bahsediliyor.
>
> Peki sonuç ne oldu dersiniz?
>
> Denilen şu:
>
> Trump'ın etrafında İslamofobik tipler mevcut olduğu gibi, Erdoğan'ın 'İslam'da orta yolu' temsil eden **anti-radikalist doğal tutumunun kıymetini** kavrayan bir grup da oluşmuş durumda.

(http://www.yenisafak.com/yazarlar/mehmetacet/ankaradan-trump-ve-ekibine-ulastirilan-o-mesaj-2034272)

Hadi bir örnek daha verelim.. Cem Küçük'ün ***Star Gazetesi***'nin 1 Nisan 2016 Cuma günkü yazısında yayınlanmış olan "**DAEŞ'in tek panzehiri Erdoğan'dır!"** başlıklı yazısında (Erdoğan'a Batı'nın Ortadoğu'daki Don Kişot'u rolünü reva gören) şu satırlar yer alıyor:

> "… Eğer DAEŞ bitirilecekse bu Erdoğan gibi Müslümanların kalbini kazanmış, aynı zamanda **Batı sistemi içinde yer alan** karizmatik liderle olur. **Piyasa ekonomisi**ne sahip, **laik** sistemi olan, **AB'yle uyumlu** ve çoğunluğu Müslüman bir ülkenin lideri DAEŞ'i geriletebilir. ,,, O yüzden **DAEŞ'in tek panzehiri** Erdoğan'dır. Türkiye'de eskisi gibi **katı laik** bir yönetim olsaydı DAEŞ karşısında hiçbir gücü olmazdı…."
>
> (http://haber.star.com.tr/yazar/daesin-tek-panzehiri-erdoganndir/yazi-1100125)

Yoruma gerek var mı?!

*

Evet, Erdoğan'ın sembolik ve seremonik dindar çıkışları, AK Parti'nin "**AB yanlılığı, İslamcılığın laikleştirilmesi ve muhafazakâr demokrasinin ideoloji olarak benimsetilmesi**" eksenine oturmuş olan kurumsal kimliğini ve Türkiye'de üstlendiği misyonu ortadan kaldırmaz, kolaylaştırır.

Kaldı ki Erdoğan, Batı'ya ve İsrail'e karşı sergilediği "had bildiren" dindarca çıkışları geçmişte "**Şeriatçı**" diye bilinen kesimlere karşı da yapmış bulunuyor.

Mesela yıllarca "***Din milliyetçiliği****, bölge milliyetçiliği ve etnik milliyetçilik adına üretilen siyasetlerin, son kullanma tarihi geçmiştir*" diye konuştu. Şunu dedi:

> "Bizde etnik, bölgesel ve **dinsel milliyetçilik yok**. Bugün yine aynı noktadayız. Bizim dışımızdaki hiçbir parti bunları yapamadı."
>
> (http://habervaktim.com/haber/179137/basbakan_konusuyor.html)

Yine Erdoğan, AK Parti'nin 12 Haziran 2011 seçimlerindeki adaylarının tanıtım toplantısında şu ifadeleri kullanıyordu:

> "Bizim listemizdeki 550 kişi donanımlı, bilgili, yüreği millet aşkıyla dolu isimlerdir. Bu isimlerin içinde etnik ayrımcılık yapan bir kişi yok. Bu isimlerin içinde **inanç ayrımı yapan** bir kişi olamaz."
>
> (http://www.internethaber.com/iste-ak-partinin-secim-slogani-341506h.htm)

Böylece şunu demiş oluyor: "Bu isimlerin içinde, yüreği inanç (İslâm) aşkıyla dolu bir kişi olamaz."

Gerçekte bir inancı benimsemek, inanç ayrımı yapmaktan başka birşey değildir.

İnanç ayrımı yapmamak ise, inançsız olmak anlamına gelir.

"**Din milliyetçiliği**" tabirini ondan başka kullanan yoktuysa da, bununla neyi kastettiğini anlayabiliyoruz.

Milliyet ve milliyetçilik kelimeleri millet kelimesinden türediği için, "din milliyetçiliği"nden söz edilmesi aslında gayet doğal.

"Din milliyetçiliği" kavramında "din" yerine kendi dinimizin ismini koyduğumuzda ortaya "İslâm milliyetçiliği" tabiri çıkar.

Merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır Hoca, ***Hak Dini Kur'an Dili***'nde, "millet" kavramıyla ilgili olarak şu bilgileri vermektedir:

> “Millet, … Zemahşerî'nin ‘***Esas***’ta beyanına göre; asıl mânâsı ‘tutulup gidilen yol’ demektir ki, eğri veya doğru olabilir. İşte bu anlamdan alınarak din ve şeriat mânâsında kullanılmıştır. Şehristanî'nin ‘***el-Milel ve'n-Nihal*’**deki beyanına göre din, şeriat, millet denilen şeyler hadd-i zatında hep aynı şeylerdir. Ancak itibar edilen ve gözetilen mânâya göre, yine de her biri bir başka yönden diğerinden farklı bir anlam kazanır. İtikat ve iman bakımından din, amel ve tatbikat bakımından şeriat, sosyal bakımdan, yani sosyal realite bakımından millet denilir.”

Bu bilgiler dikkate alındığında “din milliyetçiliği” tabiri de yerine oturuyor. Bu açıdan bakıldığında bir müslümanın din milliyetçisi olmaması mümkün değildir.

Fakat Erdoğan, “*Din milliyetçiliği adına üretilen siyasetin son kullanma tarihi geçmiştir*” gibi, başkalarına aşağılayıcı gelebilecek bir ifadeyi kullanabiliyor.

Belki Erdoğan için “kullanma” tarihi geçmiş olabilir, ama Müslümanlar için “inanma” ve “ideal olarak benimseme” hiçbir zaman bir süre ya da tarihe bağlanamaz.

*

Evet, inanan insan, İslâmî idealleri kişisel olarak gerçekleştirecek güçte olmayabilir veya bunların belirli şartlar çerçevesinde gerçekleştirilmelerinin zor olduğunu düşünebilir, fakat yine de, bu ideallere karşı saygılı bir dil kullanmak zorunda olduğunu bilir.

İslâm âlimleri “küfr”ü, (Mehmed Zahid Kotku rh. a.’in ***Nefsin Terbiyesi*** kitabında aktardığı gibi) “**Şer’an tâzimi vacip olan şeyleri tahkir, tahkiri vacip olanları tâzim**” olarak boşuna tanımlamıyorlar.

Bu hatırlatma, bir fetva veya itham değil, sadece bir hatırlatmadır.

Böylece Erdoğan, sözde “**din üzerinden siyaset yapmak**”tan vazgeçmiş, “**dindarlığı benimsemiş**” oluyor, gerçekteyse bu tutumuyla dindarlığın içini bilerek veya bilmeyerek boşaltmaktadır. Bu tarz bir dindarlık yoktur ve olamaz.

Bununla birlikte, Erdoğan’ın bu konudaki söylemi ile eylemi arasında bir tutarlılık da mevcuttur. Erdoğan için “din milliyetçiliği”, “son kullanma tarihi geçmiş” bir şey olmasaydı, hıristiyan AB üyeliği hedefine böylesine kararlı ve katı biçimde kilitlenemezdi. (Bu noktada, Erdoğan’ın sergilediği hatanın aynısını çok daha şiddetli biçimde birtakım tarikat ve cemaatlerin de sergilediğini söylemek gerekiyor.)

Erdoğan’ın, geçmişte din istismarı yaptıklarını, artık bundan vazgeçtiklerini itiraf ettiği de biliniyor (Kaynak: http://www.hurriyet.com.tr/gundem/4370575_p.asp).

Bu itirafı, kendisi açısından bir özeleştiri kabul edilebilirse de, İslâm’la ilgili bütün talepleri ve başkalarına ait çalışmaları da “istismar” olarak görebilecek bir çizgiye doğru kaydığının işareti olarak yorumlanmaya müsaittir.

Bunun yanı sıra, (Mehmet Metiner’in de dile getirdiği) “**din devletine inanmamak**” gibi beyanları da oldu.

Bu tür beyanların, gereksiz olmanın ötesinde, İslamî bakış açısıyla değerlendirildiğinde itikaden tehlikeli olduğunu ayrıca söylemek, belki de lafı uzatmak olur.

*

Ancak, Türkiye’nin mevcut hukuk sistemi çerçevesinde, dinî talepleri bireysel olarak yüksek sesle telaffuz etmek din ve inanç hürriyeti kapsamında değerlendirilse bile, bunun siyasal alandaki tezahürlerinin Siyasal Partiler Yasası gibi düzenlemelerle engellendiği bir gerçektir.

Erdoğan isteseydi bile farklı bir siyaset izleyebilir miydi sorusuna cevap vermek kolay değildir, fakat böyle bir isteğinin bulunduğunu söylemek de, AB hedefi gibi stratejik ve uzun vadede çok önemli sonuçları olacak politikaları ve kendi beyanları düşünüldüğünde, mümkün görünmemektedir.

Partiler söz konusu olduğunda, onların birer "**kurumsal kimliği**"nin bulunduğunu, kendilerine özgü bir plan ve programa, bazen de ideolojiye sahip olduklarını unutmamak gerekir.

Kurumsal kimlik göz ardı edildiğinde hiçbir şey olduğu gibi anlaşılamaz.

Bunun yanı sıra, AK Parti'nin, geçmişin ANAP'ı gibi değişik eğilimlerin bir koalisyonu olduğunu hatırda tutmak gerekiyor.

Bu noktada, Erdoğan'ın **Genelkurmay eski Başkanı Yaşar Büyükanıt**'la yaptığı "**gizli Dolmabahçe protokolü**"nü de unutmamak önem taşıyor.

Bunun ardından Erdoğan'ın seçimlerde partisindeki "Millî Görüş" kalıntılarını neredeyse bütünüyle tasfiye ederek farklı kökenden gelenlerin önünü daha fazla açtığı da biliniyor.

*

Bu çerçevede, AK Parti'nin hangi şartlarda ortaya çıktığını hatırlamak da yararlı olacaktır.

Şayet **28 Şubat**'ın bir marifeti olarak önce Refah, sonra da Fazilet Partisi kapatılmamış olsaydı, yani söz konusu siyasal hareketin parti teşkilatları iki defa yok edilmese ve tabanı umutsuzluğa mahkûm edilmeseydi, AK Parti'nin kurulması ve güçlenmesi mümkün olamazdı.

Erdoğan siyasî yasaklı olduğu halde, o dönemde, **Hasan Celal Güzel** için çıkarılan bir karar emsal kabul edilerek önü açıldı. Milletvekili ve başbakan olması

sürecinde de hiçbir engellemeyle karşılaşmadı, bu konuda Baykal da elinden gelen desteği verdi.

Erdoğan sırf Ziya Gökalp'ten bir şiir okudu diye hapse atılmasaydı, bir sonraki seçimde muhtemelen İstanbul'a tekrar belediye başkanı olacak ve ayrı bir siyasal partinin liderliği için ortaya çıkması mümkün olmayacaktı.

Hapse atılması onu "mağdur" ve "mazlum" hale getirdi, sonra da özellikle **Oğuzhan Asiltürk** eliyle partisinden dışlandı, böylece kendi partisini kurma noktasına geldi, getirildi. Asiltürk'ün ölçüsüz ve anlamsız sivri lafları, Erdoğan'ın Erbakan'a küsüp yolunu ayırmasının mazereti olması ve çıkılan yolun taşlarını döşemesi bakımından önemliydi. (Asiltürk'ün böyle "faydalı sivrilikleri" az değil.. **Esad Coşan Hoca – Erbakan ihtilafı**nda da sahnede Asiltürk vardı.. Saadet'in genel başkanı olan **Numan Kurtulmuş**'un partisinden dışlanması ve AK Parti'ye iltihakla sonuçlanacak bir politik tünele girmesinin ardındaki isim de Asiltürk'tü.)

Öte taraftan o süreçte Refah ve Fazilet Partilerinin kapatılmış olması, yeni parti için "arazi"nin elverişli hale gelmiş olması demekti..

*

Sonuç olarak, AK Parti'yi konjonktürel nedenlerle destekleyen veya oy veren "İslâmcılar"ın, bu desteklerini **mevcut şartlar çerçevesinde ortaya çıkan bir tür geçici siyasal ittifak** gibi görmekle yetinmek yerine, Akparti'ye ait söylem ve politikaları **benimser hale gelmeleri**, Roy ve White gibi Batılı araştırmacıların "İslâmcılığın bittiği" tespitini doğrulayacaktır.

Bu durum, AK Parti'ye oy veren köken olarak "İslâmcı" kitlelerin, **parti yönetimini etkileyebilme imkânlarının giderek ortadan kalkması, parti yönetiminin mevcut politika ve söyleminin onları ideolojik olarak dönüştürmesi** anlamına da gelecektir. Gelmiştir.

AK Parti’nin toplumsal, ekonomik ve hukukî nitelikte birçok olumlu gelişmeye imza attığı bir gerçek olmakla birlikte, bunun bedeli “İslâmcılığın bitişi” olacaksa eğer, gelinen noktanın çok ağır ve kabul edilemez olduğunu belirtmek gerekir.

Doğal olarak, AK Parti’nin vaat ettiği “AB cenneti”ne özgü “Batılı anlamda laik, liberal ve demokrat” yaşamı ideal olarak benimseyenler için bu tespitin bir kıymeti yoktur, çünkü onlar için İslâmcılık zaten bitmiş demektir.

MİT, CIA, VE İSLAM ŞERİATİ'NE IŞİD (DAEŞ) ELİYLE DÜZENLENEN İTİBAR SUİKASTİ

"ABD'nin yanıtlayamadığı IŞİD sorusu" notuyla medyaya yansıyan habere göre, ABD Dışişleri Bakanlığı, IŞİD lideri hakkında bildiği bazı gerçekleri açıklamaktan kaçınıyordu.

Tarih Temmuz 2014'tü.

IŞİD (DAEŞ) lideri Ebu Bekir Bağdadi'nin (İbrahim Ali) 2005-2009 yılları arasında 4 ya da 5 yılını **tutuklu veya esir olarak, ABD'nin elindeki** Bukka kampında geçirmiş olduğu biliniyor.

Cevabı aranan soru şuydu: 2014 yılında 42 yaşında olan bu adam, yani sonradan kendisini Ebu Bekir Bağdadi diye tanıtan Samarralı İbrahim Ali niçin tutuklanmış ve 2009 yılında **neden salıverilmişti?**

İşte, ABD'nin cevap veremediği ya da vermek istemediği soru buydu.

*

Önce, bir noktanın altını çizmek gerekiyor: **Hapishaneler**, kimi zaman, **istihbarat servisleri için çok iyi bir "insan kaynağı" deposu**dur.

Türkiye'de çıkarılan son MİT yasasında, **MİT** görevlilerinin istedikleri zaman tutuklularla diledikleri gibi görüşebilecekleri yönünde bir hükmün yer alması tesadüf değildir.

Mevcut durumda, yabana atılmayacak bir ihtimal olarak, kendisini Ebu Bekir olarak tanıtan İbrahim Ali'nin, **tutukluluğu sırasında CIA'le anlaştığını**, daha doğrusu CIA tarafından birtakım **vaatlerle satın alındığını** düşünebiliriz.

Düşünmekten de öte, emin olabiliriz.

Nedeni, daha sonraki süreçte dönemin ABD Başkanı Trump'ın, bu adamın liderliğini yaptığı IŞİD'in ABD tarafından kurulduğunu itiraf etmiş olması.

*

Demek oluyor ki, **IŞİD'in Suriye'deki Esed yönetimine ve muhaliflere karşı tutumunu, Amerikan politikasının bir tezahürü** olarak görmek gerekir. ABD'nin, IŞİD eliyle Esed'e yönelik muhalefeti **bloke** ettiği, **İslamcı muhalefeti parçaladığı ve kendi kontrolüne aldığı**, kontrolü altına girmeyenleri ise, dolaylı yollardan paraya, elemana ve silaha kavuşturulan IŞİD eliyle **cezalandırdığı** kabul edilmelidir.

(Bir teoriye göre, 1970'li yılların sonlarında MİT, diğer Kürt örgütlerini ortadan kaldırmak için **PKK**'yı kurdurmuş, bunlara verdiği örtülü destek ve öğrettiği "**gaddarca**" çatışma yöntemleriyle söz konusu Kürt örgütlerini darmadağın etmiş, ancak sonradan Apo ve PKK yurtdışı merkezli bir harekete dönüşerek kontrolden çıkmıştır.

Yine, bir başka teoriye göre de, **Türkiye Hizbullah'ı** derin güçler tarafından PKK'ya karşı kurdurulmuş, bu arada, kontrol altına alınamayan İslamcıları da "**domuz bağı**"lı "hunharca" yöntemlerle ortadan kaldırmışlardı.)

IŞİD'in CIA güdümündeki bir hareket olduğunu kabul edersek, ABD'nin bölgedeki "terbiye" etmek ya da cezalandırmak istediği diğer ülkelere karşı bu örgütü kullanmaya devam edeceğini düşünebiliriz.

Ayrıca, **ABD istemedikçe Esed'e veya bir başkasına dokunmayacaklardır**.

Dolayısıyla, onlardan İsrail'e yönelik bir eylem beklenemez.. Fakat, başka ülkelerde terör eylemleri yaparak ABD'nin timsah gözyaşları performansına katkıda bulunacaktır. (Nitekim özellikle Afganistan'da bu yönde önemli

hizmetlerde bulundu, burada aldığı yenilgi nedeniyle ciğeri parçalanan ABD yönetiminin yüreğini serinletti.)

*

Burada bizim açımızdan sorun, Türkiye'nin ve MİT'in ne yaptığıdır.

IŞİD'in CIA tarafından kurulmuş olduğu gözönüne alındığında, maalesef Türkiye Dış İşleri'nin ve MİT'in geçmişte son derece basiretsizce hareket ettiğini, hatta, **oyun kuruyorum derken oyuna geldiğini** kabul etmemiz gerekir.

Türkiye ve Türk yetkililer açısından ikinci sorun, **ideolojik körlük**le, ya da ideolojik taassup, fanatizm ve saplantıyla hareket ediyor olmaları..

Türk medyasına baktığımızda aklımıza şu türden sorular geliyor: Yerli-milli istihbaratçılarımız, IŞİD gibi hareketlerin durumunu (güya mevcut laik rejimi savunma adına) **Şeriat kavramını aşağılamak** ve itibarsızlaştırmak için kullanma kurnazlığına yelteniyor olabilirler mi?

Maalesef medyada birileri akıllarınca sinekten yağ çıkarıyorlar. Medyadaki münafıkların, çalakalem, bu tür kötü örnekler üzerinden Şeriat'i tahkir etmeye çalıştıklarını görüyoruz.

Halbuki, ***Mecelle***'de belirtildiği gibi, bir hukuk kuralı olarak, sui misal, misal olmaz.

*

Eğer o Şeriat'i istismar ediyorsa, ve sen samimi müslümansan, o zaman sen samimi Şeriatçı olarak ortaya çıkacak, ona istismar imkânı vermeyeceksin.

Gâvura kızılıp oruç bozulmaz.

Eğer birileri **tasavvuf**u istismar ediyor, tarikatçılık ve şeyhlik maskesi altında her türlü rezilliği yapıyorsa, sen bunu, tasavvufu ve şeyhlik kurumunu **aşağılamak için istismar** etme kötü niyetine kendini kaptırmayacaksın. İşin doğrusunu savunacaksın.

Mesela bir namussuz kadın, kendisini namuslu göstererek, "Namus, namus" diyerek bir toplumda ya da kurumda hak etmediği bir konuma gelse, senin, "Bakın, namus kavramını savunanlar işte böyle" diyerek, kendi kadın akrabalarının namus düşmanı olmasını istemen mi gerekiyor?

Evet, medyamızdaki, sözde eşi bulunmaz müslüman görünen **birtakım münafıkların ya da münafık tıynetlilerin, böylesi kötü örnekler üzerinden Şeriat kurumuna savaş açmış olduklarını görüyoruz**. Alçaklıktır ve beyinsizliktir. (Bunu yapanlar sadece laik ya da seküler olduklarını söyleyenler değil ne yazık ki.)

Eğer sen, bir **başörtülü** densizlik yaptığında hemen **şeytanca genelleme yapıp suçu tamamen başörtüsüne yükleme**ye çalışıyor, "Aha işte başörtülüler böyle" diyerek kendi kızının başı açıklığına bir şeref payesi çıkarmaya uğraşıyorsan, sen, evet sen, insan şeytanlarından biri olmuşsun demektir.

Sen, elin Amerikalısı ya da İngilizi ile perde arkasından anlaşmış olanların sahte Şeriatçılığından dolayı kendi laikliğine (Ki, bazen dinler arasında, imanla küfür beyninde tarafsızlık, bazen de açıkça din düşmanlığı olarak uygulanır) **zımnen** haklılık ve üstünlük üretmeye çalışıyorsan, kafa yapısı bakımından yahudileşmişsin demektir.

KENDİNİ SATARAK KARŞILIĞINDA BAĞIMSIZLIĞI ALMAK

Evet, Kuzey Irak'taki Kürtler'in dramı bundan ibaret:

Kendilerini ABD'ye ve İsrail'e satıyor, karşılığında bağımsızlık aldıklarını sanıyorlar.

İmkânsız istiklal/bağımsızlık..

En büyük köleliğin adını bağımsızlık koymak neyi değiştirir?!

Bütün kazandıkları, çıkış noktası itibariyle haklılık payı bulunan bir hareketi itibarsızlaştırmaktan, rezil ve kepaze etmekten ibaret.

Benzer birşeyi Birinci Dünya Savaşı sırasında şerefsiz **Şerif Hüseyin** de denemişti. Mekke ve Medine'yi kaybettiyse de, hizmetleri karşılığında oğullarından Abdullah'a **Ürdün**, Faysal'a da **Irak** verilmişti.

Menderes döneminde Türkiye, Irak ve Ürdün arasında yakınlaşma olduğu için, Irak, Şerif sülalesinden alındı, 1958'de bir askerî darbe ile bu ülke **Arap ırkçısı Baas Partisi**'ne hediye edildi.

Ve Menderes de, iki yıl sonra, Atatürkçü olduklarını özenle vurgulayan subaylar tarafından, rejimi koruma adına, ipe gönderildi.

*

Sonra Türkiye'de, **Atatürk'ün başbakanı İsmet İnönü** tekrar başbakan oldu.

Irak'ta ise, ülkenin yönetimi, gençliğinde **Mısır'da CIA ile bağlantı kurmuş olduğu söylenen Saddam** soytarısının eline geçti.

Irak'ın günümüzde geldiği nokta ortada..

Bugünkü Irak yönetimini Saddam sonrasında kuran ve kurgulayanlar da Amerikalılar.. Fakat ABD, bir taraftan da bu “yeni müttefikleri”ne karşı Barzani’yi harekete geçirebiliyor.

“Siyasette vefa yoktur/bulunmuyor” derler. (Şu anda Türkiye iç siyaseti sanki bu ‘vecize’yi doğrulamak için çırpınıyor.)

Bu, “dış siyaset” için daha fazla geçerlidir.

Amerikan dış siyaseti için ise, çok daha fazla geçerlidir.

Ayrıca ABD, “tek at”a oynamaz.

Amerikan yetkililer, hem Bağdat yönetimi hem de Barzani aslında kendi adamları olduğu için **“Bu ihtilafta tarafsızız”** diyorlar.

Doğrudur. Onlar sadece “ihtilaf”ın kendisinden taraflar.. Varsın bu “kullanışlı aptallar” birbirleriyle uğraşsın, boğuşsunlar..

*

İngilizler Ortadoğu’da sadece Irak, Ürdün ve Suudi Arabistan gibi devletlerin kurulmasının önünü açmadılar.

Bütün Osmanlı mirasının geleceği hakkında son sözü söyleme mevkiinde oldular.

Mesela **Lozan**, Ankara Hükümeti için, İngilizler’le bir “anlaşma ve uzlaşma” demekti.

“Siz İngilizler’in ne düşündüğünüzün, ‘resmen’ anlaşmış olup olmamamızın bir önemi yok, biz bildiğimizi yaparız” denilmiyordu.

Bu anlaşma sadece Türk-Yunan savaşı sonrasında ortaya çıkmış bir gelişme miydi, yoksa birileriyle İngilizler arasında yapılmış, bu savaş öncesine uzanan bir **ön pazarlık** boyutu da var mıydı, birçokları tarafından merak edilen bir husus bu..

Bu konu enine boyuna tartışılmadan Türkiye tarihi yazılamaz.

*

Evet, Ortadoğu'nun yakın tarihi, **kendini satma karşılığında** alınan, alınmak istenen bağımsızlık hikâyeleriyle dolu..

İmkânsız istiklâl.. İmkânsız bağımsızlık..

Kendini öldürerek canlı olduğunu kanıtlama çılgınlığı..

"Yeniden istiklâl harbi" laflarının bu kadar revaçta olmasının, önüne gelenin **"bağımsızlık" edebiyatı** yapmasının asıl nedeni bu..

İstiklâlin varsa, nasıl oluyor da "**yeniden** istiklâl harbi" başlatıyorsun?

Aç değil toksan, nasıl karnını doyurma edebiyatı yapabiliyorsun?

Aslında herkes, bütün yaldızlı laflara rağmen boşluğu dolmayan o kahredici eksikliğin farkında.

*

Kuzey Irak Kürt medyasının, Türkiye'nin (Erdoğan'ın) eleştirilerine, **Erdoğan'ın ABD ve İsrail ile olan "mazisi", ve devam eden ilişkileri üzerinden** cevap vermeye kalkıştıkları biliniyor.

Haber sitelerinde yer aldı.

Anlamadıkları şu: Türkiye'yi ve Erdoğan'ı suçlamaları, veya "aynı sabıka" ile malul göstermeleri, haklı bile olsalar, onları aklamaya yetmez.

Mecelle'de belirtildiği gibi, "Sui misal, misal olmaz".

Sonuçta, ABD ve İsrail ile olan bağ ve bağlantılarından değil de, bunun **söylenmesinden** rahatsız oldukları anlaşılıyor.

Ve bu **“Yaptım ama söylemeyin, söylemenizi suç sayarım, hesabını sorarım”** melodramı, çağdaş Ortadoğu’nun neredeyse **ortak refleksi** durumunda.

AMERİKANCI SÜNNÎLİK

Şiî İran'ın tarih boyunca daima Hristiyanlar'la ve müşriklerle işbirliği yapıp diğer Müslümanlar'ı arkadan vurduğu sıkça söylenir.

Aslında bu biraz coğrafyasından kaynaklanıyor.. Çünkü İran'da Sünnî yönetimler varken de benzer politikalar izlendiği olmuştur.

Mesela **Akkoyunlular** Sünnî idiler.. Fakat **Uzun Hasan** Osmanlı'ya karşı Venedikliler'le ittifak yapmıştır.

İngilizler'le işbirliği yapıp Osmanlı'yı arkadan vuran **Şerif Hüseyin** de (her ne kadar Hz. Hasan r. a.'in soyundan geliyor olsa da) Şiî değildi.

Bununla birlikte Moğol istilası döneminde Şiîlerin Sünnîler'e karşı müşriklerin yanında yer aldıkları biliniyor. "Ahlâk"çılığı ile de tanınan **Nasıruddin Tusî** örneklerden biri.. Aynı dönemde Abbasî halifesinin güvenip vezir yaptığı bir başka adam da, Şiîliğinden dolayı kalleşçe ihanet edebildi.

Buna karşılık, bugün Yemen'deki "ılımlı Şiî" Husiler'in dünyayı karşılarına alma pahasına Gazze'ye destek verdiğini görüyoruz.

Öte yandan, Sünnîliğin "son kale"si gibi gösterilmeye çalışılan Türkiye'nin NATO adlı hristiyan ittifakının içinde yer aldığını unutmayalım.

Dolayısıyla bu meseleyi tartışırken toptancı ve genellemeci davranmaktan kaçınmak uygun olur gibi görünüyor.

*

Cem Küçük'ün ***Star Gazetesi***'nin 1 Nisan 2016 Cuma günkü yazısında yayınlanmış olan "**DAEŞ'in tek panzehiri Erdoğan'dır!**" başlıklı yazısını

yukarıda yazdıklarımız ışığında değerlendirmemiz durumunda acaba ne söylememiz gerekir?

Önce şu soruyu sormak gerekiyor: Cem Küçük bunları durumdan vazife çıkarıp kendisi mi yazıyor yoksa ona yazdırılıyor mu?

Her neyse.. Sözleri şöyle:

> … Eğer DAEŞ bitirilecekse bu Erdoğan gibi Müslümanların kalbini kazanmış, aynı zamanda **Batı sistemi içinde yer alan** karizmatik liderle olur. **Piyasa ekonomisi**ne sahip, **laik** sistemi olan, **AB'yle uyumlu** ve çoğunluğu Müslüman bir ülkenin lideri DAEŞ'i geriletebilir. Batı bunu anlamazsa, DAEŞ tarafından defalarca bombalanmaya devam edecek. Tüm Batı başkentleri DAEŞ'in hedefi olacak. O yüzden **DAEŞ'in tek panzehiri** Erdoğan'dır. Türkiye'de eskisi gibi **katı laik** bir yönetim olsaydı DAEŞ karşısında hiçbir gücü olmazdı. Erdoğan sayesinde Türkiye DAEŞ terör örgütüyle mücadele ediyor ve başarıyor.
>
> Obama'dan ümit yok. Obama akılsız ve hayalkırıklığından başka bir şey değil. **İran'ı sisteme katmak** dışında Ortadoğu'da her şeyi eline yüzüne bulaştırdı. Eğer 2017 Ocak ayında yemin edecek **yeni Başkan, Erdoğan gibi liderleri anlamak** istemezse, geçmiş olsun. **Friedman'ın dediği** de budur, DAEŞ'i ancak **Sünni** Müslümanlar bitirebilir. …
>
> (http://haber.star.com.tr/yazar/daesin-tek-panzehiri-erdoganndir/yazi-1100125)

Bu yazılanlar Erdoğan'a yönelik bir iltifat mı yoksa aşağılama mı, belli değil.

Batılılar'a Erdoğan hakkında "O sizin için çok iyi fedai olur, düşmanınıza karşı ondan faydalanın, onu kullanın" demek, Erdoğan'ı övmek midir?

Erdoğan'da meziyet olarak gördüğü özelliklere bakın:

Batı sistemi içinde yer alan bir lider olması..

Piyasa ekonomisine sahip, **laik** sistemi olan, **AB'yle uyumlu** bir ülkenin başında bulunması..

Yani Batılılar'a "Erdoğan sizin sisteminizin adamı" diyor.

Siyaseten laiktir, İslam ile Hristiyanlık arasında tarafsızdır mesajını veriyor.

Avrupa Birliği ile uyumlu oluşuna dikkat çekiyor.. "Son kale" Türkiye'nin meziyeti buymuş: AB'ye uyum sağlamayı değişmez politika haline getirmesi..

*

Nasıl oluyorsa Türkiye'nin eskisi gibi "**katı laik**" olmaması bile Batı'nın çıkarlarına hizmet etmenin bir aracı olarak değerlendiriliyor.

"Friedman'ın dediği de budur"muş, "DAEŞ'i ancak **Sünni** Müslümanlar bitirebilir"miş.

Nasıl bir Sünnîlikse?

Faizci piyasa ekonomisine sahip olmak, katısından yahut yumuşağından laik olmak, hristiyan AB ile "uyumlu" olmak, hristiyan Batı sistemi içinde yer almak.. Bunlar Sünnîlik mi?

Bunlar Sünnîlikse, Sünnî olmamak nasıl birşeydir?

DAEŞ'le mücadele edeceksen "niyet"in Batı'ya hizmet değil, "adalet"e hizmet olsun..

Adalet için, hak hukuk için mücadele et!

Batı’ya “N’olur Erdoğan’a DAEŞ’i bitirme ihalesi verin! Size en iyi o hizmet eder” diye yalvarmak, yalvaran adama yazı yazdırmak, nasıl bir aklın ürünüdür, anlamak zor..

İşin kötü tarafı şu: Böyle konuşurlar, beş dakika sonra da herşeyi unutup “Son kale Türkiye.. İslam aleminin son umudu.. Emperyalist Batı’nın korkulu rüyası..” diye masal anlatmaya, kafa ütülemeye başlarlar..

Milletimiz saf ya!..

DARBECİ MISIR ORDUSU, ABD PARMAĞI, ARAP BAHARI, SURİYE VE MEZHEPLER ÜSTÜCÜLÜK

Arap Baharı adı verilen değişim rüzgârı çerçevesinde Tunus, Mısır ve Libya gibi ülkelerde yaşanan gelişmeleri birçoklarının **Batı'nın bir "projesi"** olarak nitelendirerek lanetleyegeldikleri biliniyor.

Bunlara göre, **Mübarek**'in Mısır'ın başında olmasının Batı'nın bölgeye ilişkin plan ve projeleriyle bir ilişkisi yoktu, fakat onun yerini **Müslüman Kardeşler ve Mursi** alınca, olayı hemen **Batı'nın oyunu** olarak değerlendirmek gerekiyordu.

Batı'nın oyunları karşısında sergiledikleri bu hassasiyet iyiydi, fakat nedense bu hassasiyeti **yanlış zamanda ve yanlış yerde** devreye sokuyorlardı.

Tıpkı **Haricîler** gibi, doğru sloganları yanlış yerde ve yanlış amaçlar için seslendiriyorlardı.

Zaman, zemin ve aktörler arasındaki **farklılıkları** dikkate almıyorlardı.

Libya için devreye giren Batılılar'ın Suriye'de neden işi **ağırdan aldıklarını**, Libya söz konusu olunca bir şekilde **uzlaşan** Rusya ile ABD'nin Suriye mevzubahis olunca neden "ayrı telden çaldıklarını" **sorgulamıyorlardı**.

Suriye halkının haklı taleplerini suç sebebi saymak için ("Cambaza bak cambaza" taktiğiyle) yönetimle yönetilenler arasındaki mezhep farklılığına dikkat çekiyor, "Tunus'taki ayaklanmanın nedeni **mezhep farklılığı** mıydı ki?" sorusunu akıllarına getirmek istemiyorlardı.

*

Bunlara göre, adeta, Suriye gibi yerlerde imtiyazlı sınıftan bir kimse farklı mezhepten birisini haksız yere katlettiğinde, öldürülenin yakınlarının, katilin cezalandırılmasını talep etmemesi gerekiyordu.

Çünkü bu, **mezhepçilik** anlamına gelirdi.

Mezhepler üstü İslam kardeşliğini hatırlayarak, neredeyse, “Buyur kardeş, içimizden bir kişiyi daha öldür, helali hoş olsun” demeleri gerekiyordu.

Katilin masum birisini öldürmesi mezhepçilik olmuyordu, fakat maktulün yakınlarının katilden şikayetçi olmaları mezhepçilikti.

Bu tuhaf mantığın sahipleri, işlerine gelince **Sünnet** edebiyatı yaparken, bir yandan da mezhepler üstücülük yarışının şampiyonluğuna soyunabiliyorlardı.

Bunlara göre, İslam’ı, **mezhepler üstü** anlayış çerçevesinde savunmak ve mezhepler üstü İslam birliği amacını benimsemek gerekiyordu.

Fakat bunlar, **İslam aynı zamanda Sünnet demek olduğu için**, tanım gereği, Sünnet dışı bir İslam anlayışının **geçerli** olamayacağını anlamak istemiyorlardı.

Mezhepler üstü bir İslam’dan söz etmenin, Ehl-i Sünnet’in dayandığı **Sünnet**’i önemsiz kabul etmek anlamına geldiğini idrak edemiyorlardı. Şia’nın, Ehl-i Sünnet’in Sünnet olarak kabul ettiği rivayetlerin önemli bir bölümünü reddettiğini görmezden gelmeye çalışıyorlardı.

*

Kısacası, bunlara göre, Sünnet eksenli İslam (Ehl-i Sünnet mezhebi) ile Sünnet’i dışlayan İslam anlayışı (bid’atçi mezhepler) eşit derecede geçerliydi. .

Öyle ki, Ehl-i Sünnet bir müslüman, ehl-i bid’at ile karşılaştığında, **onun hatırına** Sünnet’i bir tarafa bırakmalı, kardeş diye ehl-i bid’ate sarılmalıydı.

Kendisi Sünnet'i bırakır ve umursamazken, karşısındakinin **bid'atini sürdürmesine** de ses çıkarmamalıydı.

Bunlar, bir taraftan da Sünnet'e bağlılık edebiyatı yapıyorlardı, fakat lafazanlık ve edebiyat vadisinden yaşamın müşahhas gerçeklerine geçiş yapıldığında **tercihleri** Sünnet değil, ehl-i bid'at zümreler, zihniyetler, siyasal gruplar vs. oluyordu.

Bu yüzden, derhal **mezhepler üstü** İslam birliği ve kardeşliği edebiyatına sarılıyorlardı.

*

Evet, Sünnet'e bağlılık konusunda 1400 yıldır görülmemiş bir **çifte standart** geliştirmeyi başarmış bu çevrelere göre, Suriye gibi ülkeler söz konusu olduğunda, Esed gibi adamların katil olduklarına dikkat çekmek, (zaten var olmayan) İslam birliği ve kardeşliğini yıkmak demek oluyordu.

Sünnet'i yok sayan nevzuhur hayalî İslam birliği ve kardeşliğinin hatırına, Esed'in her türlü zulmü yapmasını sabırla karşılamak gerekiyordu. Esed, Sünnîleri ezdiğinde İslam birliği ve kardeşliği zedelenmiyordu, fakat Sünnîler Esed'e hesap sormak istediklerinde bu kardeşlik zedeleniyordu.

Bunlara göre, Mısır'daki Müslüman Kardeşler hareketi, Suriye halkına kötü örnek olmuştu. Zaten onların arkasında **Batı** vardı.

Tunus'ta da olayların ardında Batı vardı.

Suriye'de de Batı vardı.

Bunlar, "Peki Suriye'de **Rusya** neden var? Rusya, mezhepler üstü anlayış çerçevesinde İslam birliğinin bir parçası mı?" sorusu üzerinde düşünmeye ise hiç yanaşmıyorlardı.

“DÜNYANIN VİCDANI, MAZLUMLARIN UMUDU, SON KALE” VE HASSAS KONULAR

AK Parti Hükümeti’nin Sağlık Bakanı Fahrettin Koca, pandemi sırasında muhalefetin aşı konulu sorusuna cevap verirken, yarın bir gün siyaset arenasının seyirciler tribününe geçtiğinde utanarak hatırlayacağı sözler sarfetmişti.

Şöyle konuşmuştu:

> “Bugün Çin’den aşı gelecekti nerede diye soranlar, dün Çin ile aramızdaki **hassas konuları** kaşıyarak ilişkilerimizi bozmaya çalışıyorlardı. Başarılı olduklarını söyleyemem ama hasar verdikleri kesin.”

Sanırım “hassas konular”dan değil de, “hassas konu”dan bahsetmek daha doğru olur: **Doğu Türkistan**.

Fakat şurası doğru, “hassas konu”yu kaşıyanlar, başarılı olamadılar. Maşallah iktidarın Çin’le ilişkileri gayet iyi.

*

Aşı için tek kapı Çin değil.. Başka yerden de bulunabilir.

Üç beş kuruş daha fazla öderseniz satıcılar her halükârda sizi tercih edebilirler. Birilerinin dininin imanının para olduğunu biliyoruz.

Kapitalist zihniyet böyle birşey.

Ancak, olaya siz de benzer bir mantıkla yaklaşıyorsanız ve de dış politikanızın dayandığı ilkeler **çıkarcılık, oportünizm ve pragmatizm** kelimeleriyle

özetlenebiliyorsa, üç beş kuruş için satmayacağınız "dava" da, insan da kalmayabilir.

Belki bunu, Türkiye Cumhuriyeti'nin "**resmî ideolojisi**" gözönüne alındığında yadırgamamak gerekir.

Ancak, bu politikayı "**son kale, dünyanın vicdanı, mazlumların umudu**" vs. türünden hamasî laflar eşliğinde sürdürüyorsanız, biraz utanmanız gerekir.

AK PARTİ, RADİKAL DİNCİ EĞİLİMLERİN TÜRKİYE'DEKİ PANZEHİRİYMİŞ

Bunu ben demiyorum.

Haber7.com yazarlarından Mehmet Acet, ***Yeni Şafak*** gazetesinde yayınlanan bir yazısında müjdeliyordu.

Köşesinden şu "müjdeli haber"i veriyordu:

> Önceki gün Beyoğlu Sohbetleri programında karşılaştığımız bir **devlet yetkilisi** ile ayaküstü kısa bir sohbet yaptık.
>
> Trump ve ekibiyle seçim öncesi sağlanan temastan o şekilde **haberdar oldum**.
>
> **Ankara**'ya dönünce, önemli bulduğum için konunun arkasını **biraz daha araştırdım**.
>
> Bu şekilde, Trump'ın Beyaz Saray'a yerleşmesiyle ABD/Türkiye ilişkilerinin hangi doğrultuda ilerleyeceğine dair önemli ipuçları sunan **bir takım bilgilere ulaştım**.
>
> TRUMP VE EKİBİYLE BİR İŞADAMI ÜZERİNDEN TEMAS KURULDU
>
> Öncelikle şunun altını bir çizelim.
>
> Seçimlerden önce ABD Başkan adayı ve ekibi ile temas kurup daha o dönemde **ilişki tesis** etmek kıymetli bir şey olmuş.
>
> Kim düşündü ise tebrik etmek lazım.

Olay şöyle gelişiyor:

Donald Trump ve ekibi ile seçimlerden önce, ismi şu aşamada gizli tutulan bir işadamı üzerinden temas kuruluyor.

Türkiye'de yakından tanınan bu işadamı, Erdoğan ve AK Parti ile **ilişkileri inişli çıkışlı seyir izlemiş bir grubun tepe yönetiminde** bulunuyor.

Kendisi o grupta, Erdoğan'ın seçim kazanmasına sevinen çok az sayıda isimden biri olarak biliniyor.

Bu temas sırasında, **etkili sonuç üretecek bir nokta üzerinden** hareket ediliyor.

Erdoğan ve AK Parti tecrübesinin İslam Dünyası'ndaki radikal eğilimlerin panzehiri olan doğal rolünden bahsediliyor.

Peki sonuç ne oldu dersiniz?

Denilen şu:

Trump'ın etrafında İslamofobik tipler mevcut olduğu gibi, **Erdoğan'ın 'İslam'da orta yolu' temsil eden anti-radikalist doğal tutumunun kıymetini kavrayan bir grup** da oluşmuş durumda.

Ne yazık **ki izin olmadığı için yine isim veremeyeceğim**.

Ama şu kadarını söyleyebilirim.

Bu temaslar sayesinde Trump'ın yakın zamanda önemli bir makama atamasını yaptığı bir isim "**Erdoğan'ı destekliyoruz**" ifadesini kullanmaya başlamış.

(http://www.yenisafak.com/yazarlar/mehmetacet/ankaradan-trump-ve-ekibine-ulastirilan-o-mesaj-2034272)

Kendi adıma şunu söyleyebilirim:

Yıllardır “İslam dünyasının **Mehdî**’ye ihtiyaç bırakmayan kurtarıcısı, yerlilik ve millilik abidesi, ezilenlerin gür sedası, dünya lideri vs. vs.” ilan edilen Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın, ***Yeni Şafak***’taki bu yazı üzerine, bir “muhtarlar toplantısı”nda, “Malum bir gazete şunları şunları yazmış, böyle bir şey olabilir mi? Yok böyle bir şey!” demesini beklerdim.

Daha doğrusu (boş yere) beklemem gerekirdi.

Ancak bu gerekirlik Erdoğan için birşey ifade etmiyor.

*

Aslında bu yazı, çok şey anlatıyor..

Şayet yazılanlar doğruysa, **AK Parti, FETÖ’den farksız** demektir.. Bunu kabul etmek gerekir.

Neymiş, **“etkili sonuç üretecek bir nokta” üzerinden** Trump’a yaklaşılmışmış..

Adamlar, Trump’ı neyin **etkileyeceğini** gayet iyi biliyorlar.

O “nokta” şuymuş: **Erdoğan ve AK Parti,** ilişkileri inişli çıkışlı bir grubun tepe yöneticisi tarafından Trump’a, **“İslam dünyasındaki radikal eğilimlerin panzehiri”** olarak “pazarlanmış”..

“Satış”a sunulmuş..

Kim, kime ve neye göre radikal?..

Bu formülasyonda **radikal** kabul edilen, seçim kampanyası boyunca genel olarak yabancılara ve özelde Müslümanlara nefret kusan **Trump** ve yandaşları değil..

Radikal kabul edilenler, **Trump zaviyesinden bakıldığında "radikal" görünen** Müslümanlar..

Erdoğan ve AK Parti ise, İslam dünyasındaki, Trump gibiler açısından **"radikal" görünen eğilimlerin panzehiriymiş.**.

Erdoğan'ın ve AK Parti'nin "doğal rolü" buymuş..

Belli ki, söz konusu "işadamı" vasıtasıyla bu mesaj verilmiş..

*

O işadamı, "Erdoğan İslam dünyasının **doğal lider**idir, bir tür 'beklenmeden gelmiş **Mehdî**'dir, ezilenlerin gür sedasıdır, tam bir '**dombıra**' şahikasıdır" dememiş.

"Sizin istediğiniz **doğal rol**ün adamıdır" demiş.

Bunu biz söylesek, "İslam dünyasının **Mehdî**'ye ihtiyaç bırakmayan kurtarıcısı"na haksızlık ettiğimizi, hatta iftirada bulunduğumuzu söyleyecek sürü sepet "**yağ beyinli**" mevcut ülkemizde..

Aynı şeyi ***Yeni Şafak***'ın yazarı "müjde"lediğinde, muhtemelen keyif duyuyorlardır..

Yeni Şafak yazarı, Trump'ın etrafında, "Erdoğan'ın **'İslam'da orta yolu' temsil eden anti-radikalist doğal tutumunun kıymetini kavrayan bir grub**"un bulunduğunu da müjdeliyor.

Bu orta yol, Trump'ın etrafındakilerin İslam'da görmek istedikleri "orta yol"..

Buna, kestirmeden "**Amerikan İslamı**" demek de mümkün..

*

Bu, Trumpçılar'ın istediği türden "orta yol"un ya da "Amerikan İslamı"nın ayırıcı vasfı ya da temel özelliği **"anti-radikalist**" olmasıymış.. Radikal eğilim karşıtlığıymış..

Üstelik bu, Erdoğan'ın ve AK Parti'nin "**doğal**" tutumuymuş..

Anlaşılır dille söylemek gerekirse, **İmam Matüridî**'nin ABD'deki gölgesi ya da izdüşümü olan Trump'ın etrafında toplanmış bulunan **Ehl-i Sünnet Trumpçılar**, Erdoğan'ın ve AK Parti'nin bu "doğal" tutumunun "kıymet"ini kavramışlarmış..

İslam dünyası bozuluyor, sapıtıyor, yoldan çıkıyor, aşırılaşıp radikalleşiyor, ABD'deki "İslam'ın tahrif edilmesinden muzdarip" bir ekip ise, İslam'ın "orta yol"unun muhafazası için Erdoğan'a ve AK Parti'ye destek vermek gerektiğini keşfediyorlar..

Müslümanlar'ın Mehdî beklentisi içinde olmasından nedense fena halde rahatsızlık duyan **Abdurrahman Dilipak** gibiler haksız değil.. Böyle bir dünyada **Mehdî**'ye ne ihtiyaç var ki?!..

*

Çok şükür Trump ABD'de de seçimi kazanmış, etrafında da İslam'ın "orta yol"u güçlensin diye adeta kendilerini paralayan bir grup var.. Ve bunlar, **Erdoğan'ın ve AK Parti'nin "doğal tutumunun kıymetini"** kavramışlar..

Mehdî gelip de ne olacak, bundan daha iyisini mi yapabilecek?..

Abdurrahman'ın dediği gibi, bir sürü savaş olacak, insan ölecek.. Biz de bu arada bir sürü kayba uğrayacağız.. Mesela bu kargaşada **Diriliş Ertuğrul** gibi diziler çekilemeyecek, oturup seyredemeyeceğiz..

Hem sonra, Mehdî, **ilişkileri inişli çıkışlı bir grup**taki tepe yöneticisini, ABD ile arası çok iyi olan bir **işadamı**nı bulup da, onun aracılığıyla Trump'a, **"Bak ben**

senin istediğin 'orta yol İslam'ı savunmak, sevmediğin 'radikal'lerin panzehiri olmak için biçilmiş kaftanım.. Benim 'doğal rol'üm bu.. Bunu başkaları, mesela bir FETÖ yapamaz.. Ancak ben yapabilirim. İstediğin rolün adamı benim" diye mesaj göndermeyi başarabilir mi?!

Başaramaz..

Bunu ancak, Erdoğan ve AK Parti başarabilir.. **Fiilen başarmış durumda..**

*

Evet, Erdoğan'ın "**kıymet**"ini Trump'ın etrafındaki "bir grup" derhal kavramış.. Onun "**doğal rolü**"nü hemen anlamış..

Ülkemizdeki, Erdoğan'ın "kıymet"ini ve "doğal rolü"nü anlamayan, anlamak istemeyenlere gelince, onlara ne söyleseniz boş..

Zekâ, fehm ve idrak, herkeste bolca bulunan bir nimet değil ne yazık ki.. Amerikalılar'da, bize göre biraz fazla olduğu görülüyor.

Nasıl olmasın ki?!.. "**İslam'daki orta yol**"un ne olduğunu bile bunlar "kavrıyor".

ABD'nin ve Trump'ın sevmediği, savaş açtığı "radikal eğilimliler"den, "İslam'daki orta yol"dan ayrılıp sapıtmış olanlardan, yani **İslam'daki "orta yol"u** tanımak için **Trumpgillerin kılavuzluğu**ndan yararlanmayanlardan ne beklenebilir ki?!..

Onlara göre, Erdoğan, **ihanet** içindedir, haindir.. Trump gibilerle bu minvalde işbirliği arayışına girmekle, "rol" kapmaya çalışmakla İslam'a ve İslam dünyasına ihanet etmektedir.

Halbuki, bu radikal eğilimlilerin kendileri **zehir**, Erdoğan ve AK Parti'si ise, **panzehir**..

Bunu, Trump’ın etrafındaki bir grup bile kavramış durumda.. Hatta, “Erdoğan’ı destekliyoruz” demeye başlamışlar..

Erdoğan’ı anlamışlar.

Bizimkiler anlamasa da olur..

MEDİNE'Yİ SAVUNMAK

Aralık 2017'de Türkiye ile Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) arasında Fahrettin Paşa konulu bir tartışma yaşanmıştı.

İlgili haberlerden biri şöyleydi:

> TBMM Kültür Varlıklarını Araştırma Komisyonu Başkanı **Mustafa İsen**, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) Dışişleri Bakanı Şeyh Abdullah bin Zayed'in, Twitter'da bir kullanıcının, Medine müdafisi Fahreddin Paşa'nın "yerel halka karşı suç işlediğini" iddia eden ve Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan aleyhinde görüş içeren mesajını paylaşmasıyla ilgili AA muhabirine değerlendirmede bulundu.
>
> Zayed'in, Fahrettin Paşa ile ilgili paylaşımının iftira olduğunu, bu durumun Türkiye'de ciddi bir kesimin de haklı tepkisini çektiğini anlatan İsen, Medine müdafisi olarak bilinen Fahrettin Paşa'nın bu vesileyle bir sanat koruyucusu olduğunun da ortaya çıktığını söyledi.
>
> Fahrettin Paşa'nın bahsi geçen kutsal emanetleri, düşman eline geçmesine engel olabilmek adına tüm zorluklara rağmen Topkapı Sarayı'na intikalinin gerçekleşmesini sağladığının altını çizen İsen, "Efendimizin mabedini ordusuyla birlikte çekirge yiyerek tam 2 ay 10 gün savunan Fahrettin Paşa'ya hırsız demek kimsenin haddine değildir." dedi.
>
> İsen, Topkapı Sarayı'nda Medine özel defterine kayıtlı olan ve aralarında büyük elmas parçaları, gümüş, altın külçeler, şamdanlar, avizeler, kandiller, yelpazeler, nadir yazma eserler, Kur'an-ı Kerim ve Hırka-i Saadet'in yer aldığı 745 eserin, hazine ve kutsal emanetler bölümünde korunduğuna işaret etti.

"Yeniden olumsuz görüşler serdedilmeye başlandı"

Mustafa İsen, yaşanan çirkinliklerin BAE ve Suudi Arabistan'da bir takım adamların Türkiye'ye karşı olumsuz tavırları ve içindeki kinin ifşası anlamına geldiğini söyledi.

Bunun münferit zırvalar olduğunu vurgulayan ve geniş kitlelerin bu durumu böyle düşünmediği kanaatinde olduğunu anlatan İsen, şunları kaydetti:

"Fahrettin Paşa, o gün büyük bir vefa duygusu ile o kutsal emanetleri binbir zorluk ile İstanbul'a göndermemiş olsaydı, adım gibi eminim ki o eserler bugün Topkapı Sarayı yerine başta British Museum olmak üzere muhtemelen Avrupa'nın çeşitli müzelerinde sergileniyor olacaktı. Fahrettin Paşa bu eserlerin hem dağılmalarını önlemiş hem de Müslüman coğrafyasında kalmasını temin etmiştir. Bizi maddi boyutundan çok manevi tarafı ilgilendirmektedir. Bu eserlerin önemli bir bölümü hanedanın, Hz. Peygambere ve Harem'i Şerife saygıları çerçevesinde gönderilmiş eserlerdir. Fahrettin Paşa'nın gayreti sayesinde yeniden İstanbul'a dönme fırsatı elde etmişlerdir. BAE başta olmak üzere Arap dünyasında yeniden Türkiye'ye yönelik olumsuz görüşler serdedilmeye başlandı. Bu son yıllarda olumlu manada ivme kazanan ülkemiz ile Arap dünyası arasındaki ilişkilerin yumuşamasına ciddi şekilde darbe vurdu. Bunların münferit zırvalar olduğunu düşünüyorum. Geniş kitlelerin bunu böyle düşünmediği kanaatindeyim."

(https://www.aa.com.tr/tr/turkiye/fahrettin-pasa-olmasa-kutsal-emanetler-avrupada-sergileniyordu/1012131)

Bu açıklamalar, BAE’ye gösterilen tepkinin en yumuşaklarından biriydi.

Anadolu’da, esası unutup lüzumsuz ayrıntı ile uğraşan için şöyle derler: Değirmen sele gitmiş, bu şakşağını arıyor.

Şimdi bizimkilerin Fahrettin Paşa konusunda gösterdikleri şiddet ve celâli görünce, o eski değirmenlerin taş döndükçe şak şak diye ses çıkaran tahtasını, selin bastığı değirmende arayan şaşkın değirmenci geliyor insanın aklına.

Tabiî ki BAE Dışişleri Bakanı söz konusu açıklamasını iyi niyetle yapmıyor. Amacı Türk yetkilileri **tahrik ve provoke** etmek, ve de **gündemi değiştirmek**.

Tuzak kuruyor.

Ve bizimkilerin bu tuzağa can u gönülden, büyük bir hevesle düşmüş olduğunu görüyoruz.

*

Bu konu tartışılırken Erdoğan, işi “**senin ecdadın, benim ecdadım**” boyutuna taşıyarak, “tencere dibi” edebiyatı yaparak, yaraya tuz basmış, tartışmayı çok yanlış bir mecraya taşımıştı.

Adama “senin ecdadın” dediğin zaman, sadece onun şahsını değil, bütün Araplar’ın “ecdad”ını, geçip gitmiş kuşaklarını hedef almış olursun.

Nitekim, Fahrettin Paşa da senin öz be öz deden değil.

Böyle bir söylem, dile getirmeseler bile, bütün Araplar’ı rahatsız eder, sadece ABD ile İsrail’i keyiflendirir.

*

Şahısları değil, **ilkeleri** savunmak gerekir.

Hz. Musa aleyhisselam, kaza ile bir adam öldürmüş, bunun üzerine Mısır’dan kaçmış, peygamber olarak döndüğünde kendisini cinayetle suçlayan Firavun’a,

kendini savunmak ve temize çıkarmak yerine, *“Ben onu yaptım (fe’altühâ), ve o zaman cahillerdendim/şaşırmışlardandım (min e’d-dâllîn)”* diye karşılık vermişti.

Senin ecdadın Hz. Musa’dan daha mı “masum, hatasız, günahsız”.

*

Bilindiği kadarıyla, Kutsal Emanetler’i ve birtakım değerli eşyayı isteyen Enver Paşa’ydı. Bu, Fahrettin Paşa’nın bizzat düşünüp yaptığı birşey değildi.

Bununla birlikte, onların Medine’den taşınması, zımnen, bu beldenin **gözden çıkarıldığını**, fakat bu arada birtakım değerli eşyanın da elde tutulmak istendiğini gösterir.

Bu tür uygulamalar, aslında askerin moralini bozar, maneviyatını zayıflatır, azmine gevşeklik verir.

Tarık bin Ziyad gibi gemileri yakmak nerde, bu tavır nerde!

Bu taşımayı hırsızlık olarak kabul etmemek gerekir elbette, Enver Paşa’nın niyeti de onu kişisel hazinesi haline getirmek değildir, fakat yine de yanlıştır.

Dolayısıyla, Arap Bakan’a, “Bu bir hırsızlık değildir, yanlış veya doğru, bir muhafaza tedbiridir, Mukaddes Emanetler’e olan saygının bir tezahürüdür” deyip geçmek gerekirdi.

Ve de, “Yani şimdi Kudüs elden giderken, taa 100 yıl öncesinin defterlerini karıştırmanı icap ettiren sebep nedir?” diye soru sormakla yetinilmeliydi.

*

Araplar’ın **Osmanlı**‘yı arkadan vuranları vardır.

Fakat, Osmanlı’yı arkadan vuran Türkler’in sayısı daha fazladır.

Misal, **Karamanoğulları**.. 150 yıl boyunca buna ara vermeksizin devam ettiler..

Misal, bir Türk olan **Şah İsmail**..

Misal, **Celâlîler**..

Ve, emperyalistlere karşı savaşan Araplar da mevcuttur.

Misal, Cezayirli **Emir Abdülkadir**..

Misal, Libyalı **Ömer Muhtar**..

*

Senin ecdadına laf söylenmesine gelince..

Mesela **Mustafa Kemal**, saltanatın kaldırılması tartışmaları sırasında, "Cumhuriyet saltanata göre daha iyidir, daha makuldür" demekle yetinmemiş, **Osmanlı hanedanına** ağır hakaretlerde bulunmuş, onların Türk milleti karşısındaki konumunu "**tasallut ve tecavüz**" olarak adlandırmıştı.

Senin ecdadın **Türk milletine karşı "tasallut ve tecavüz" konumunda** gösteriliyorsa, ve de sen bunu "Aziz Atatürk" vs. diyerek dolaylı biçimde onaylıyorsan, hiç kimseyi, ecdadının Araplar'a vs. karşı da "tasallut ve tecavüz" konumunda olmadığına inandıramazsın.

Önce, tutarlı, mantıklı, makul, kendi kendisini çürütmeyen, **"Türk'e Türk propagandası"** olmayı aşan bir paradigmaya sahip olmalısın.

Bunu da, **Hz. Musa a.s.** gibi dürüst ve komplekssiz olmadan başaramazsın.

Senin "Aziz Atatürk"ünün seli, değirmeni yele vermiş, sen şakşağın derdindesin.

AK PARTİ'NİN DIŞ POLİTİKASINDAKİ KİMLİKSİZLİK

Türkiye'de yaşanan "krizler"in, değerlendirme konusu yapılması gereken birkaç boyutu var: Birincisi, uluslararası sistem ve dengeler.. İkincisi, iç siyaset.. Üçüncüsü halihazırdaki hükümetin yapısı.. Dördüncüsü, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin derin kodları…

2010'lu yılların başında bunlara bir beşincisini daha eklemek gerekiyordu: FETÖ (Fethullahçı Takiyye Örgütü).. O zamanki adıyla Cemaat…

Fethullah Gülen'in ve de cemaatinin, ABD'nin Türk iç politikasına ve devlet yapısına müdahale için kullandığı en etkili araçlardan biri haline geldiği söyleniyordu. Ancak burada salt Gülen'i ve şakirtlerini suçlamak, meseleyi eksik değerlendirmek olur. Asıl sorumlu olanlar, 1999 yılının Mart ayında Öcalan'ı Türkiye'ye veren ABD'ye bir ay sonra Gülen'i teslim edenlerdir, onun ABD'ye gitmesine zemin hazırlayanlardır.

Cemaat'in ve Gülen'in ABD'nin müttefiki haline geldiğini görüp de, 28 Şubat dönemi silahlı bürokratlarının ve MİT yöneticilerinin o gün için ABD'nin yerli işbirlikçileri haline gelmiş olduklarını gözardı etmek, bugünkü sorunun kökenlerini anlamamak olur.

ABD bugünleri o zamandan planlamış, TSK ve MİT'teki derin yapılar ise, dindar kesime yönelik haksız, acımasız ve lüzumsuz baskıları ile, o planın gerçekleşmesine hizmet eden figüranlar (hatta ABD işbirlikçisi ya da **ajanı/acentası hainler**) olarak üzerlerine düşen rolü oynamışlardır.

*

Uluslararası sistem ve dengeler açısından bakıldığında, AK Parti'nin izlediği dış politikanın ABD ile Avrupa'yı kısmen rahatsız etmekte olduğu inkâr edilemez.

2010'lardaki Şanghay merakı da bu rahatsızlıkların bir yansıması olarak görülebilir.. Ancak o dönemdeki (Davutoğlu katkılı) dış politikanın, **atak ya da belki "agresif", ancak zemini çürük bir politika** olduğunu belirtmek gerekiyor.

Çünkü, o gün izlenen politika, ülke içinde **istikrarlı bir hükümetten önce, "istikrarlı bir ideolojik duruş" ve "uluslararası boyutta (ya da evrensel) bir resmî ideoloji"** gerektirmekteydi. Bu istikrarlı duruş ise, ancak **İslamî değerler** çerçevesinde şekillendirilebilirdi. **Atatürkçülük/Kemalizm**, içerdiği değerler ve vizyon itibariyle evrensel bir ideoloji olamaz; Türkiye için bile, 1930'lara gömülmüş bir tarih-öncesi tuhaflıktır. Bir başka deyişle, siz Osmanlı'nın yükseliş döneminde olduğu gibi açık bir **"ila-yı kelimetillah" (Allah'ın sözünü yüceltme) davasına ve Şeriat'i "şerefli (şerîf), parlak (garrâ)" olarak adlandıran açık bir söyleme sahip olmadıkça**, dışarıda yürüttüğünüz "tarih ve kültür vurgulu" politika, "su üstüne yazı yazmak"tan öteye gitmez.

İdeolojik bakımdan bu kadar zayıf, temelsiz ve çürük bir binayı, uluslararası okyanustan gelen sert bir dalga anında silip süpürür. Nitekim öyle oldu.

Bir yandan Batı'dan alınma "muhafazakâr demokrasi" ideolojisini, **İslam'ı diğer dinlerle eşitleyen ve hatta dinsizlik karşısında dezavantajlı konuma indiren laikliği**, tamamen **Batıcı bir proje olan Atatürk ilke ve inkılaplarını savunmak**, diğer yandan makyaj kabilinden İslamî birkaç sloganla "atak" bir dış politikayı temellendirmek isterseniz, bundan bir sonuç alamazsınız.

*

Kısacası, Türkiye, ideolojik duruş itibariyle atak ve "agresif" bir dış politikaya hazır değildi. Aynı şekilde AK Parti hükümeti de buna hazır değildi. Dönemin başbakanı Erdoğan'ın Mısır ve Tunus'a gittiğinde 'laiklik' tavsiyesinde bulunduğunu unutmamak gerekiyor. **İç politikada nasıl "laikçi" unsurlara "Gizli gündemimiz yok" mesajı ya da teminatı vermek "zorunda kalıyorsanız", açık bir İslamî söylemi asla kullanamıyorsanız, dış politikada da "dış güçler"**

sizden “gizli gündeminizin olmadığı” yönünde güvence isterler. “Müslüman olmanın avantajları”nı dış politikada kullanmanıza engel olmaya çalışırlar. İşte burada sizin için bir ikilem ortaya çıkar: **Ya, müslüman olmanın “avantajlarını ve dezavantajlarını birlikte” göze alıp** açık bir kimlikle ortaya çıkacaksınız, ya da, çifte standart uygulayıp pragmatik bir zihniyetle zaman ve zemine göre “müslümancılık”la “laiklik” arasında salınacaksınız.

Bugün Türkiye’nin dış politikada uyguladığı yöntem ikincisidir ve iflas etmiş durumdadır.

Aksi de düşünülemezdi, çünkü bu, bir **kimliksizlik**tir. Kimlik krizidir. Kendisi kimlik krizi yaşayan bir ülkenin dünyaya vereceği tutarlı bir mesajı olamaz.

*

Diğer bir boyutu iç siyaset ve ülke içi dengeler oluşturuyor.. Türkiye siyasetinin diğer aktörleri olan (seküler-laik-solcu-Kemalist) CHP ile (Türkçü-Kemalist-muhafazakâr) MHP’nin zihniyeti ve duruşu ortadadır. Solun ve MHP’nin, 28 Şubat Süreci’nde nasıl bir rol üstlendiklerini de biliyoruz.

AK Parti’nin “dış güçler” nezdinde “ehven” ya da “tercih edilebilir” bir hareket olması, 28 Şubat Süreci öncesinde olduğu gibi İslamcı bir siyasal hareketin güçlü bir alternatif olmasına ya da gelişme potansiyeli taşımasına bağlıdır. Bu durumda dış güçler, AK Parti’yi söz konusu hareket karşısında bir emniyet sübabı olarak görebilirler. Ancak Türkiye’de, bizzat AK Parti’nin kendisi, sözkonusu hareketin, yani MSP ve Refah çizgisinin zemin ve güç kaybetmesine neden olmuştur. Aynı şekilde, 28 Şubat Süreci de **“Millî Görüşçüler”in eskiye göre ılımlılaşmasına, “düzene ya da resmî ideolojiye uyum sağlaması”na** yol açmıştır. Dolayısıyla, iç siyasetin yapısı, uluslararası alanda AK Parti’nin elini güçlendiren bir konumda olmaktan uzaktır.

Meselenin AK Parti Hükümeti boyutuna gelince… Bu partide deyim yerindeyse bir “metal yorgunluğu”nun bulunduğu ortadadır.

Türkiye Cumhuriyeti’nin derin kodları, meselenin bir diğer boyutu… Devletin dayandığı “değerler” olarak ortaya konulan düşünceler ve ilkeler, bugün uluslararası alanda izlenen politikaları taşıyabilecek nitelikte olmaktan uzaktır. Cumhuriyet’in kuruluşu sırasında Türkiye’ye giydirilmiş olan “ideoloji ve zihniyet”, ancak bir “muz (ya da balo) cumhuriyeti” olmasına imkân verebilir. Türkiye’nin bu “ideolojik ve fikrî kafes”ten kurtulması da, kısa vadede mümkün görünmemektedir.

Herşeyden önce TSK’nın, MİT’in ve mevcut partilerin (CHP, MHP) buna hazır ve razı hale gelmesi gerekiyor. Ancak böyle bir değişim yaşamaları ve alışkanlıklarını değiştirerek yenilenmeleri zor görünüyor. Çünkü **bu kurumlar ve yapılar, kişisel çıkarlarını ve gelecek hesaplarını statükonun devamında gören “düzenci” insan tipi üretmektedir**. Nasıl Osmanlı’da Yeniçerilik bir türlü kendisini düzeltmeyi başaramamışsa, bu kurumların da geleneksel çizgilerinden daha iyi bir noktaya ulaşması kolay olmayacak.

Evet, Türkiye’ye Cumhuriyet’in kuruluşu sırasında giydirilen “ideolojik ve fikrî kafes”ten kurtulmaya sadece sözünü ettiğimiz kurumlar ve yapılar değil, **AK Parti’nin kendisi bile hazır değildir**. **Türk toplumu da henüz hazır değildir.**

Dolayısıyla, bu gerçekler ışığında, ütopik ve tutarsız dış politika arayışları içine girmekten kaçınmak yararlı olurdu.

İçerde “ideolojik” bakımdan kendini düzeltmeden ve tahkim etmeden “dünyayı fethe” çıkma hayalleri kurmanın sırası ve zamanı değildi.

Kendinizi değiştirmeden dünyayı değiştirme çabası içine girmeniz anlamsızdır. **Kendinizi bile değiştirmeye gücünüz yetmezken, başkalarını nasıl değiştireceksiniz?!**

Nitekim Suriye'yi değiştirmeye kalkışanların başımıza açtıkları dertler ortada..

Kendinizi değiştirme cesaretiniz yoksa, bunun bedelini ödemeye hazır değilseniz, başkalarını değiştirmeye kalkışmanız abes olur. İşte **Türk dış politikasının Suriye'deki temel hatalarından birisi** buydu. Davutoğlu, Esed ile 60 küsur defa görüştüğünü söylüyordu. Adamdan istenen, statükoya meydan okuması. Halbuki Türkiye'de **Erdoğan, Millî Görüş gömleğini çıkarıp statükoya teslim olmak suretiyle iktidar olabilmiştir**. Suriye'de Esed'den yapamayacağı ve sizin kendinizin Türkiye'de benzerini yapmayı aklınızdan bile geçirmediğiniz, geçiremediğiniz bir şeyi istemeniz, dış politikada boşa kürek çekmekten başka bir anlam taşımaz. Türkiye'nin Suriye'de yaptığı şey, Esed'in yavaş da olsa ilerleyen yumuşama sürecini desteklemek olsaydı, bugünkü olumsuz tablo ortaya çıkmayabilirdi.

Benzer bir hata Mısır'da yapıldı. Arap Baharı'nın ardından Türkiye, bölgeye yönelik "agresif" bir dış politika izledi, atağa kalkmaya uğraştı. Bu çerçevede Mısır'la ilişkiler geliştirildi, Akparti Kongresi'ne Mursi davet edildi. Zannedildi ki, Mısır'a yapılan laiklik çağrısı, ABD'nin ve Avrupa'nın gözünü boyar. Eğer Mısır'la ilişkiler konusunda ağırdan alınsaydı, hem **onlara laiklik çağrısında bulunma işgüzarlığı ya da vebaline girilmemiş**, hem de bir Türkiye-Mısır ortaklığından rahatsızlık duyan çevreler ürkütülmemiş olurdu.

ASLINDA YOK BİRBİRİMİZDEN FARKIMIZ

Prof. Hayrettin Karaman, 23 Nisan 2017 tarihli ***Yeni Şafak***’ta yayınlanan “**İran’ın mezhepçiliği ve ırkçılığı**” başlıklı yazısında şu görüşleri ileri sürmüştü:

> İran ve öteki İslam ülkeleri **ulusçuluk, mezhepçilik ve ırkçılık** belasından kurtulmadıkça, ümmet ortak düşmanlarına karşı birlik olmadıkça İslam dünyası mağdur ve mazlum olmaya devam edecektir.
>
> Geçmişten günümüze İran’da olup biteni hatırlayalım:
>
> İran onuncu hicrî asra kadar Sünnî Müslümanların yurdu idi, pek çok Sünnî İslam alimi o topraklarda yetişti ve bugün hala istifade edilen eserlerini orada yazdılar. Onuncu asırdan sonra Safevîler eliyle Şîîleşen İran, mezhebi dinin önüne geçirdi, Sünnîlere hayat hakkı tanımadı, zaman içinde yok olma noktasına getirdi. Ümmeti tefrikaya sevkeden, tahrip eden ve zayıflatan bu değişimin acı sonucunu Nemse Kralı’nın sefirinin şu ifadesinden anlamak mümkündür: “**Eğer Safevîler olmasaydı biz de bugün Cezayirliler gibi Kur’an okuyor olacaktık**”. Yani bizi Müslüman olmaktan onlar kurtardılar demeye getiriyor.
>
> Humeynî’nin devrimini Sünnîler de destekliyorlar; ümmete zulüm söz konusu olduğunda mezheb farkını gözetmiyor, ümmet bilinci ile hareket ediyorlar. O tarihte Sünnîlerin lideri Ahmed Müftîzâde isimli bir âlim. Humeynî Necef’te iken onunla irtibata geçen Müftîzâde’ye devrim başarılı olduğu takdirde adalet ve eşitlik esasına dayalı bir İslam devleti sözü veriyor, devrim başarılı olup İran’a geldiğinde onu karşılayanların önünde Müftizade var, Humeynî’den sonra ikinci konuşmayı da o yapıyor, konuşmasında halkı İslam devletinin kurulmasına ve mezhepçiliğin terk

edilmesine çağırıyor, işte o konuşmadan itibaren yol arkadaşlarına zulüm ve baskı artarak devam ediyor, **Sünnîlere verilen sözler unutuluyor**.

İran İslam Cumhuriyeti'nin anayasası hazırlanırken 13. Madde "İran'ın resmi mezhebi İslam ve isnâ-aşerî şîîliğidir" şeklinde düzenleniyor. Müftizâde buna itiraz ediyor, "ümmeti bölmeyelim, mezhepçilik yapmayalım, İslam diyelim…" diyor ama sözüne kulak asan olmuyor.

Humeynî'nin Kum'daki evinde Müftîzade ile aralarında geçen şu konuşmayı orada bulunan Sünnî alim Abdurrahim Bülûşî nakletmiştir:

-Humeynî, **sen bana bir İslam Cumhuriyeti sözü verdin fakat Safevî bir Şîî cumhuriyet getirdin**, inancım sana silah çekmeye manidir, lakin siyaset meydanında sana karşı savaşacağım.

-(Humeynî muhatabını tehdit ederek) O zaman, başkaları gibi sen de dağlara çıkarsın!

-(Desteğinden pişman olmuş ve aldatılmış olarak) Hayır, ben şehirde kalacağım!

Ümmeti içine alan, eşitlik ve adalet temelli bir İslam Cumhuriyeti için mücadele eden Müftîzade **hücre hapsine konuyor, bütün insani hak ve muameleden mahrum yıllarca zindanda yattıktan sonra öleceği anlaşılan hastalığı sebebiyle serbest bırakılıyor ve vefat ediyor**.

İran Humeynî sonrasında mezhepçilik ve ırkçılık yolunu daha bir taassupla takip ediyor.

İran Araştırmaları Merkezi (İRAM) Başkan Yardımcısı Dr. Hakkı Uygur'un, AA için kaleme aldığı önemli bir yazıyı ***Timetürk***'ten okudum, birkaç paragrafını paylaşıyorum:

İran'da gittikçe daha görünür hale gelen ve ülkenin kadim kültür mirası içindeki Arap ve Türk katkılarını dışlayan, hatta bir nefret konusu haline getiren Fars milliyetçiliği eğilimi, bir ulus kimliğinin inşası ve tahkiminin ötesinde Tahran'ın dış politika yönelimlerinin ufkunu belirleyen başlıca bir unsur haline de gelmiş durumda.

Fars milliyetçiliği olarak adlandırılabilecek bu akım daha ilk günden itibaren yoğun bir Arap ve Türk karşıtı söylem üzerinden var olmaya çalışmış ve bu şekilde meşruiyetini sağlamaya çalışmıştır. Bugün bile 'Türk' ve 'Arap' kavramları kullanılırken çeşitli tahkir edici sıfatlar eklenmesi İran'da yaygın bir alışkanlıktır.

Benzer şekilde ülkede solcu, İslamcı ya da milliyetçi kesimler arasında Fars kültürünün üstünlüğü ve yabancı karşıtlığı üzerinde ihtilaf yoktur ya da ideolojik olarak zıt kutuplara mensup olmalarına rağmen Şahlık rejimi veya İslam Cumhuriyetinin eğitim rahlesinden geçen kesimlerin örneğin Arap karşıtlıklarının tamamen örtüştüğü ileri sürülebilir.

Humeyni'nin İrancılığı ve milliyetçiliği yeren, buna mukabil İslamcılığı ve ümmetçiliği ön plana çıkaran sözlerine rastlamak oldukça güçleşmiştir. Tersine Safevicilik tartışmaları büyük bir yaygınlık kazanmış ve Yeni Safeviciliğin teorisyeni olarak görülebilecek Cevad Tabatabai ve benzeri isimlerin devlet kontrolündeki basında görünürlükleri ve etkinlikleri ciddi biçimde artmıştır. Ahmedinejad gibi devrimin ilk yıllarındaki ideallere dönmekten bahseden muhafazakâr isimler bile siyasi kampanyalarını dini mekânları değil Perspolisi ziyaret ederek başlatmakta ve bu şekilde meşruiyet kesbetmeye çalışmaktadır.

Şimdi de Recep Tayyip Erdoğan'ın İslam İşbirliği Teşkilatı zirve toplantısındaki konuşmasından bir parçaya kulak verelim:

“Müslümanlar olarak üstesinden gelmemiz gereken sorunların başında mezhepçilik fitnesi geliyor, ırkçılık fitnesi geliyor. Her zaman ifade ettiğim gibi benim dinim Sünnilik de değildir Şiilik de değildir, benim dinim İslam’dır. Ben tıpkı 1 milyar 700 milyon kardeşim gibi sadece ve sadece bir Müslümanım. Diğer tüm farklılıklar bu inancımın, bu sıfatımın gerisindedir.”

İran’ı yönetenler de bu noktaya gelseler İslam’ın bütün insanlığa yönelik misyonunu gerçekleştirme yolunda ne büyük bir adım olurdu!

Yine de ümidimi koruyorum.

(http://www.yenisafak.com/yazarlar/hayrettinkaraman/iranin-mezhepciligi-ve-irkciligi-2037488)

Hayrettin Karaman‘ın söyledikleri yanlış değil..

Ancak, **İran için söylenenlerin büyük bölümü, aslında Türkiye için de geçerli..**

İran’ın mezhepçilik yaptığı da doğru..

Peki Türkiye mezhepçilik yapmıyor mu?

Türkiye de **Atatürkçülük** anlamında **mezhepçilik** yapıyor.

İran’a göre, **12 İmam** masum.. Yani yanılmaz, hata etmez.. Onlar için, “Onların her dediğini ayet, Hz. Peygamber s.a.s.’in sözüymüş gibi savunmak gerekmez” açıklamasını yapmaktan kaçınırlar.

Türkiye’de de aynı şeyi **Atatürk** için söyleyemezsiniz.

İran, 12 İmam’a bağlılığı şart görüyor. Türkiye ise Atatürk’e bağlılığı..

Hangisi daha iyi ya da daha kötü?

*

Türkiye’de devlet memuriyeti veya milletvekilliği için **Atatürk ilke ve inkılaplarına/devrimlerine bağlılık yemini** etmek gerekiyor.

Onları sorgulamanız mümkün değil..

Atatürk ilke ve devrimleri, **değiştirilmesi teklif dahi edilemez dogmalar** (mutlak hakikatler) olarak kabul ediliyor.

Türkiye’de Atatürk ilke ve inkılaplarının, resmen, Allahu Teala’nın vahyinden daha üstün (denk bile değil, daha üstün) tutulduğunu hatırlatmaya gerek var mı?

Bu, laiklik ve demokrasi açısından çağdaşlaşma, aydınlanma, ilericilik vs. anlamına geliyor olabilir. Onların “yobazlık” olarak nitelendirdikleri **İslam açısından ise şirkin ve küfrün ta kendisi**dir.

İmdi.. Sen bunu eleştiremezken İran’ı mezhepçilikle suçlarsan, İranlılar acaba seni ne kadar ciddiye alırlar?..

Sana gülmezler mi?

*

İran’ın tutumunda asıl yanlış olan, Devrim öncesinde Sünnîler’e verilen sözlerin tutulmamış olmasıdır.

Fakat aynı durum, Türkiye’nin millî mücadele olarak adlandırılan İstiklal Harbi için de geçerlidir.

TBMM, dualarla vs. açılmış, **padişahın/halifenin kurtarılması, dinin/Şeriat’in korunması hedefi** ilan edilmiştir..

Sonrası malum..

*

Karaman şunu da söylüyor:

> "Ahmedinejad gibi devrimin ilk yıllarındaki ideallere dönmekten bahseden muhafazakâr isimler bile siyasi kampanyalarını **dini mekânları değil** Perspolisi ziyaret ederek başlatmakta ve bu şekilde **meşruiyet** kesbetmeye çalışmaktadır."

İranlılar'ın Taht-ı Cemşid dediği Persepolis, milattan önce 6. yüzyılda başkent niyetine kurulmuş bir yerleşim yeri..

Peki sen, ondan tam bin yıl sonrasına ait **Orhun Yazıtları**'na nasıl bakıyorsun?

Erdoğan'ın anayasa referandumu kampanyasında şiir diye okuduğu "Dam üstünde saksağan" veznindeki metinde yer alan "**Üstte gök çökmedikçe**" vs. lafları ***Kur'an***'dan mı alınmıştı?

Ahmedinejad siyasî kampanyalarını dinî mekânlar yerine Persepolis'ten başlatıyor da, **Erdoğan** nereden başlatıyordu?

Cumhurbaşkanlığı seçim kampanyasını Samsun'dan niçin başlatmıştı?

Ondan birkaç ay önce yapılan son yerel seçim kampanyasını **kongre şehri Sivas**'dan niçin başlatmıştı?

*

Buradan İran'a baktığımız zaman İran'daki Fars ırkçılığını ve mezhepçiliği (12 İmamcılığı) gayet iyi görüyoruz..

Görmemek mümkün değil.. Mızrak çuvala sığmaz..

Fakat, bir düşünelim.. **İran'dan ya da Mısır'dan Türkiye'ye bakıldığında görülen nedir?**

Karaman’ın Erdoğan’dan naklettiği sözlere gelince…

1980’li yılların sonlarında, Türkiye’deki şartların bugüne göre gerçekten çok olumsuz olduğu bir dönemde merhum **Turgut Özal, “Atatürk tabu değildir”** diyebilmişti..

Yine, Cumhurbaşkanı Özal, Bundan 24 yıl önce **Uğur Mumcu**‘nun ölümünü bahane ederek Ankara sokaklarında Şeriat karşıtı slogan atan beyinsiz kalabalıklar için **“Şeriat kahrolsun diyenler Şeriat’in ne olduğunu bilmeyenlerdir”** diyebilmişti.

Tarikat düşmanlığının olanca hızıyla devam ettiği bir zamanda, cumhurbaşkanı sıfatıyla, Atatürk ilke ve inkılaplarına rağmen, **“Ben de Nakşîyim”** diyebilmişti.

Erdoğan’ın ise, “Atatürk tabu değildir” demesini geçtik, onu kutsallaştırdığını görüyoruz. **“Aziz Atatürk”** diyor. Halbuki, Allahu Teala’nın isimlerinden olan “Aziz”in Atatürk için kullanılması kesinlikle caiz olamaz. (Konuyla ilgili olarak **İmam Gazalî’**nin Esma-ı Hüsna konulu kitabındaki açıklamalara bakılabilir.)

“Atatürk tabu değildir” diyemiyor, ikide bir “**Gazi Mustafa Kemal’e rahmet”** okuyor.

*

Şeriat konusundaki tavrı ise çok daha şeditti..

Özal gibi namüsait şartlarda Şeriat’i savunma cesaretini göstermesini geçtik, **Mısır gibi anayasasında Şeriat’e bağlılık hükmüne yer veren bir ülkeye laiklik tavsiyesinde bulundu. (Bu, İhvan’a özgü birşey değil.. Mübarek zamanında da olan bu..)**

Neyse ki sonradan Şeriat’i savunan bir açıklama yaparak hatasından döndü.

SUUD İHANETİ

Türk medyasında Suudi Arabistan, 2005 yılında, bazı vatandaşlarımızı idama mahkum etmiş olması nedeniyle yoğun bir şekilde tartışılmıştı.

O sırada Nuh Gönültaş, 20 Ağustos 2005 tarihli ***Zaman*** gazetesindeki yazısında, ***İslam Dergisi***'nin Mayıs 1994 tarihli sayısında, yani o tarihten 11 yıl önce Suud'un sert bir şekilde eleştirilmiş olmasına dikkat çekmişti.

Gönültaş şunları yazmıştı:

> **Kral herşey, herşey kralın!**
>
> Suudi Arabistan'da insanların **şeriat devleti kuracaklar diye hapse atıldıklarını** biliyor muydunuz? …
>
> Suud yönetimi Batı basınını çok ciddiye alıyor ve Batı basınında çıkan haberler üzerine hemen harekata geçiyorlar. Nisan 94'te Suudi Arabistan yönetimi, dünyadaki radikal İslamcı örgütlere maddi yardımda bulunduğu gerekçesi ile ülkenin en zengin ailelerinden **Usame bin Ladin**'i vatandaşlıktan çıkardı ve **bütün mallarına el koydu**. Usame bin Ladin'i **vatandaşlıktan çıkarmaya** ve mal varlığına el koymaya yönelten, İngiliz ***The Guardian*** gazetesinde hakkında çıkan bir haber oldu.
>
> Suudi Arabistan'ın **bir şeriat devleti olmadığı** müstebit bir krallıkla yönetildiği apaçık ortada. …
>
> Suudi Arabistan' da yargı bağımsız değil. Yargı yöneticilere karşı işlemez. Krallık ailesi ve onun etrafına aldığı kişiler başta olmak üzere belli bir grubun yargı dokunulmazlığı vardır. Siyade adı verilen bu gruba mensup bir kişi hakkında dava açılabilmesi için ancak emirden izin almak gerekiyor.

İçişleri ve Belediyeler Bakanlığı bütün yargıçları bağlayıcı genelge yayınlama ve bir mahkeme kararını durdurma yetkisine sahip. Belli bir avukatlık ve savcılık düzeni yok. Yönetim yargı organlarının bazı davalara bakmasını engelleyebiliyor. Yönetim sonuçlandırılmış bir dava ile ilgili hükmü dondurabiliyor, yahut başka bir mahkeme veya kurula devrederek yeniden incelenmesini, istediği gibi sonuçlanmasını sağlayabiliyor. Bazı davalarda şikayetçi tarafın hazır bulunmasına imkan verilmiyor. Özellikle yönetici kadroyla bağlantısı olan bir kişi hakkında açılan davada bu yola başvuruluyor. Mahkemenin verdiği kararın aynen uygulamaya konulması zorunluluğu yok. Kararın uygulanabilmesi için bölgenin emirinin ya da kralın muvafakatı gerekiyor. Yargıçlar Yüksek Yargı Kurulu tarafından atanıyor, Yüksek Yargı Kurulu'nun başkan dahil bütün üyeleri kral tarafından seçiliyor. Yönetim gerek görürse bir davaya kendi istediği bir hakimin bakmasını sağlayabiliyor. Yargı organları normal devlet daireleri gibi görüldüğünden onlara ayrı bir statü tanınmıyor. Bu yüzden yargı organları ülkenin maddi açıdan en geri resmi kurumları durumunda. Ülkenin Dustur adı verilen anayasası tamamen kral tarafından belirlenmiş, anayasayı değiştirme yetkisi de sadece krala ait. "

Şimdi çıkıp da kimse Suudi Arabistan'ın **Kur'an**'a göre yönetildiğini iddia etmesin, Suud yönetimini göstererek **Kur'an**'a saldırmasın. Türkiye'de İslamî hassasiyete sahip basın geçtiğimiz yıllarda Suud yönetiminin insan hakları ihlalleri ile ilgili çok yayın yaptı, ötekiler yeni uyandılar. (Bakınız, Mayıs 94. **İslam Dergisi**, M.Ahmet Varol'un "Suudi Arabistan'da İnsan Hakları" konulu makalesi.)

*

İslâm Dergisi'nde söz konusu yazının yayınlandığı sırada genel yayın yönetmeni sıfatıyla derginin yayınından sorumluydum.

Ahmet Varol’dan dergi için yazılar kaleme almasını ben istemiştim. Onu 1987 yılından beri tanıyordum, ***İslâm Dergisi***’nin eski bir çalışanıydı.

Ancak, Varol’un bu yazısı yüzünden Genel Müdür beni uyarmıştı.

Esad Coşan hocanın bu yazıdan rahatsızlık duyduğunu, “Suud ile aramızı açmak istiyor olabilirler” demiş bulunduğunu söylemişti.

O sıralarda cemaatin bir turizm şirketi vardı ve hac-umre organizasyonları yapıyordu. Ayrıca Esad hocanın kendisi de, hac ve umre amacıyla her yıl Hicaz’a gitmekteydi.

Bu uyarı üzerine, yanlış anlamaya meydan vermemek için, artık Varol’dan bir daha hiç yazı talebinde bulunmamıştım.

*

Ancak, söz konusu yazı, 11 yıl sonra tekrar gündeme gelmişti.

Suud, daha sonra, Mısırlı darbecilere verdiği destek ve yaptığı yardım yüzünden tekrar yoğun bir şekilde gündeme geldi.

O güne kadar Suud’un birçok ihaneti olmuştu, fakat belki en büyüğü ve en açığı buydu.

Evet, **Saddam**’a karşı Batı’yı desteklemişti, fakat İran’la sekiz yıl savaşmış, Kuveyt’i işgal etmiş ve Türkiye’yi de bir ara tehdit etmiş bulunan Saddam yönetimi karşısındaki tutumu ile, **İhvan** karşısında yürürlüğe koyduğu politika kıyas bile kabul etmezdi.

İhvan kiminle savaşmıştı, kimi tehdit etmişti?

İsrail’le bile savaşmadı, sadece onu protesto etti ve Gazze’ye destek verdi.

Ve Suud, bu İhvan’a karşı, Batı’nın yanında yer aldı.

Böylece, Suud’un **selefîlik**, yani selef-i salihînin izinden gitme iddiasının da bir palavradan ve şarlatanlıktan başka birşey olmadığı tamamen ortaya çıkmış oldu.

Bunu tescil etmek de Kral Selman’ın (Selanikli Mustafa Atatürk’ün izinden giderek Ataarap olmaya çalıştığı anlaşılan) görgüsüz oğlu Muhammed’e düştü.

YENİ KONSEPT

Abdülkadir Selvi, 21 Mart 2016 tarihli ***Yeni Şafak*** gazetesinde yayınlanan "**Yeni terör konsepti"** başlıklı yazısında şunları dile getirmişti:

> Tam 1 yıl önceydi.
>
> Nevruz'da yüzbinlerce insan, Diyarbakır Meydanı'nda, Öcalan'ın, Türkiye'ye karşı silahlı mücadeleyi bırakma çağrısını dinliyordu….
>
> Aradan 1 asır geçmedi. Şunun şurasında 1 yıl oldu….
>
> Bazı ülkelerin 10 yılda, yüz yılda yaşamadığı bir terör dalgası ile karşı karşıyayız. …
>
> Bir defalık vurup kaçan değil, sistematik bir "terör silsilesi" ile sarsmaya devam bir terör çeşidi. …
>
> 20 Temmuz'dan bu yana terör saldırılarının bir listesini çıkarın, sıraya koymuşlar gibi, PKK, DEAŞ ve DHKP-C birbiri ardına saldırıyor.
>
> Ankara'yı PKK, İstanbul'u DEAŞ üstlenmiş.
>
> Ankara Garı saldırısında olduğu gibi kimi zaman işbirliği yapıyorlar.
>
> Matruşka gibi. PKK'nın içini açıyorsunuz DEAŞ çıkıyor, DEAŞ'ı açıyorsunuz PKK çıkıyor.
>
> Adları farklı ama hedefleri aynı.
>
> Cemil Bayık, 15 Mart'ta İngiliz Times gazetesinde yayınlanan açıklamasında, "Artık savaş her yerde olacak; Erdoğan'ı devirmek istiyoruz!" demişti. …

DEAŞ ise yabancıları da hedef almak suretiyle dünyada ses getirici eylemlerle Türkiye'yi sarsmaya çalışıyor.

Bu savaş sadece PKK ve DEAŞ'ın savaşı değil. **Üst akıl bir görev paylaşımı yapmış.** Onun gereğini yerine getiriyorlar. **Irak ve Suriye'den sonra sıranın Türkiye'ye gelmesi için uğraşan güçler adına vekalet savaşı yürütüyorlar.** Bu kez durum çok ciddi. **Uluslararası bir destek olmadan sistematik olarak bu saldırılar sürdürülemez.** Terör saldırısının ötesinde bir durumla karşı karşıyayız. Bunun adı beka sorunu. Bunun adı rejim sorunu.

Türkiye ile ABD arasında 6 ay süren İncirlik müzakereleri 23 Temmuz'da anlaşmayla sonuçlandı. Aynı tarihlerde PKK tek yanlı ateşkesi bozduğunu ve şehir savaşlarını başlattığını ilan etti.

24 Temmuz'da Rus uçağının düşürülmesinden bu yana ise terör saldırıları yoğunlaştı. Türkiye aynı anda PKK, DEAŞ ve DHKP-C'nin saldırıları ve bölgede şehir savaşları ile "terör ablukası" altına alınırken, ABD ile Rusya, Suriye'yi dizayn etmeye başladı. Başbakan'ın ziyareti sırasında İranlı yetkilileri, *Suriye'yi bölmek üzere ABD ve Rusya'nın gizli bir anlaşmalarını olduğunu* söylemişlerdi. İranlılardan aylar önce bir yetkilinin, "Suriye konusunda, ABD ve Rusya arasında bir gizli anlaşma olduğunu düşünüyoruz. Çünkü sahada yaptıkları yüzde 80 oranında örtüşüyor" demişti.

"Üst akıl" Suriye'yi dizayn ederken, Türkiye'nin alt üst olması için harekete geçildi.

Terörle siyasi bir sonuç almak istiyorlar. Bu işin ihalesini üstlenen taşeronlardan biri olan Cemil Bayık, "Erdoğan'ı ve AKP'yi devirmek istiyoruz" demişti. …

12 Eylül'den önce darbenin şartlarının oluşması için sağ-sol çatışmasını kullanmışlardı. Bedrettin Demirel paşa, "Şartların olgunlaşması için 1 yıl bekledik ama bu arada çok kan aktı" diye konuşmuştu. …

1 Kasım seçimlerinden sonra, "Gezi parantezi kapanmıştır" denilmişti. Erken bir değerlendirme olduğu anlaşılıyor.

Gezi kalkışması ile başarılı olamadılar.

Paralel darbe ile sonuç alamadılar.

Bu kez PKK'yı, DEAŞ'ı, DHKP-C'yi göreve çağırdılar.

Yeni durumun adı terör silsilesiyse, terör saldırıları Türkiye'nin beka sorununa dönüşmüşse, terör hükümeti ve Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı devirmeyi hedef aldıysa, PKK saldırılarının **arkasındaki dış parmak** her defasından daha güçlüyse, yeni bir terör konseptiyle karşı karşıyaysak, **devlet de yeni bir konsept geliştirmek zorunda**.

Birkaç yerde daha bomba patlarsa korkarım ki vatandaşlar bu işler böyle gitmiyor demeye başlar.

*

Selvi gelişmeleri iyi özetlemiş..

Ancak, şunu da sormak gerekiyor: İşlerin bu noktaya gelmesinde bizim hiç suçumuz, ihmalimiz, kabahatimiz yok mu?

PKK'yı kim üretmişti?

Fethullahçı Takiyye Örgütü'nü 40 yıl boyunca kimler destekledi?

Fethullah Gülen'in tamamen **ABD kontrolüne** girmesine kimler sebep ve vesile oldu?

Bütün bu olanlar **28 Şubat**'ın bir devamı ya da parçası mı, yoksa değil mi?

28 Şubatçılara (mesela MİT ayağına) neden doğru dürüst hesap sorulmadı?

Bu süreçte Erdoğan ve AK Parti hiç mi hata yapmadı, hiç mi 28 Şubatçıların emellerine hizmet edecek şekilde davranmadı?

Erdoğan'ın sonradan emperyal ve sömürgeci güçlerin hedefi haline geldiği doğru.. Fakat 2003 yılında **Saddam** benzer bir durum yaşarken Erdoğan "Bu sömürgeci güçler Saddam'a karşı birleştiler.. Bu sırtlanlar sürüsünün saldırısına biz destek olmayız" mı dedi, yoksa, "Irak'ta demokrasi yok, basın özgürlüğü yok, Saddam halkına zulmediyor" nakaratını seslendiren Batı korosuna mı dahil oldu?

Mesele bununla da bitmiyor, **Çözüm Süreci**'nde PKK ile görüştüğünüzü zannederken ardındaki "üst akıl" ile iş tutmuş olduğunuzun farkında mıydınız, değil miydiniz?

Arkadaki **üst akıl** sizi Çözüm Süreci'nde oyuna getirmiş olabilir mi, olamaz mı?

Suriye'de oyuna geldiniz mi, gelmediniz mi?

ABD, önce Türkiye'yi bu işe heveslendirip daha sonra "**Suriye devrimini cihatçıların/İslamcıların çalmasına izin vermeyeceğiz**" diyerek Türkiye'nin etkisine sınır getirmek istedi mi, istemedi mi?

Bütün bu süreçte neden bizim siyasetçilerimiz ve gizli servis olayları doğru okuyamadı, iyi analiz edemedi, muhtemel tehlikeleri hesaba katmadı, katamadı?

Bütün bu yaşananlar devlet erkânımızın uzakgörüşlülük ve basiret yoksunu olduklarını gösterir mi, göstermez mi?

ABD'NİN KASIM SÜLEYMANİ İLE VERDİĞİ MESAJ

ABD'nin Kasım Süleymani operasyonunun şekli ve şemaili, maksadının üzüm yemekten ziyade bağcı dövmek olduğunu gösteriyordu.

Normalde bu tür operasyonlar **taşeronlar** üzerinden gerçekleştirilir, sonra da **timsah gözyaşlar**ı dökülür.

Mesela, bu cenaze hizmeti, **el-Kaide** ya da **IŞİD/DAEŞ** sahte ambalajı ile servis edilebilir ve sonra da "kimden gelirse gelsin terörün her türlüsünün lanetlendiği" açıklanabilirdi.

Yine mesela, zamanında ABD'nin, Avrupa'nın ve İsrail'in başını çok ağrıtmış olan Suud Kralı **Faysal**'ı, görünüşte ABD değil, kendi yeğeni öldürmüştü.

İnsan hakları şampiyonu ABD gibi demokrasilerde çare tükenmez, fakat ABD bu kez farklı hareket etti.

Sadece İran istihbaratının şefi Süleymani'yi öldürmedi, bütün bir İran devletini ve halkını aşağıladı.

Bu, taşeronlar eliyle gerçekleştirilmiş ya da cami avlusuna bırakılmış sahipsiz bir operasyon olsaydı, İran hiç değilse, bir **"onur" sorunu** ile karşı karşıya kalmış olmayacaktı.

Yutkunmakla yetinebilecekti.

İran'a bu fırsatı bile çok gördükleri anlaşılıyor.

*

Uluslararası hukuk açısından bakıldığında, olay adı konulmamış bir **savaş ilanı**ndan başka birşey değildir.

Tuhaf olan, Türkiye'de birilerinin, Süleymani öldürüldü diye münasip gördükleri her yerlerine kına yakıyor olmalarıydı.

Sayıları hiç de az değildi.

Bunlardan birisi, ***Yeni Şafak***'ta yazan bir kalemşordu.

Ki bu yazar, bir yazısında, televizyon ekranlarında hocalar tarafından **fıkıh**tan, yani **İslam hukuku**ndan söz edilmesini bile nefret kusarak lanetliyor, **ahlâk** edebiyatı yapıyordu.

Ona göre, günahkâra değil, günaha düşmanlık etmek lâzımdı. Günahkâra merhamet eli uzatılmalıydı.

Bu yazar, Süleymani suikastinde ise, **ahlâk**ı geçtik, **hukuk**u bile tanımıyor. ABD tarafından yapılan **hukuksuzluğu** sevinçle kutluyordu.

Demek ki öğrendiği ahlâk böyle birşey.

Kutlama yapmak size mi düştü, "**üzüntüden uzak bir alâka**" ile izlemek neyinize yetmiyor?

Tabiî burada **dolaylı** bir **ABD "yalakalığı"** da yok değil.

Bu kınacılar orkestrası üyelerine bakıldığında, **siyasal iktidar**ın ve **MİT**'in, bu "yandaş" isimler üzerinden (yani gayriresmî kanaldan) ABD'ye "**Hikmetttt buyurdunuzzz agam**" mesajını verdiğini düşünenler de çıkabilir.

O süreçte **İbrahim Kalın**'ın iki tarafa da, yani hem ABD'ye hem de İran'a **itidal** tavsiyesinde bulunması da böyle yorumlanabilir.

Çünkü, iki kişi kavga edip birisi diğerinin burnunu ve çenesini dağıttığında iki tarafa da sükunet tavsiye etmek, saldırgana dolaylı destek vermek anlamına da gelir.

ABD’nin yaptığının **uluslararası hukuk ve diplomatik teamüller** açısından kabul edilemez olduğu söylenebilmeliydi.

Böylesi durumlarda “ilkeli” hareket etmek, şansa ve bahta güvenmemek gerekir.

Çünkü kumarda neyle karşılaşacağınız belli olmaz, ABD’nin piyango çekişilinde bir gün siz de hedef olabilirsiniz.

TÜRKİYE İRAN TARAFINDAN KUŞATILMASINA NİÇİN KAYITSIZ KALIYOR?

İran'ın dinî lideri Hamaney'in hayatını anlatan **"*Şerh-i İsim: Seyyid Ali Hamanei'nin Hayat Öyküsü*"** adlı kitabı okudum.

Yaklaşık 800 sayfa..

Hamaney, seyyid (Hz. Hüseyin'in soyundan) biliniyor.. Elinde şeceresi, soy ağacı varmış.. İlim ehli bir aileden..

Aşırı mezhepçi olduğu söylenemez.. Mesela merhum şehid **Seyyid Kutub**'un kitaplarını Farsça'ya tercüme etmiş..

Ancak, **Hz. Hasan**'ın Hz. Muaviye'ye karşı izlediği politikada ona **takiyye** izafe ediyor ki, bu, sadece **Hz. Muaviye**'yi değil, Hz. Hasan'ı da aşağılamak anlamına gelir..

Kabul edilemez.

Kitapta, Hamaney'in aşırı Şiîler tarafından Sünnîler'e fazla hoşgörülü olmakla suçlandığı da ifade ediliyor.

*

Rekabet, haset ve çekememezlik, konum ve durum bakımından birbirine yakın olanlar arasında yaşanır..

İnsanlarda da böyledir, kurumlarda da, devletlerde de..

Mesela, bir öğrenci hocasına haset etmez, o, not yarıştırdığı arkadaşına haset eder..

Bir profesyonel sporcu, bir bilim adamına haset etmez, kendisiyle aynı sporu yapan arkadaşına haset eder.

Polis istihbaratı, Meteoroloji Genel Müdürlüğü'ne haset etmez, MİT'e haset eder, "Ondaki imkânlar ve yetkiler niye bizde yok?" der.. Tersi de doğrudur.

Devletler de böyle..

İran, tutup Japonya'ya haset etmez, fakat Türkiye'ye eder..

Aynısı Türkiye için de geçerli.. Kanada'yla bir alıp veremediği olmaz, fakat İran'la yarışır, kendisini onunla kıyaslar.

İran'la Türkiye arasında alttan alta böyle bir çekişme var.. İki taraf da bir yandan birbirinin yüzüne gülerken diğer yandan "gizli servis"leri eliyle piyonlarını harekete geçirir, karşı tarafı karalamaya, kendisini sütten çıkmış ak kaşık gibi göstermeye uğraşır.

*

Başta **Heniye** olmak üzere **Hamas** ileri gelenlerinin Türkiye kadar İran'la da iyi ilişki içinde oldukları görülüyor.

Niye?

Heniye, ölen Cumhurbaşkanı Reisi için Hamaney'e taziye ziyaretinde bulundu.

Niye?

Bu ilgi karşılıksız mı?

*

Laik "**Türkiye"**ciler ile "dindar"-muhafazakâr "**laik Türkiye**"ciler, İran'da bir (eksik gedik, kusurlu da olsa) "**İslam devrimi**" yaşanmış olmasından çok rahatsızlar..

Bu rahatsızlık, son tahlilde **Şia**'nın İslam anlayışındaki eksiklik ve yanlışlıklardan kaynaklanmıyor, bu devrim yüzünden Türkiye'nin "İslamî" durumunun sorgulanıyor oluşundan ileri geliyor.

Aynı rahatsızlık şimdilerde **Afganistan**'a karşı da sergileniyor.. Türkiyeciler "Ben Afganistan'ın az zeki, hiç çevik, ve aynı zamanda Amerikan tipi ahlâklı olanını severim" modundalar.

Türkiye'de "**seçilmiş**" bir milletvekili TBMM'de *"Ne bu Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlılık riyakâr yemini!.. Ben **fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür** bir insan olarak bu ilke ve inkılaplara bağlı olmak zorunda mıyım?! Değilim işte!"* dese Meclis'ten yaka paça dışarı atılacakken bu Türkiyeciler bunu hiç dert etmezler, Afganistan'da bazı okullara kız öğrencilerin devamının bir süre ertelenmesi yüzünden karalar bağlarlar.

Hak ve hukuka çok bağlılar, haksızlık ve zulüm kimden gelirse gelsin karşı koyma kararlılığı taşıyorlar ya, yerlerinde duramıyorlar, taa Afganistan'a buradan laf sokuşturuyorlar.

Geçmişte de özellikle Suudi Arabistan rahatsızlık konusu oluyordu.. Fakat Selman'ın nursuz oğlu Türkiyecilerin yüreğine su serpmeye başladı.

İran, açıkça **İslam devleti** olduğunu, **Şeriat**'i benimsediğini söylüyor, Türkiye ise "Varsa yoksa **Atatürk ilke ve inkılapları**" diyor.

"Laik Türkiye"ciler, İran tümden dinsiz olsa daha fazla memnun olacaklar..

O zaman ellerine, Türkiye Cumhuriyeti'nin ("resmen" olmayan, yok durumundaki) müslümanlığıyla iftihar etme ve övünme fırsatı geçecek.

Türkiye Cumhuriyeti'nin değişmesi, "**Selanikli ölü Mustafa Atatürk'e teslim olmuşluğu**" bırakıp "**Hayy ve Kayyum Allah'a teslim olmuşluğu**" benimsemesi (İslam devleti olması) ne yazık ki bunların umurunda değil.

Bugünkü **laik (siyasal dinsiz)** halinden şikâyetçi oldukları görülmüyor..

Düzenden şikâyetleri varsa da bu, “**İslamîlik eksikliği**”nden değil, “**batılılaşma eksikliği**”nden, Batı tipi demokrat olamamasından kaynaklanıyor gibi görünüyor.

*

Bunların bir de **İranlı rejim muhaliflerinin söylemlerine** sarıldıkları müşahede ediliyor.

Kuşkusuz bu muhaliflerin eleştirilerinin tümden haksız olduğu söylenemez..

Ancak, bu muhaliflerin özellikle de sesi çok çıkanlarının (Batılılar tarafından sesi duyurulanların) şikâyetlerinin ardındaki etkenin ya **menfaat paylaşımında görece olarak ikinci plana düşmüş olma** ya da **“devletin laikliğini (siyasal dinsizliğini)” isteme** olduğu görülüyor.

LGBT’si, İstanbul Sözleşmesi vs. olan, İslam’a rahatça hakaret edebilecekleri, irticadan dem vurabilecekleri, “devletin laikliğinin (siyasal dinsizliğinin) değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez” olduğunu ilan edecek bir İran istiyorlar.

Yoksa, “Ne bu, **Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in ashabı arasında ayrım yapılıyor, bazıları aşağılanıyor, ayrıca Sünnî kardeşlerimiz mağdur oluyorlar, Şia ile Sünnîliğin en azından eşit konumda olduğu bir İslam devleti** istiyoruz” diyor değiller.

Bu muhalifler, bizim İran’ı beğendiğimiz noktalarda beğenmiyor, beğenmediğimiz noktalarda da ya beğeniyor ya da bunu “üzüntüden uzak bir alâka ile” seyrediyorlar.

Dolayısıyla, İranlı muhaliflerin sözcülüğüne soyunarak İran'a atıp tutanların kendilerini sorgulamalarında fayda var.. Bana arkadaşını, söylem yoldaşını, dert ortağını söyle, sana kim olduğunu ve derdinin ne olduğunu söyleyeyim.

*

Yeni Şafak yazarı Yusuf Kaplan, 24 Mayıs 2024 tarihli yazısına şu başlığı atmış: "**Türkiye niçin İran tarafından kuşatılıyor?**"

Eğer gerçekten durum buysa, Kaplan'ın yazısına şu başlığı atması gerekirdi: "**Türkiye İran tarafından kuşatılmasına niçin kayıtsız kalıyor?**"

İran bunu yapıyorsa senin devletinin eli armut mu topluyor, neyi bekliyor?

İran doğuda bizi kuşatmış.. Ona "**Kalk öte git, senden bıktım, uzaklaş**" deme şansımız yok.

Burada sorun, İran'ın Suriye ile olan bağlantısı..

Ancak, bu İran'ın suçu değil, **Suriye'ye sırt çevirip onu İran'ın kucağına iten sensin**..

Bunun sebebi senin hırsın ve ABD'nin "gazına gelmen".. Hırslarını dizginleyememiş olman.. (2003 yılında Irak'a ABD ile birlikte çöreklenme fırsatını kaçırmış olmaktan üzüntü duyduğunu yakın zamanlarda bile dile getirmiş olan Erdoğan'a "**Geçti Irak'ın pazarı, sür eşşeğini Suriye'ye**" denilmemiş olmasını çok isterdim.)

*

Empati sadece bireyler arası ilişkilerde değil, devletler arası ilişkilerde de önem taşır..

İran açısından bakıldığında da, senin Afganistan, Pakistan, Azerbaycan, Türkmenistan, Irak, Irak Kürt Yönetimi, ve hatta Ermenistan ile iyi ilişki kurmaya çalışman, İran'ın "NATO müttefiki laik (siyasal dinsiz) Türkiye tarafından kuşatılması" olarak yorumlanabilir.

Onların da aklına bu gelir.

Bunu hiç düşündün mü?

Sen Türkiye'nin kuşatılıyor olduğunu düşünecek zekâya sahipsin de onlar aptal mı?!

Dünyada bir tek akıllı sen misin?!

*

Yusuf Kaplan'dan söz etmişken, yazısını da olduğu gibi kesip kırpmadan buraya almakta fayda var.

Sözlerinde ne kadar haklı, ne kadar haksız, okurlar karar versinler.

Ancak, ona bazı itirazlarımız olacak.. Bunları kendisine yöneltilmiş sorular olarak düşünsün..

Bilmemek ayıp değil, öğrenmemek ayıp.. Aklımıza yatmayan hususları sormazsak zihnimizdeki istifhamlardan nasıl kurtulacağız?!

Evet, **Yusuf Kaplan**'ın yazısı şöyle:

> Benim İran yazılarım, İran düşmanlığından kaynaklanmıyor. Mezhepçilik hastalığından da kaynaklanmıyor.
>
> İran düşmanlığı da yapmıyorum, Şiî düşmanlığı da.

Aksine İran'ın kitlesel, ürpertici bir Sünnî katliamı yaptığını, "vahdet, vahdet" diyerek büyük bir vahşet gerçekleştir-diğini görüyor ve buna dikkat çekiyorum. Buna dikkat çekmek mezhepçilik yapmak mıdır?!

Mezhepçi Şiî İran, kimsenin gözünün yaşına bakmadan yüzbinlerce masum Sünnî Müslümanı katledecek, biz de "bu yaptığınız şey vahşettir, yapamazsınız!" diye çıkışınca mezhepçilik mi yapmış olacağız?

Yok öyle yağma!

Kaldı ki, İslâm dünyasının, tarihinin en zorlu dönemlerinden birinin eşiğinden geçtiği, Müslümanların birbirlerine omuz vurmaya değil omuz vermeye şiddetle ihtiyaç duydukları bir zaman diliminde mezhepçilik yapılır mı? Olacak iş midir bu?

İRAN NE YAPMAK İSTİYOR?

Konuşulması gereken şu: İran ve içimizdeki İrancılar hem sürekli olarak "vahdet, vahdet" diye slogan atıyorlar hem de İran her yerde vahşet yapıyor, Sünnî kanı akıtıyor oluk oluk… Buna sessiz kalınır mı? Olacak iş midir bu?

Suriye'de tam yarım milyona yakın Sünnî Müslüman kanı akıttı bu İran. Dile kolay! İnanılır gibi değil!

Ne için akıttınız Suriye'de yarım milyon masum insan kanını?

Sünnî Suriye'nin yarısı Suriye'den sürüldü!

Çok büyük bir tezgâh var burada. İngilizler, Yahudiler ve İranlılar bölgenin kaderini silbaştan yeniden belirleyecek, İslâm'ın kalbini hem Şiîleştirecek hem de Fars emperyalizmine teslim ederek İslâm dünyasının omurgası demek olan Sünnî İslâm'a büyük darbe vuracak, İslâm'ın tarihin akışını

değiştirecek büyük bir medeniyet meydan okuması gerçekleştirmesini imkânsız hâle getirecek gelecek bin yılı belirleyecek büyük bir tezgâh!

Türkiye'nin kuşatılmasıdır bu aynı zamanda.

Emperyalistler tarafından değil, doğu komşusu İran tarafından kuşatılması.

Niçin bu şekilde kuşatılıyor Türkiye?

Şunun için: Sünnî dünyanın durdurulması Türkiye'nin kuşatılmasından geçer!

Siz kimsiniz?

Ne işiniz var Suriye'de?

Suriye'de emperyalistlerle mi savaştınız, mazlum Sünnî Müslümanların mirasının kökünü kazıyarak, Sünnî Müslümanların şehirlerini, mesela Halep'i harabeye çevirerek, hem Halep'te hem de bütün Suriye genelinde, Irak'ta Sünnî katliamı yaparak hangi emperyalistle savaştınız?

Emperyalistlerin yapmaya bile cesaret edemeyeceği katliamı siz yaptınız, hâlâ da yapmaya devam ediyorsunuz!

Aşağılıksınız siz!

Ortadoğu babanızın çiftliği olmuş: Bir taraftan İsrail, bir taraftan emperyalist Batılılar ve vekil savaşçıları uşakları, bir taraftan da siz Sünnî Müslümanların kökünü kazıyacak büyük bir savaş, büyük bir katliam yapıyorsunuz!

Allah sizin belanızı versin!

Allah sizi perperişan etsin!

DİKKAT! TÜRKİYE, ŞİMDİ DE İRAN TARAFINDAN KUŞATILIYOR!

Türkiye'nin güneyi, Doğu'daki Şiî komşusu (!) İran tarafından işgal ediliyor ve kuşatılıyor!

Irak, Suriye, Lübnan, Filistin, Körfez ülkeleri ve Yemen ile birlikte bütün Arabistan yarımadası devrimden bu yana yarım asır bile geçmeden mezhepçi Şiî İran rejimi tarafından işgal edildi, nüfus yapısı katledildi, hallaç pamuğu gibi savruldu yerle bir edildi, Sünnî nüfus bölgeden sürüldü, yerlerinden yurtlarından uzaklaştırıldı, Sünnî akîdevî, fikrî, kültürel, sosyal ve tarihî miras yağmalandı, tecavüze uğratıldı, iz bırakılmayacak kadar yok edildi!

İran, Irak'ta, Suriye'de mezhep haritalarını, etnik haritaları yeniden çizdi, çiziyor bizim gözümüzün içine baka baka üstelik de. Sadece bizim gözümüzün içine baka baka değil, bütün Arapların, bütün dünyanın gözünün içine baka baka haritalarla oynuyor…

Kimsenin gıkı çıkmıyor!

Bütün bunlar İran devriminden sonra oldu. İran'ın seküler şahlık döneminde Fars yayılmacılığı gibi bir projesi yoktu, olamazdı da zaten. Tutmazdı bu. Ama ne zaman ki İran'da devrim oldu, o zamandan itibaren İran, bütün Arabistan Yarımadası'na yerleşti adım adım…

Fars yayılmacılığı, seküler şahlık rejimi zamanında değil, sözümona İslâmcı İran devrimi zamanında hız kazanıyor ve kök salıyor!

Bu çok düşündürücü ve sinsi bir strateji.

İran'ın derdi, Fars yayılmacılığı.

Batılı emperyalistlerin (Amerikalıların, Amerika'ya hükmeden Siyonist vesayet rejiminin) tek derdi, Şia yayılmacılığı.

Batılılar, Şia yayılmacılığı üzerinden İslâm dünyasını, bin yıldır İslâm dünyasının kurucu, konumlandırıcı ve koruyucu öncü kolu olan ama yüz yıldır seküler vesayet rejimi ile kapana kıstırılan Türkiye'yi durdurdurma ve kuşatma savaşı veriyorlar!

Biz ise, henüz başımıza ne geldiğini bile görebilecek durumda değiliz!

Böyle giderse, İran, bölgeye yerleşecek ve Sünnî dünya asla özgürlüğüne kavuşamayacak. Bu kez Batı emperyalizminin yanısıra bir de Fars / Şiî emperyalizminin pençesinde kıvranacak, ölüm kalım savaşı verecek…

Benden hatırlatması…

*

Görüldüğü gibi, Kaplan "**Allah sizin belanızı versin! Allah sizi perperişan etsin!**" diyor.

Bu bana **Fethullah**'ın meşhur bedduasını hatırlattı.

Benzerlik sadece bedduacılıkta değil, Fethullahçılar da acayip İran düşmanıydılar.. Bu işin şampiyonluğu onların elindeydi..

Ancak, Kaplan'a biraz sakin olmasını, bedduadan vazgeçmesini tavsiye ederim.

Çünkü komşun belaya uğradığında, perperişan olduğunda bundan sen de zarar görürsün.

Allahu Teala, yıllarca **PKK**'ya ev sahipliği yapan, **Müslüman Kardeşler** mensuplarına olmadık zulmü reva gören Suriye'nin belasını verdi,

perperişan oldular, fakat o perperişanlık bize de sirayet etti, bizim de sırtımıza yük oldu..

Bela geldi mi, iyi kötü ayırmıyor, herkesi vuruyor.

Yarın İran parçalanırsa (Ki bu gidişle er geç parçalanacak gibi görünüyor) bundan en çok zarar gören muhtemelen Türkiye olacak..

Böyle bir durumda İranlılar Taliban yönetimi altındaki Afganistan'a gitmezler, akın akın Türkiye'ye gelirler.

*

Burada şunu da belirtelim, bu dostluk ve düşmanlık işleri son derece girift ve karmaşıktır, beklenmedik sürprizlere açıktır..

İmam Maverdî "**İnsanın düşmanları dostları arasından çıkar, başka yerden gelmez**" diyor.

Erbakan-Erdoğan, Bahçeli-Akşener, Akşener-İmamoğlu, Erdoğan – Abdüllatif Şener, AK Parti – FETÖ ilişkilerinin seyri bundan haber veriyor.

Hz. Ömer de "Düşmanından uzaklaş, **dostuna karşı da ihtiyatlı ol**" diyor.

İhtiyatlı ol, çünkü bir gün düşmanın olabilir, düşmanlık yapabilir.

Yine, **hadîs**te belirtildiği gibi, düşmanlıkta da ölçüyü kaçırmamak, durulacak yeri bilmek gerekir.. Bir gün yüz yüze bakma, yan yana gelme durumu ortaya çıkabilir.

Mesela, bir **Bahçeli**'nin, bir **Süleyman Soylu**'nun, bir **Numan Kurtulmuş**'un geçmişte **Erdoğan** için söylediklerini buraya alsam, bilmeyenlerin dudakları uçuklar.

Evet, düşmanlıkta da ölçülü olmak gerekiyor ve de **düşmanın bile felaketini, yok olmasını istememek** en akıllıca tavırdır..

Çünkü onun yokluğuyla doğacak boşlukta nelerin ortaya çıkacağını bilemezsiniz..

*

Tarihten örnek verelim.. **Timu**r'un **Altınordu Devleti**'ni ezmesi, Moskova'nın önünü açtı, bugünkü **Rusya**'nın teşekkülünü sağladı.

Şunu unutmayacaksın: Birşeyi yok ederken başka birşeyin önünü açarsın..

Mesela bu laik düzen doğuda **medreseleri, tekkeleri, tarikatları** ezerken **laik (siyasal dinsiz) bir Kürtçülük hareketi ve PKK adlı (kuruluşu itibariyle aşırı sol eğilimli) terör örgütü** için araziyi hazırlamakta olduğunu anlayamadı..

Nerede durması gerektiğini bilenler, güçlerini korurlar.. Bilmeyenler ise, düşmana zarar veriyorum derken kendi sonlarını da hazırlarlar.

Mesela **Evliya Çelebi**, ***Seyahatname***'sinde, **Kanunî Sultan Süleyman**'ın "Osmanlı'nın kendi döneminde **batıda doğal sınırlarına ulaştığı**" kanaatine vardığını, daha ötesinin zorlanmaması yönünde tavsiyede bulunduğunu dile getiriyor..

Evliya, bir elçilik heyeti içinde **Viyana**'ya da gitmiş, bu şehri de gezip görmüş, tanımış durumda.. **Merzifonlu Kara Mustafa Paşa**'nın kendisiyle görüştüğünü, Viyana ile ilgili uzun uzadıya sorular sorduğunu anlatıyor..

Merzifonlu, Kanunî'nin yapamadığını yaparak adını tarihe altın harflerle yazdırmak istedi, fakat işler (kendisinin basiretsizlik, firasetsizlik, tedbirsizlik, nobranlık, istişaresizlik ve öfkeli kibrinin de etkisiyle) umduğu gibi gitmedi.. Söz konusu hadisede Merzifon'un hata ve hilekârlıkları bir değil, iki değil.. Hem yalan söyleyip Padişah'ı aldattı, hem de Avusturya ile olan barış anlaşmasını önemsiz bir bahaneyle bozdu.. Sonrası malum..

Fakat şu anlaşılıyor ki, Kanunî'de sıradışı bir **"siyasî akıl" ve basiret, bir bilgelik** vardı.. Öngörü ve sezgileri güçlüydü.

*

Benzer bir "**siyasî deha**"yı **Bismarck**'ta da görüyoruz..

Düşmanlarını hiçbir zaman (eline fırsat geçtiği halde) tümden ezmedi, yok etmeyi düşünmedi..

Mesela **Avusturya** ordusunu mağlup ettiğinde generalleri **Viyana**'nın artık avuçlarının içinde olduğunu, orayı işgal etmek için yürümekten başka yapmaları gereken birşey bulunmadığını söylediklerinde buna izin vermemiş, **Avusturya** ile bir barış antlaşması imzalamıştır..

Daha önce de Fransa'yı mağlup ettiğinde daha ileriye gitmek mümkünken **Alsace-Lorraine**'i almakla yetinmişti..

Bu şekilde Fransa ve Avusturya cephelerinde arkasını sağlama aldıktan sonra kuzeyde **Danimarka**'ya yönelmiş, fakat orada da açgözlülük yapmamış, kanaatkâr davranmıştır..

Çünkü o "**sürdürülebilir**, **kalıcı**" bir barış istiyor, "**barışa son veren barış**"lar yapmaktan kaçınıyordu..

Aynı siyasî akıl **Hitler**'de bulunmadığı için Almanya sonradan felaket yaşadı.

*

Benzer bir politik uyanıklığı, **Birinci Dünya Savaşı**'nda **Osmanlı**'yı mağlup eden **İngiltere**'nin dışişleri bakanı **Lord Curzon**'da da görüyoruz..

İstanbul'un yine Türkler'e bırakılması gerektiğini düşünüyordu..
Çünkü **İstanbul** müttefiklerden kime bırakılsa diğeri bundan rahatsız olacaktı..

Ayrıca eski müttefik **Rusya** da burnunun dibinde güçlü bir işgalci devlet görmek istemezdi..

Yine, Anadolu'nun eskiden olduğu gibi Türkler'e bırakılması gerektiğini savunuyordu.. **Anadolu**'nun işgal edilmesinin ve Türkler'in devletsiz bırakılmasının ya da fazla hırpalanmasının uzun vadede kendileri için zararlı sonuçlara yol açacağını düşünüyordu..

Bunun yerine Türkler'e (kapitülasyonların kaldırılması, kabotaj hakkının tanınması gibi) bazı **maddî tavizler** verilmeli, fakat karşılığında ondan, onu **İslam dünyasının gözünden düşürecek** bedeller alınmalıydı; İstanbul'un değil Anadolu'daki bir şehrin başkent olması, Ayasofya'nın ibadete kapatılması, **halifelik** kurumunun "**siyaset dışı**" hale getirilmesi vs..

Curzon bu planlarını, **İngiliz Gizli Servisi'nin İstanbul şefi Robert Frew** vasıtasıyla anlaştığı taşeronu Selanikli Mustafa Atatürk eliyle hayata geçirdi.

(Konunun teferruatı, ilgili yazı dizimizde mevcut.. Ayrıca Curzon'un yeni Türkiye ile ilgili planlarına dair sözleri ***Vikipedi***'nin "Lozan Antlaşması" ve "Lord Curzon" maddelerinde yer alıyor.)

*

Yusuf Kaplan'ın sözlerine dönelim..

İran'a "**Siz kimsiniz? Ne işiniz var Suriye'de?**" diyor.

Tuhaf bir soru.. Mantığını anlamak mümkün değil.. Suriye diye bir devlet var, ve bu devlet İran'a "Gel bana yardım et!" demiş.

Uluslararası hukuk açısından bakıldığında, İran'ın orada olmasına itiraz etmek mümkün değil.

Ancak, İran **savaş suçları** işlemişse, bunun üzerinde durmak, hesabını sormak gerekir.

Burada yanlış yapan, yanlış yerde duran, maalesef Türkiye..

Bunu, bu ülkenin **Genelkurmay İstihbarat Daire Başkanı Korgeneral İsmail Hakkı Pekin** açıkladı.. Türkiye ile Suriye heyetleri Adana'da dostça görüşmeler yaparken Türkiye, **ABD'nin (emperyalistlerin) gazına gelerek** Suriye'ye müdahale kararı aldı.

Böyle bir karar alındığını, ABD ile bu konuda anlaştıklarını Korgeneral Pekin'e söyleyen kişi, şu anki Dışişleri Bakanı, dönemin **MİT Müsteşarı Hakan Fidan**.

Yine, dönemin kültür bakanı **Ertuğrul Günay** da, konunun bakanlar kurulu toplantısında gündeme geldiğini, **altı ay içinde Şam'ın ele geçirileceğinin** ileri sürüldüğünü, Dışişleri Bakanı **Ahmet Davutoğlu**'nun ise "Altı ayı bulmaz" diye konuştuğunu, kendisinin itirazlarını duymaya tahammül edemediklerini açıklamıştı.

Ne de olsa kahraman Merzifonlu Mustafa'nın torunları..

Bu torunlardan Yusuf Kaplan, İran'a, "**Suriye'de emperyalistlerle mi savaştınız?**" diye soruyor.

Emperyalistlerle savaş hassasiyeti güzel..

Ancak, **Suriye'ye ABD'nin girmesinde, orada Kürtler'i kullanmaya başlamasında** İran'ın bir suçu yok.. Olsaydı söylerdim, İran babamın oğlu değil.

Peki ya Türkiye?.. Türkiye'nin suçu var mı, yok mu, cevabı Kaplan versin..

*

Değerli kardeşim, ne yazık ki Erdoğan, Şubat 2016'da Güney Amerika dönüşü uçakta gazetecilerin sorularına cevap verirken, **Irak'ı işgal edecek ABD askerlerinin Türkiye'den geçmesine izin veren** 1 Mart tezkeresini şu sözlerle savundu:

> "**Ben 1 Mart tezkeresinin yanındaydım.** 1 Mart tezkeresi ilk anda kabul edilip Türkiye Irak'ta olsaydı, Irak'ın durumu böyle olmazdı. 1 Mart tezkeresinde çıkacak netice Türkiye'yi masaya getirecekti. O zaman Bush, benle yaptığı görüşmelerde bir ricada bulundu. Ama maalesef biz kendi arkadaşlarımızın yanlışıyla başbaşa kaldık."

Erdoğan bunları söylerken "**Irak'ta düşülen hataya Suriye'de düşmek istemiyordum**" da demiş bulunuyor.

Suriye'de hataya düşmedi ve manzara ortada..

Muhterem kardeşim, bize masal anlatma, herşey sadece şiirsiz şair İsmet yaşarken olup bitmedi, biz de yaşamdan payımızı aldık.. Sen bunları yazabildiğine göre kim bilir nerde yaşıyorsun, Mars'ta mısın, Ay'da mı, her neredeysen Dünya'ya inmende fayda var.

*

İmdi, İranlılar'da (tıpkı Türkiye'deki Türklük yaygarası gibi) bir Fars milliyetçiliğinin bulunmadığını söylemek mümkün değil..

Çünkü, resmî dili **Farsça** ve Fars kültürü bir şekilde öne çıkarılıyor..

Fars milliyetçiliği Şah döneminde daha fazlaydı, eskiye göre azalmış olsa da varlığını sürdürüyor.

İranlılar'ın İslam tarihini yorumlayışları da Farslılıkla ilişkili.. **Ali Şeriati**'nin Hz. Ömer devrinde İran'ın fethini anlatan satırlarını okuduğumda onda da bir Fars milliyetçiliği bulunduğunu farketmiştim.

Ancak, İran devletine atfedilen bu tür kusurların (Ki bunlar gerçekten kusur) aynısı daha fazlasıyla Türkiye için de varit.

Buradan İran'a verip veriştirmek marifet değil.. İran'da oturup Türkiye'ye atıp tutmak da kolay.. Mesele şu: Sen aynı yanlışları Türkiye Cumhuriyeti Devleti de yaparken buna ses çıkarmıyor, hatta dolaylı destek veriyorsan, İran'a yönelik eleştirilerin bir "devlet hizmeti" kabul edilebilir, fakat ne "müslüman aydın"a yakışır bir tavır sergilemiş olursun, ne de (**dürüst ve doğru tarihçilik, objektif gazetecilik veya bilimsel uluslararası ilişkiler analistliği** açısından bakıldığında) tutarlı ve adil bir bakış açısı benimsemiş olursun.

*

İran'ın mollalarının şunu anlaması kendi hayırlarınadır: Her ne kadar müslüman ülkelerle olan ilişkilerinde dikkatli bir dil kullanıyorlarsa da halktaki Şiî fanatizmini törpülemeleri gerekiyor.

Bunu yapmadıkları sürece Sünnî kitlelerle "sürdürülebilir ve kalıcı" iyi ilişkiler kurmaları mümkün olmayacaktır.

Türkiyecilerin de artık şunu farketmeleri gerekiyor: Türkiye'deki samimiyetsiz Sünnîlik edebiyatı ile bir yere varamazsınız.. Şu anda Türkiye'de Sünnî literatür mevcut laik (siyasal dinsiz) rejimi aklayıp paklamak için çarpıtılıyor, istismar ediliyor.

Dini olmayanın (din içi) mezhebi olur mu?!

Türkiye Cumhuriyeti'nin dini yok ki mezhebi olsun!

“Dinime dahleden bari müselman olsa!” Hem din iman nedir bilmiyor hem de laf şişmanı herkesten.

*

Son olarak **Yusuf Kaplan**’a şunu söyleyelim: İslam’ın geleceğini laik (siyasal dinsiz) Türkiye parantezine hapsediyorsun.

Bunun için delilin nedir?

Bu konuda bir ayet ya da hadîs varsa söyle de bilelim.. Cahil kalmayalım.

Yoksa sana vahiy mi geliyor, Allahu Teala sana Türkiye’nin gelecekteki rolleri ile ilgili vaadlerde mi bulundu?

Sen peygamber misin?

> “… De ki: (Buna dâir) Allah katından bir söz mü aldınız, ki Allah sözünden aslâ dönmez, yoksa Allah'a karşı bilemeyeceğiniz şeyleri mi söylüyorsunuz?
>
> “Hayır! Kim bir kötülük yapar ve günâhı kendisini kuşatırsa, işte onlar Cehennem ehlidirler! Onlar orada ebedî kalıcıdırlar.” (Bakara, 2/80-81)

AK PARTİ MEDYASININ İSRAİL'İ İMRENDİREN İRAN ALERJİSİ

Topa son giren isim, AK Parti’de siyaset de yapmış olan ***Yeni Şafak*** yazarı Prof. **Yasin Aktay**..

Bugünkü (22 Nisan 2024 tarihli) yazısında şöyle diyor:

> “Yedinci ayını bulmak üzere olan emsalsiz vahşetiyle İsrail’in Gazze’ye yönelik soykırımına karşı dünyada oluşan bir **kurtarıcı müdahale beklentisi**ne herhangi bir gücün öyle veya böyle cevap verme ihtimali her şeye rağmen çok değerli. Ancak trajik olan tarafı bilhassa **İran’dan gelebilecek bu müdahaleyi** bizzat İsrail’in de büyük bir iştahla istiyor olması. Çünkü bütün insanlık suçlarında bile sınırsız desteğine güvendiği **ABD ve Avrupa**’nın soykırım operasyonun gereğinden fazla uzamış olması dolayısıyla muhtemelen suçun vahameti dolayısıyla değil, suçtaki beceriksizliği dolayısıyla **desteklerini azaltmaya** yüz tutmaları sözkonusu. Bir İran saldırısının **olayı Hamas-İsrail ekseninden hızla İran-İsrail eksenine kaydırma** ihtimali bizatihi İsrail’i ve bilhassa Netanyahu’yu kurtarıcı bir destek olacaktır.”

Baştan sona saçmalık..

Birincisi, İran’dan “**kurtarıcı** müdahale” gelmesi ihtimali yok.. Bunu İran daha baştan açıkladı, bu yöndeki beklentilere kapıyı kapattı.

İran’dan ancak “**misilleme**” gelebilir.

İkincisi, İsrail İran’dan “kurtarıcı” bir müdahale gelmeyeceğinden emin.. İran’ın ne yapıp ne yapmayacağını senden daha iyi hesaplıyor.

Üçüncüsü, ABD ve Avrupa'nın İsrail'e **desteklerini azaltması** diye birşey söz konusu değil..

En azından **fiiliyat**ta böyle.

*

Dördüncüsü, bir insanın *"Bir İran saldırısının olayı Hamas-İsrail ekseninden hızla İran-İsrail eksenine kaydırma ihtimali bizatihi **İsrail'i ve bilhassa Netanyahu'yu kurtarıcı bir destek** olacaktır"* diye yazabilmesi için ya çok safderun biri ya da şeytana pabucunu ters giydirecek türden bir "anasının gözü" olması gerekiyor.

Sanki İsrail'i ve de Netanyahu'yu bekleyen **kaçınılmaz bir felaket** vardı da, bir İran saldırısı onları kurtaracaktı..

Kim neyden kurtuluyor, vatandaş?.. Söylediğin lafı kulağın duyuyor mu?!

İran saldırmadı diyelim (Ki saldırmadı sayılır), bu durumda İsrail'i ve Netanyahu'yu hangi **tehlike** bekliyor olacaktı?

Ne değişecekti?

İran cevap vermedi diye kim kalkıp da İsrail'e ve Netanyahu'ya Gazze konusunda **haddini bildirecekti**?

Sen mi had bildirecektin?

Netanyahu'nun durumuna gelince.. İran'ın cevap vermemesi onu ülkesinde ancak güçlendirirdi.. İktidarı ve muhalefetiyle İsrailliler "İran'ı nasıl da korkuttu! Korkudan resmen felç oldular" derlerdi.

Uluslararası düzeyde de kimse İran için ah vah etmezdi.. Etmediler.

Bu yandaş yazar taifesi kendilerine bir hayal dünyası kurmuşlar, onun içinden masallar anlatıyorlar.

Akıl fikir sıfır.. Fakat mutlular.

Aklı ve vicdanı olanlar kan ağlıyor, kan kusuyor, bunlara her gün bayram.

*

Aktay sözlerini şöyle sürdürüyor:

> "İran'ın İsrail karşıtlığının şu ana kadar **fiilen** İsrail'e hiçbir zarar vermemiş olduğu çok açık. İkisinin gerilimlerinin muhtemel tarihi içinde kar-zarar bilançosu ikisi için de ortadadır. İran açısından İsrail, hatta ABD karşıtlığı **içeride rejimin konsolidasyonu** açısından son derece işlevseldir. Rejim muhalefet karşısında biraz sıkıştığında İsrail'le veya ABD ile yaratılan bir gerilim kısa süre içinde olağanüstü hali restore eden bir imkân olarak devreye girmektedir."

Hayır, "İran'ın İsrail karşıtlığının şu ana kadar **fiilen** İsrail'e **hiçbir** zarar vermemiş olduğu" söylenemez.

Birincisi, **sözde Sünnîlik adına** kendisiyle rekabet eden rejimleri, kendisi kadar olmasa bile, bir ölçüde İsrail aleyhtarı olmak **zorunda bırakıyor**.

Çıtayı yükseltiyor.

İsrail açısından bu bir zarardır.. Büyük zarar.

İran rejiminin ülke içinde İsrail aleyhtarlığıyla kendisini "kurtarma"sına gelince..

Senin derdin ne, İran'daki rejim mi, Gazze mi?

Benzer tespitler **Türkiye** için de yapılabilir, mesela "Temel anasını görmesin" tarzı **Kürt** karşıtlığını, bölgede etkin hale gelecek bir Kürt siyasal hareketinin uzun

vadede ABD ile İsrail'in çıkarlarına hizmet edeceğini söyleyerek meşrulaştırıyor, ve **"milliyetçi" (Türkçü)** politikalarını bu söylem çerçevesinde sevimli göstermeye çalışıyor..

Nasıldı o mısra, "**Dinime dahleden bari müselman olsa**" şeklinde miydi, nasıldı?

*

Aktay'ın yazısının bir sonraki paragrafı şöyle:

> "İran'ın körfeze yönelik tehditleri de ABD açısından son derece işlevseldir. **Hiçbir zaman fiili bir durum oluşturmayan İran tehdidi** Körfez ülkelerinin ABD'ye savunma alanında kesintisiz ve sınırsız bağımlılığını sağlamaya yarıyor. Diğer yandan Irak'ta iyice silahlanmış ve savaş yetenekleri kazanmış bu haliyle İsrail için gerçek bir tehdit oluşturmaya başlamış olan **Saddam Hüseyin**'e karşı başlatılan harekatın sonucunda Irak adeta altın tepsi ile ABD tarafından İran'a hediye edilmiştir. Sonucun böyle olmasının **hikayesi elbette başka türlü** de yazılabilir istenirse, ama **diğer hikayeler çok fazla zorlama** olur."

Yazdığı **hikâye**nin (masalın) ikna edici olmadığının farkında.. Fakat gelişmelere ilişkin farklı değerlendirmeleri daha baştan "**zorlama**" olmakla yaftalıyor.

Hakkını yemeyelim, kurnaz adam.

ABD'nin Körfez'deki varlığı salt İran tehdidiyle izah edilemez.. Bunun bir tarihî geçmişi var.. Arap devletçikleri sadece İran'dan değil, birbirlerinden de çekiniyorlar.

Saddam'ın İsrail için bir tehdit haline gelmesi ise, **zorlama** bir acınası masal.. Saddam 2003'e kadar Irak'ın başındaydı, İsrail'e karşı ne yaptı?!

İran bahis konusu olunca gelsin “**rejimin konsolidasyonu**” masalı, mevzu Saddam olunca da gelsin “**İsrail için gerçek bir tehdit**” müjdesi.. “Bu taksimi kurt yapmaz kuzulara şah olsa.”

Irak’ın İran’a altın tepsi içinde sunulmasına gelince.. Irak’ın kuzeyi, altın tepsi içinde **Kürt “özerkliğine ve bağımsızlığına”** sunuldu.. Saddam’ın tasfiyesinden sonra **Türkiye** de boş durmadı, Kerkük ve Musul üzerinde etki kurmaya çalıştı.

Tabiat boşluk kabul etmez, siyasette de böyledir.

*

İran, Saddam’ın tasfiyesinde ABD ile birlikte hareket etmedi, ona destek vermedi.

Türkiye ise, şayet AK Parti iktidarının ilgili **tezkere**si TBMM’de kabul edilseydi ABD ile birlikte Irak’a müdahale edecekti.

Bu durumda Aktay, **Erdoğan’ın, 2003 yılında ABD ile birlikte Irak’ın ve Saddam’ın üzerine çullanmak istemiş olmasını** nasıl yorumlar?

Umarım bize şöyle bir **hikâye** anlatmayacaktır:

“**Erdoğan**, ‘İsrail için gerçek bir tehdit’ olan Saddam’ı ortadan kaldırmak, böylece **dostumuz İsrail**’e bir hizmette bulunmak, Irak’ın altın tepsi içinde İran’a sunulması operasyonuna destek vermek, ve de kuzeyde bir Kürt siyasal oluşumunun ortaya çıkmasına katkı sağlamak için bunu istiyordu.”

Erdoğan’ın, Türkiye’nin o süreçte ABD ile birlikte hareket etmemiş olmasını hâlâ hayıflanarak hatırlamasını nasıl değerlendirmek gerekir?

Belki de şöyle bir “yerli milli” hevese kapılmıştır: “ABD çakalına yamaklık yapayım, olur ki Irak’ı bana altın tepsi içinde sunar.”

Aktay bu hikâyeleri zorlama bulabilir, bir zahmet düzeltsin.

*

İki gün önce ***Mepanews.com****,* Summer Said ile Stephen Kalin’in ***Wall Street Journal***’da yayınlanan bir haber-yorumunun tercümesini yayınladı.

Yazarlar, HAMAS liderlerinin **ABD'nin de desteklediği bir anlaşmayla** 2012 yılından bu yana Katar'ın başkenti Doha'da yaşıyor olmalarına dikkat çekiyorlar. (Bkz. https://www.mepanews.com/analiz-hamas-katari-terk-mi-edecek-66135h.htm)

Ancak, şu sıralarda HAMAS liderliğinin **başka bir ülkeye taşınması** ihtimali konuşuluyormuş.

Bu ülkelerden biri **Umman**’mış.. Diğerinin ismi geçmiyor.

HAMAS niçin böyle bir arayış içine girdi peki?..

Sebep şu:

> “Son haftalarda Katar ve Mısır'dan ara bulucular Hamas temsilcilerine **baskı yaparak** grubun koşullarını yumuşatmasını sağlamaya çalıştılar. Zaman zaman Hamas liderliği rehinelerin serbest bırakılmasını öngören bir anlaşmayı kabul etmemesi halinde **sınır dışı edilme tehditleri** aldı.”

Ancak, İsrailliler, ve bazı Amerikan siyasetçiler, bu kadarını yeterli bulmuyorlar. Katar’ı, HAMAS’a yeterince baskı yapmamakla, onun terörüne bir ölçüde yardımcı olmakla suçluyorlar.

Katar ise kendisini şöyle savunuyor:

> “Yetkililer Hamas'ın siyasi liderlerinin **Washington'un talebi üzerine** Doha'da bulunduğunu, aksi takdirde **İran ya da Suriye gibi Batılı**

> **yetkililerin kendileriyle iletişim kurmasının daha zor olduğu bir yere** gideceklerini belirtiyorlar.”

Görüldüğü gibi Katar, **İran’ın varlığını diplomasi satrancında bir koz** olarak ortaya sürebiliyor.

Evet, ABD, Katar’ı HAMAS’a baskı uygulaması için sıkıştırıyor:

> “Temsilciler Meclisi'nin eski Demokrat lideri Temsilci Steny Hoyer geçtiğimiz günlerde Katar'ın Hamas'a rehineleri serbest bırakması için **baskı yapması** gerektiğini, bunun için de **Hamas'a verilen fonları kesmesi ya da siyasi liderlerini Doha'dan kovması** gerektiğini ifade etti. Yaptığı açıklamada ‘Eğer Katar bu baskıyı uygulamazsa, Amerika Birleşik Devletleri Katar ile ilişkilerini yeniden değerlendirmelidir’ dedi.”

*

Velhasıl, HAMAS yöneticileri **çaresiz** bir durumdalar.. Kimden yardım alacaklarını, nereye sığınacaklarını bilemiyorlar.

Denize düşen yılana sarılır hesabı nerden bir el uzatılsa tutmak zorunda kalıyorlar.

Dolayısıyla İran’la da görüşüyorlar, Türkiye’yle de.. Kim selam söylese daha sıcak bir şekilde karşılık veriyorlar.

Arayış içindeler.. Tam anlamıyla güvenebilecekleri sağlam bir destekçileri yok.

Gazze’de yaşayan **bireyler** İslam dünyasına, İslam ülkelerinin liderlerine ve halklarına açıkça **sitem**de bulunuyorlar, fakat HAMAS yöneticilerinin böyle bir lüksü yok.

Onlar, en küçük bir yardım için bile **teşekkür** etmek zorundalar.

İçlerindeki kırgınlığı belli edecek durumda değiller.. Bunun, daha fazla yalnızlaşma ile sonuçlanacağını biliyorlar.

*

İran, HAMAS'a kapılarını açmaya dünden hazır ve razıdır, fakat HAMAS bunu **iki nedenle** yapamaz.

Birincisi, İran'la çok fazla yakınlaşması Arap ülkeleriyle olan ilişkilerinde tamir edilemez sorunlara yol açabilir.

İkincisi, İran gibi görece güçlü bir devlete yaklaşmanın kolay, fakat zamanı gelince ondan yakayı sıyırmanın ve araya mesafe koymanın zor olduğunu bilirler.

Katar, petrolü ve parası bol olmakla birlikte, nüfus ve toprak bakımından çok küçük bir ülke.. İngiliz himayesinden kurtulup bağımsız bir devlet olarak ortaya çıkması 1971 yılında oldu.. Devletler camiasının "**dünkü çocuğu**".

Dolayısıyla HAMAS siyasî liderliği kendisini Katar gibi bir ülkede, İran'dakine göre "**daha özgür ve bağımsız**" hisseder.

ABD de HAMAS liderliğinin İran'da değil de Katar gibi rahat baskı yapabileceği bir ülkede olmasını ister.

ABD şimdi HAMAS'ın Katar'dan kovulmasını ve başka bir ülkeye sığınmasını istiyorsa, bunun "terbiye" amaçlı bir operasyon olduğunu düşünmek gerekir.. HAMAS gideceği yeni ülkede (ABD patentli) benzer baskılarla karşılaşacak ve bu defa daha az direnç gösterebilecektir.

*

Bu arada **Türkiye**'nin de son süreçte HAMAS ile İsrail arasında "adı konulmamış" bir arabuluculuğa soyunmuş olduğu görülüyor.

ABD, bu arabuluculuktan memnuniyet duyacaktır.. Sonuçta Türkiye, **İsrail'le ilişkileri "normal"** olan bir ülke..

Türkiye açısından da bu, Filistin davasına sahip çıkıp destek veren bir devlet olarak görünme fırsatı verdiği için, "Taş attık da kolumuz mu yoruldu" kabilinden bir mesele.

Konunun iç siyaset çerçevesindeki "**konsolidasyon**"lu değerlendirmesini ise Aktay'a bırakalım.

İSRAİL'İ BIRAKIP İRAN'LA SAVAŞMAK

İsrail ile İran arasında bir sıcak çatışma yaşanıyor.

Nedeni, İsrail'in İran'ın iki generalini ve birkaç başka subayını öldürmüş olması.

İran intikamdan, yakıp yıkmaktan söz ediyor, fakat ABD ve Avrupa'dan korktuğundan göstermelik bir karşılık vererek incinen gururunu kurtarma derdinde.

Bizim medyatörlere gelince, bazıları İsrail'i bırakmış İran'la savaşıyorlar.

Bunlardan biri, ***Yeni Şafak*** yazarı **Yusuf Kaplan**..

Bugünkü (19 Nisan 2024 tarihli) yazısı "**İran tehlikesinin boyutlarını kavrayabilmiş değiliz!**" başlığını taşıyor.

Tam da İran İsrail'le bir şekilde karşı karşıya gelince..

Tamam, sana göre Türkiye için bir İran tehlikesi bulunuyor olabilir, fakat bundan bahsedilecek zaman şimdi mi olmalı?

Tam da İsrail'le karşılaştığı sırada..

Dışarıdan bakan, işin evveliyatını bilmeyen bir kişi bu durumda şu iki ihtimali düşünür:

Birinci ihtimal, böyle bir yazıyı tam da şimdi yazan kişinin kendisini çok iyi kamufle eden bir İsrail işbirlikçisi olması..

İkinci ihtimal ise, etrafına sızmış İsrail ajanları tarafından dolmuşa bindirilen aşırı saf bir vatandaş olması.

*

Kaplan yazısına şöyle başlamış:

> "Gazze'de soykırım bütün hızıyla devam ediyor! Ama biz bir haftadır bir **tiyatro** izliyoruz İsrail ile İran arasında! **İsrail-İran valsi**ni.
>
> "Altını çizerek hatırlatıyorum yeniden: İsrail'in İran'ın Şam Büyükelçiliği'ni bomba-lamasını **şiddetle kınamak** gerekiyor!
>
> "Ama bunun **bir oyunun parçası** olabileceğini de aslâ gözardı etmemek önemli."

Diyelim ki şimdi Ermenistan Türkiye'nin Azerbaycan'daki büyükelçiliğini vurdu, iki generalimizi ve başka subaylarımızı öldürdü.

Böyle ağır ve aşağılayıcı bir saldırı, "**bir oyunun parçası**" olarak "**tiyatro**" kabilinden sergilenebilir mi?

Bu tiyatroysa, savaş nedir, nasıl birşeydir?

Bu arkadaşlarımız ne yiyip ne içiyorlar da kafaları bu hale geliyor, anlamak mümkün değil.

*

Yusuf Kaplan, bunun ardından bombayı patlatıyor:

> "Çok büyük bir tehlike var: İran tehlikesi bu. **Şiilik** üzerinden yayılan **Fars emperyalizmi projesi**."

İran'ın Şiî topluluklar üzerinden bölgede mevzi kazanmaya çalıştığı bir sır değil.

Elini her tarafa uzatıyor.

Ve sen onun bu **agresif politika**sından endişe duyuyorsun.

Haklısın.

Fakat olaya bir de İran açısından bak..

Tıpkı hırsızın durumu gibi.. İnsanlar hırsızlardan korkarlar, fakat meseleye bir de hırsız açısından bakıldığında görülür ki, bütün dünya ona düşmandır. Hırsız evin sahiplerinden korkar, komşulardan korkar, bekçiden korkar, polisten korkar; tüm dünya ona karşı ittifak halindedir. Ve hırsız, bütün bu devasa düşman bloğuna karşı **tek başına**dır.

İran da kendisi açısından aynı durumda.. Ülkesinde, başka devletler tarafından kullanılabileceğini düşündüğü **Sünnî kitleler** var. Halk sadece Farslar'dan oluşmuyor, Türk-Türkmen, Kürt, Beluc vs. bir sürü etnik topluluk mevcut. İran, ülkesi dışındaki bütün **Şiî** topluluklara her hususta her zaman güvenebilecek durumda da değil, çünkü Fars/Pers (İranî) değiller, kimisi Arap, kimisi Türkmen.

Dolayısıyla İran (Fars unsuru), böyle bir dünyada, misalimizdeki hırsız gibi kendisini bir düşmanlar ittifakı ile kuşatılmış hissediyor.

*

Mesela **Suriye**'yi alalım..

İran'ın Şiîlik'ten dolayı Suriye'ye bir yakınlığı vardı, fakat Türkiye, geçmişte **Esed**'le çok iyi ilişkiler kurdu.. İran buna ses çıkarmadı veya çıkaramadı.. Fakat Türkiye, (dönemin **Genelkurmay İstihbarat Dairesi Başkanı Korgeneral İsmail Hakkı Pekin**'in açıkladığı gibi) ABD'nin dolmuşuna binerek Suriye'ye müdahale etti..

Bunun üzerine İran, tümden Batı bloğunun kontrolü altına girecek bir Suriye görmek istemedi.. Rusya ile birlikte olaya dahil oldu..

Doğal olarak Türkiye bundan fena halde rahatsızlık duydu..

*

Bunun yanı sıra, sadece İran değil, (laik, yani siyasal dinsiz) Türkiye de bölge ve genel olarak İslam dünyası üzerinde etkili olmaya çalışıyor ve dolayısıyla sahada İran'la rekabet etme durumuna düşüyor.

Ancak Türkiye'nin derdi aslında **Sünnîlik** değil, "ulusal çıkar" dedikleri menfaat..

Nitekim Erdoğan'ın geçmiş yıllarda dilinden düşürmediği sloganlardan biri şuydu: "**Ben ne Sünnîyim, ne Şiîyim, müslümanım**."

Erdoğan için Sünnîliğin bir önemi yokmuş.. Biz demiyoruz, kendisi diyor.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne gelince... Müslüman bile değil.. Laik, yani siyasal dinsiz..

*

Kaplan yazısını şöyle bitiriyor:

> "İran nükleer güç olunca, İran'ı kimse durduramaz artık. O yüzden Türkiye'nin de derhal **nükleer güç** olma hazırlıkları yapması lazım.
>
> "İslâm dünyasını nefes alabilmesi için, İran'ın kendi doğal sınırlarına çekilmesi, işgallerine son vermesi, **işgal ettiği yerlerden de çıkarılması** kaçınılmaz.
>
> "Vesselâm."

Aleykümselam gardaş..

Türkiye'nin nükleer güç olmasını istemen iyi de, niye bunu **İran**'a karşı istiyorsun?

Niye aklına mesela **İsrail, ABD vs.** hiç gelmiyor?

Sizdeki bu kafa neyin kafası?

Allah akıl fikir versin!

Amin!

*

Bir diğer heyecanlı yazarımız **Mustafa Özcan**..

O da ***fikriyat.com***’da İran’a olanca kahramanlığıyla savlet etmiş.

Yazısının başlığı şöyle: “**Farezdek ile Mirbe kavgasından günümüze yansıyanlar**”.

Bu yazarımız da İran ile İsrail için “**Birbirlerini savaş halinde bile gözetiyorlar**” diyor.

Birbirlerini gözetmiyorlar dostum, kavganın kontrolden çıkmasını istemiyorlar.

Mesela iki kişinin yumruk yumruğa dövüştüğünü düşünelim.. Her iki taraf da bilir ki kendisi bıçağa davranırsa karşı taraf da aynısını yapacak ve iş kontrolden çıkacaktır. Artık göz mü çıkar, böğür mü delinir, orasını baştan tahmin etmek mümkün değildir. Biri mezara, diğeri hapse gidebilir. Dolayısıyla iki taraf da yumrukla işi kapatmaya çalışır. Bu, karşı tarafı gözetmekten değil, herkesin kendisini gözetmesinden ve sonunun nereye varacağı belli olmayan bir maceradan uzak durma arzusundan kaynaklanır.

Tesadüfe bakın ki, bu yazarımız da, ağız birliği etmiş gibi Yusuf Kaplan’la aynı türküyü “çığırıyor”, İran’ın **Pers İmparatorluğu**’nu diriltmesinden söz ediyor.

Bizimkiler de bir zamanlar Ortadoğu’da **yaprak kımıldasa** haberlerinin olduğunu, bütün **kılcal damarlara** girdiklerini, kendilerinden habersiz hiçbir şey

yapılamayacağını, **bölgesel güç** haline geldiklerini, hatta küresel güç olma yolunda olduklarını anlatıyorlardı..

Demek ki İranlılar da aynı bölgesel ve küresel rüyalara kendilerini kaptırmışlar. Ne demişler, hacı hacıyı Mekke'de, holigan holiganı statta bulurmuş..

*

Peki Ortadoğu'daki **Sünnî rejimler**?..

Mustafa Özcan, onlardan (haklı olarak) "**işbirlikçi Arap rejimler**" diye söz ediyor.

"Bu aldatıcı hatta hain bir tabir. Bunlar **Sünni değil işbirlikçi** rejimler" diyor.

Ve şu hükmü veriyor: **"… onlara Sünnîlik kisvesi yakışmadığı gibi Araplık veya İslamlık kisvesi de beyhudedir.**"

Haklı olabilir.. Belki de liderleri, **Erdoğan** gibi "Ben Sünnî değilim" demişlerdir.

Muhtemelen **anayasa**larına da (laik yani siyasal dinsiz Türkiye Cumhuriyeti'nden esinlenerek) "**Biz müslüman değiliz.. Biz atamız ölmüş falan şahsın ilke ve inkılaplarına iman ettik, onun yılmaz savunucularıyız**" diye yazmışlardır.

Yazmışlarsa, **tekfir**i hak etmişler, üzerlerindeki İslamlık kisvesinin **beyhude** olduğu ortaya çıkmıştır.

Bu durumda onları **İslamlık**'tan ihraç eden Mustafa Özcan değildir, kendileridir.

Bu rejimler laik (siyasal dinsiz) olduklarını söylüyorlarsa Mustafa Özcan onları nasıl müslüman yapabilir ki?!

*

İran hassasiyetleri zamansız ve tuhaf biçimde depreşen bu yazarlar, İran-İsrail ilişkilerinin nasıl olmasını isterlerdi?

Şu anki Türkiye-İsrail ilişkileri gibi olması onları "keser miydi"?

Belki de onlara göre tek eksik, İran Cumhurbaşkanı'nın İsrail Cumhurbaşkanı ile bir panele katılıp "One minute!" diyerek onun sözünü kesmemiş olmasıdır.

HENİYYE’NİN ŞEHADETİ VE İRAN

İnsanlar hakkında salt **suizann**ımızla hüküm veremeyiz.. Eğer bir suçlamada bulunacaksak, buna medar olan **söz ve eylemlerini** ortaya koymamız gerekir.

Bu suçlama içkicilik, **zinakârlık**, faizcilik, **tefecilik**, (17-25 Aralık’ta gündeme gelen türden bir) yolsuzluk, **faili meçhul canilik** de olabilir, itikadî/inançsal bir sapıklık da, küfre düşme de..

Biri için “Bunun böyle bir işi, böyle bir özelliği, böyle bir durumu var” diyorsak, **delil**imizi ortaya koymamız gerekir.

Bu delil bir (üzerinde oynanmamış fotoğraf, kaset vs. türünden) belge de olabilir, bir ("gizli tanık" komedyasına dayanmayan adil ve güvenilir) şahitlik de, kişinin itiraf anlamına gelen kendi davranış ve beyanı da..

Ortaya böyle birşey koymadan birilerine (salt **suizan** üzerinden) suçlama yöneltmek ise, **ahlâksizlıkta nirvanaya ulaşmak** demektir.

Ve Türkiye, böylesi utanmaz ahlâksızlar bakımından gayet zengin ve münbit bir ülke ne yazık ki.

*

Türkiye’nin bir zamanlar kendilerini Fatih Sultan Mehmet ve Yavuz Sultan Selim zannetme **hadsizliği ve kendini bilmezliği** sergilemiş **stratejik hayalperestlik** müptelası kodamanlarının (Amerikan **gâvurunun verdiği “gaz”la**) altı ayda Suriye’nin altını üstüne getireceklerini, Emevi Camii’nde namaz kılacaklarını iddia ettikleri biliniyor.

Memleketin başına açtıkları gaile ve sürüklendiğimiz bataklık ortada.

Kendilerini suçlamak, “Nerede yanlış yaptık?” demek yerine, başarısızlıklarının suçunu Suriye rejimine destek veren **Rusya ve İran**’a yüklüyorlar.

Rusya’ya efelenecek cesaretleri (tıpkı ABD karşısında olduğu gibi) yok.

Fakat, “**kullanışlı kalem**”lerini devreye sokarak İran’a ağızlarına gelen herşeyi söylüyorlar.

*

Şia’nın büyük çoğunluğunun derdi hubb-u Ali (Ehl-i Beyt sevgisi) değil buğz-u Muaviye (onun şahsında Arap düşmanlığı) olduğu gibi, bunların derdi de esas itibariyle **İranlılar’ın batıl itikatlarıyla** (ashab düşmanlığı, “masum imamlar” inancı, saçma Mehdîlik düşüncesi) değil.

Öyle olsa, İranlılar’ın yanlışlarının bin, hatta milyon katını sergileyerek (şahsiyet sahibi bir asker olduğu herkesçe müsellem **Kâzım Karabekir**’in şahitliğine göre) ***Kur’an***’la “**Arapoğlu’nun yaveleri**” diyerek alay etmiş, bütün bir milletin gözünün önünde “**gökten indiği zannedilen**” diyerek vahyi **aşağılamış,** memleketi darağaçlarıyla süslemiş olan **Selanikli deccal (çok yalancı)** Mustafa Atatürk hakkında da ağızlarından olumsuz bir çift laf çıkar.

Hayır, sıra ona gelince, bulabildikleri her fırsatta “izinde olduklarını” söylüyor, “vatana hizmetlerini” (Ki hizmetlerinin ne olduğu malum) takdir ettiklerini, zekâsına hayranlık duyduklarını ifade ediyorlar.

Var senin elbette aklın izanın vicdanın kandedir?

*

Evet, beyzadelerin Rusya ve **İran**’a hınçları büyük.

Onları anlıyoruz.

İran’a (**Rusya**’ya karşı cesaretleri yok) küfretmek için fırsat kolluyorlar.

Bunu da anlıyoruz.

Ancak işi abartmış, saçmasapan bir noktaya getirmiş durumdalar.

İran'a **suizan** kumaşından kefen biçiyor, suizan kerestesinden tabut imal ediyor, ateş saçan gözlerle vahşi çığlıklar atarak ve de dişlerini gıcırdatarak suizan darağacında sallandırdıkları İran'ın cesedini kör bıçakla delik deşik ediyor, onu histerik kahkahalarla suizan kabristanına gömüyorlar.

Öyle ki, merhum **İsmail Heniyye**’nin gerçek katili olarak **İran**’ı kabul etmemizi, İsrail'i unutmamızı istiyorlar.

*

İran'da İsrail'in **adamları ve ajanları, işbirlikçileri** bulunduğu kesin, fakat “devlet” olarak (evet, "devlet" olarak) böyle bir cinayette **İsrail’in suç ortağı** olmayı kabul etmesi mümkün değildir.

Bu, “**hayatın olağan akışı**”na aykırıdır.

Çünkü İran, İsrail’in müttefiki değil.. Onunla doğrudan ya da dolaylı herhangi bir müttefiklik bağı yok.

Fakat mesela Türkiye Cumhuriyeti, **28 Şubat**’ta, müslüman millete karşı “**derin devlet” düzeyinde** İsrail’le işbirliği yaptı.

Sebebi, Türkiye’nin (İsrail’in etkisi altındaki) ABD’nin sadık **müttefiki** (ya da izleyicisi) olmasıydı.. "Çifte kavrulmuş" bir müttefiklikti bu, NATO "büzük kardeşliği" fırınında pişirilmiş, "our boys"lu darbeler tarihiyle nakış nakış işlenmişti.

Bununla birlikte yine de **laik (siyasal dinsiz) “devlet”**imiz 28 Şubat'ta İsrail’le yekpare halde işbirliği yapamadı, çünkü Erbakan’ın başında bulunduğu hükümet milletin safında yer alıyordu.

Buna karşlıkı dönemin cumhurbaşkanısı Demirel haini, TSK’nın başındaki darbeciler ve **MİT**’teki işbirlikçiler İsrail’in safındaydı.

Erbakan hükümeti yıkılıp yerine Ecevit-Yılmaz-Bahçeli hükümeti gelince “**dört dörtlük bir İsrail yandaşlığı**” tesis edilmiş oldu.

Ve, 28 Şubat’a (perde arkasındaki “**üst akıl**” olarak **İsrail**’i işaret etmek suretiyle) fiilen değilse de söylem düzeyinde çok sert tepki vermiş olan Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan hocaefendi, o hükümet döneminde **trafik kazası**yla aramızdan ayrıldı.

İsrail, İsmail Heniyye, ve şamar oğlanı İran..

İsrail, Türkiye, **Mahmud Esad Coşan**..

“Bir hakikat kalmasın âlemde Allahım nihan!”

*

İsrail’in İsmail Heniyye suikastinden bile İran için (delilsiz, senetsiz sepetsiz) **suizan** kumaşından cinayet elbisesi biçip dikmeyi başaran eliçabuk illüzyonist hokkabazların biraz ağır olmalarında yarar var.

Dünyada bir tek kendileri akıllı, başka herkes de ayakta uyuyan enayi değil.

Tam da bu noktada **MİT’çi Prof. Mahir Kaynak**’ın analiz mantığını hatırlamak yararlı olur.

Bu suikast, **İran’da işlenmiş haliyle** kimin işine yarar, kime zarar verir, bu soru üzerinde durmak gerekiyor.

Şu da unutmamalıdır: Türkiye'nin **ittifak** ilişkilerine ve İran'ın dünya siyaset arenasındaki yerine "dışardan" bakan birinin, bu ülkede Heniyye suikastinin ardından başlatılan "İran'ı suçlama" furyasının ardında başka şeyler de görebilirler.

Mesela, Türkiye ile İsrail'in **İran karşıtlığı ekseninde** buluştukları ve **"örtülü" işbirliği** yaptıklarını düşünenler çıkabilir.

Evet, AK Parti yandaşı kalemler yazdıklarıyla böylesi bir değerlendirmeye davetiye çıkarıyorlar.. Akılsız dostun zararı akıllı düşmanınkinden fazla olur.

"Zan"la fikir ve kanaat sahibi olanların; söz konusu kalemlerin bir bölümünün **İsrail ajanı (ya da *"ortak dostları"nın hatırı için İsrail'le "örtülü" işbirliği yapanların* ajanı)**, geriye kalanların da o ajanlardan etkilenen budalalar sürüsü olduklarını düşünmeleri de mümkündür.

*

İran bu işin içinde olsa, herhalde bunun kendi topraklarında yapılmasına izin vermez, şüpheleri üzerine çekmeme ve itibarını beş paralık etmeme kaygısıyla suikastin **başka bir yerde** yapılması için istihbarat desteği vermekle yetinirdi.

Çünkü bu suikast, misafirinin güvenliğini sağlayamayan, İsrail karşısında acziyetin en utanç verici olanını yaşayan bir İran tablosu ortaya çıkardı.

İran'ın "**itibar**"ı yerle bir oldu.

Onun, zedelenen onurunu onarması çok zor.

Üstelik, İran'ın Heniyye'nin ölümünden kazanacağı birşey de yok.

Heniyye gidiyor, İran'ın dinî lideri **Hamaney**'le sarılıp kucaklaşıyor, samimi pozlar veriyordu.

HAMAS lideri, İran’la olan ilişkileri kesmek istiyor olsa, böyle birşeyi düşünmek için elimizde bir neden bulunabilirdi.. Uçuk kaçık da olsa, “Belki İran, yandaşı birini HAMAS’ın başına getirmek istemiştir, bunun için de İsrail'le anlaşmıştır” diye düşünmek mümkün olabilirdi.

Fakat, böyle birşey yok.

*

“Kullanışlı kalem”lere, kendileriyle ilgili söyleyeceğimiz çok şey var, fakat onlar gibi “zan” üzerinden çamur imalatçılığı yapmadığımız için susuyoruz.

Bunun kıymetini anlamalılar.

İKİNCİ BÖLÜM:

TÜRKİYE VE SURİYE

ABD’NİN PKK KARTI VE BAAS LOBİSİ

Belki tekrarlamaya bile gerek yok, herkesin bildiği gerçeklerden biri şu: İstihbarat servislerinin operasyonları (polisiye vakalardaki gibi) **sahadaki bulgulardan hareketle** tümevarım yöntemiyle açıklığa kavuşturulamazlar.

Tam aksine, genel tabloya bakarak, belirsiz boşlukları tümdengelim yöntemiyle doldurmaya çalışmamız gerekir.

Ayrıca, **görünürdeki ya da bize gösterilen sebepler**den sonuçlara giderek akıl yürütmek yerine, sonuçlara bakarak ya da **sonuçların ortaya çıkmasını bekleyerek** gerçek sebepleri anlamaya çalışmamız gerekir.

*

Bunları şunun için yazdım..

ABD Genelkurmay Başkanı Martin Dempsey Eylül 2012’de Türkiye’ye sürpriz bir ziyarette bulunmuştu. Bu ziyaret sırasında yapmış olduğu **teklifler**, PKK’nın o günlerdeki “çılgınca” hareketliliğinin de, “şehit” cenazelerindeki herkesin sabrını zorlayan artışın da “gerçek sebebi”ni deşifre etmiş durumdaydı.

Amerikan generali Dempsey, Türkiye’ye, **Afganistan’da Taliban ile bizzat savaşması**, ve ayrıca Suriye’de **Baas rejiminin bir şekilde devamının sağlanması** ve Sünnîler’in **“el-Kaide”** yaftasıyla yine okkanın altına gitmelerini

kabul etmesi karşılığında, PKK hakkında anlık istihbarat paylaşımı teklifinde bulunmuştu.

İlgili haberde şu söyleniyordu:

> "Esed rejiminin devrilmesinin ardından **Müslüman Kardeşler**'in yönetimde yer almasını istemeyen ABD'nin, Suriye yönetiminde **Hıristiyanların** ve **Baas rejiminin temsil edilmesini** istediği ve bu konuda çalışmalarına başladığı belirtildi."
>
> (https://www.ahaber.com.tr/gundem/2012/09/19/abdden-ankaraya-tuzak-teklif)

Evet Dempsey, Türkiye'nin Afganistan'da operasyonel anlamda yönetimi üstlenmesini talep ediyordu.

Olayın evveliyatı da vardı. Yıllar önce de dönemin ABD Savunma Bakanı Robert Gates, Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül'e mektup göndererek, Türkiye'nin **Afganistan'da teröristlere karşı savaşta 'daha fazla rol oynamasını'** istemiş bulunuyordu.

Dempsey'in ne teklif ettiğine dikkat edelim:

Türk askeri Afganistan'da **Taliban** ile bizzat savaşacaktı.

Suriye'de **Baas Partisi** rejiminin (**Esed** yönetiminin) yıkılması istenmeyecekti.

El-Kaide'ye savaş açılacaktı.

Bunun karşılığında ise Türkiye, PKK hakkında "anlık istihbarat" elde edecekti.

*

İlginç olan şu ki, ABD'nin anlık istihbarat paylaşımı vaadi yeni değildi..

Yani bu anlık istihbarat paylaşımı vaadi ile bizden **birkaç kez** bazı konularda birşeyler tırtıklamışlar, bizi suya götürüp susuz getirmişlerdi.

Adamlar, aynı parayla, ödemeksizin, farklı zamanlarda beş ayrı malı satın alabiliyorlar.

Amerikan zenginliğinin sırrı işte burda.. Bizim payımıza ise, veresiye satış yapıp, her defasında, "Bu defa ödeyeceğim, sen hele şu malı da ver" diyenlere sürekli aldanmak düşüyor.

Amerikan generalinin bu gülünç ve bizi **tahkir** anlamına gelen teklifleri yapması ve aynı vaadle tekrar kandırmaya kalkışması için, elbette, PKK'nın şu günlerde bize ciddi zayiat verdirmiş olması gerekiyordu.

Böylece, yap-bozun parçaları anlamlı bir bütün halinde biraraya gelmiş oluyor.

PKK kuklasını oynatan asıl sirk patronunun kim olduğunu, bundan daha açık biçimde hangi kanıt gösterebilir?!..

*

PKK'lılarla görüşen sıradan İran ajanlarıyla uğraşarak, polisin cinayet masasının olay çözüm teknikleri çerçevesinde, bir tür işgüzar zehir hafiyelikle bu tür konuları kavramaya çalışırsak, ABD bize bu **"anlık istihbarat" masalını** yüz kere bile satmayı başarır.

Tabiî bir de, "**Arap Baharı**" konusunda ileri geri konuşup bunu baştan sona külliyen ABD oyunu kabul eden ve zımnen ya da açıkça Esed'in safında yer alanlara da, "Akıllı olun, Amerikan istihbaratının oyununa geliyorsunuz!" demek gerekiyor.

Amerikan Genelkurmay Başkanı Dempsey'in Baas rejiminin geleceği ile ilgili talebi şunu gösteriyor: Bunlar, Suriye'yi karıştırırken aslında Esed'i devirmeyi

planlamıyorlardı. Oradaki Kürtler'i silahlandırıp kendilerinin ve İsrail'in aktif ya da pasif destekçisi haline getirebilmek için bu ülkenin karışması, altüst olması gerekiyordu.

Ve Türkiye'nin buna ikna edilmesi gerekiyordu.

Çünkü, Türkiye-Suriye ilişkilerinin iç savaş öncesindeki gibi can ciğer kuzu sarması formatında devam etmesi durumunda Suriye'deki isyancıların başarılı olma şansı sıfırdı.

Böylece ABD, Davutoğlu'na ve Erdoğan'a "Siz büyüksünüz, bölgesel güçsünüz, hatta küresel güçsünüz, aslansınız, kaplansınız, gelişmelerin nesnesi değil öznesisiniz, büyük düşünüyorsunuz, özgüveniniz göz kamaştırıcı, derin stratejisiniz" filan diyerek "gaz" verdi.

Bunlar da hayal güçlerini harekete geçirerek başını sonunu düşünmeden bu maceraya atladılar.. Sonuç malum..

Davutoğlu, başka bir özelliğiyle değilse bile Suriye başarısıyla tarihe geçmeyi hak etti.

ABD açısından maksat hasıl olup Suriye Kürtleri'ni kendi gözetimi ve denetimi altında örgütleyip silahlandırınca bu kanlı müzikaldeki Esed'le mücadele faslının yerini "**Suriye devrimini aşırılara çaldırmama**" makamından ezgiler aldı.

Aşırılardan kasıt ise Suriye'deki Sünnî Müslümanlar.

YANDAŞLARIN CAMBAZLIK GÖSTERİSİ VE SURİYE

İktidar destekçisi yandaş gazetecilerin makbul kapıkulu olmak için sergiledikleri "iktidar yağcılığı" yarışı mide bulandırıyor..

Ancak bu açgözlü ve de açıkgöz fırıldaklar, "**Ben patlıcanın değil hünkârın dalkavuğuyum**" diyen eski zaman soytarıları kadar dürüst değiller.

Kurnazlar.

İktidar yağcılıklarını **memleket sevdası** sosuna batırarak farklı birşeymiş gibi yutturmaya çalışıyorlar.

Mesela bir ***Yeni Şafak*** yazarı **"Denge Rabbim, birazcık denge"** başlıklı bir yazı kaleme almış, Erdoğan'ı eleştirenleri dengesizlikle suçlamıştı.

Sadece dengesiz dese neyse..

Erdoğan'ı eleştirenler için "**piç**" tabirini kullanıyor:

> "… mezhepçi, Brükselci, Avrasyacı, Rusçu, Fetöcü, Amerikancı piç gördüğümüzde **ona 'piç' demeyelim mi?"**
>
> **"İt desek ite, bit desek bite yazık."**

Evet, it diyor, bit diyor, hızını alamayıp bir de piç diyor.

*

Bu dünyada en büyük **hıyanet ve nankörlük**, şirk ve küfürdür.

Çünkü seni de, etini kemiğini de, ana babanı da, yaşadığın şu dünyayı da, soluduğun havayı da, yediğin içtiğin nesneleri de, ruhunu ve canını da yaratan, yoktan var eden, Allahu Teala..

Peki sen, **Allah için** kâfir ve müşriklere "**piç**" diye hitap etmeyi hiç aklından geçirdin mi?

Hiç öfkelendin mi?

Hayır, öfkelen ve "**Piç diyerek hakaret et!**" demiyorum. Hiç aklına böyle birşey geldi mi, onu soruyorum.

Gelmedi..

Ama, iktidar yalakalığı için herkese "**piç**" diyerek sövüp sayabiliyorsun.

*

Bu ülkede belki de hiç kimse (fiilen) **Erdoğan**'dan daha fazla **Amerikancı** sayılamaz.

Suriyeliler ile bir taraftan **Adana Mutabakatı** kapsamında görüşmeler yapılırken diğer taraftan onları ABD'liler için "satan", Erdoğan'dı.

2003 yılında Irak Tezkeresi geçsin diye uğraşan, daha yakın zamanda, **"Irak Tezkeresi geçmeliydi, geçmemesi hataydı"** diye konuşan da yine **Erdoğan**.

Brükselciliğe gelelim.. Avrupa Birliği'nin istediği yasaları (Allahu Teala'nın uygulanmasını istediği **Şeriat**'i değil) bu ülkeye taşıyan kimdi?

Sövüp saydığın "piçler, itler, bitler" miydi?

*

Bu pek kibar, ağzı düzgün yazar şunları yazmış:

> Dera'da duvarlara "halk rejimin değişmesini istiyor" yazan çocukları hapse atınca, o çocukların serbest bırakılmasını isteyen silahsız ahalinin üzerine tam otomatik silahlarla ateş açınca başlamadı mı Suriye'deki aptal savaş? Bu aptal savaşın durması için en çok Türkiye gayret etmedi mi?

Savaşın böyle başladığı doğru..

Tabiî, yabancı **istihbarat servisleri**nin elemanlarının, **Arap Baharı**'nın Suriye halkası da tamam olsun diye, o "silahsız ahali"yi **kışkırtmak ve yönlendirmek** üzere aralarına sızmış olduklarını tahmin etmek için uluslararası ilişkiler uzmanı olmak gerekmiyor.

Davutoğlu, "Türkiye'nin stratejik ortağı ABD'nin" Esed'in biletini kesmiş olduğunu söylemek, onu birtakım reformlar yapmaya zorlamak için Şam'a **61 defa (yazıyla altmış bir)** gitmemiş miydi?

Bakın, o zaman **Davutoğlu** muhalif değildi, iktidarın has adamıydı, Dışişleri Bakanı'ydı.

17 Ekim 2011'de, **Akparti'nin Kızılcahamam Kampı**'nda, Türkiye'nin dış politikası hakkında brifing vermiş ve şunları söylemişti:

> "Biz göreve geldiğimizde komşular ile sıfır sorun dedik. Bu politikamız devam ediyor. **Sadece Suriye ile sorun** yaşıyoruz. Diğer komşularımız ile ilişkilerimiz çok iyi…. Türkiye kendi halkına zulmeden hiçbir ülke ile ittifak içinde olmaz. Ben bugüne kadar **Suriye'ye 61 ziyaret**te bulundum. Son olarak **Suriye'yi uyardık** ve 14 maddelik bir yol haritasında anlaştık. Özgürlük alanlarını genişletme, serbest seçimlerin yapılması, Kürt kimliğini tanıma konularında adım atacaklardı ama hiçbirini yerine getirmediler."

Davutoğlu'nun bunları söylediği tarih, **17 Ekim 2011**..

O tarihten beş ay önce, yani **Mayıs 2011**'de başka bir gelişme yaşanmış durumda.. Onu söylemiyor..

Onu, Genelkurmay Başkanlığı eski İstihbarat Başkanı **Korgeneral İsmail Hakkı Pekin**'in bundan bir yıl kadar önce, 2019 yılı başlarında, ***Ulusal Kanal***'da yayınlanan bir programda yaptığı açıklamadan öğreniyoruz:

> "2011'in Mayıs ayında Suriyeli güvenlik heyetiyle **Adana Mutabakatı** çerçevesinde yapılması gerekenler için Marmara Köşkü'nde beraber yemek yedik. Suriyeliler gidince Hakan Fidan bana '**Amerikalılarla anlaştık, beraber hareket edeceğiz**' dedi. Kuşkusuz Hakan Bey siyasi iradenin kararını açıklamıştı. İşte o günden sonra Suriye ile kurulan güzel ilişkiler çöpe atıldı ve **Türkiye ABD'nın ardına takıldı**. Bugünkü dramatik noktalara gelindi…"

Amerikalılar'la anlaşmışlar..

Tabiî, **Suriyeliler**'in yüzüne karşı bunu söylemiyorlar, "**ABD ile anlaştık, yüzünüze gülerken arkanızdan başka şeyler yaptık, kuyunuzu kazdık"** demiyorlar.

Burada **Adana Mutabakatı** hakkında konuşmak gerekiyor.

Bu anlaşma, Türkiye ile Suriye arasında 20 Ekim 1998 tarihinde imzalandı. 12 yıl sonra, 2010 senesinde adı "**Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti ile Suriye Arap Cumhuriyeti Hükümeti Arasında Terör ve Terör Örgütlerine Karşı Ortak İşbirliği Anlaşması**" olarak değiştirildi.

Tarih, 21 Aralık 2010'du.

Ankara'da yapılan yeni anlaşmanın altındaki imzalar, **Ahmet Davutoğlu** ile Suriye Dışişleri Bakanı **Velid Muallim**'e aitti.

Bir ay sonra, Suriye'de **rejim karşıtı gösteriler** bazı yerlerde hafiften başlamış, **15 Mart 2011**'de ciddi bir boyuta ulaşmış, Nisan'da ise bütün ülkeye yayılmıştı.

Üç aylık bir beklemeden sonra Nisan 2011 tarihinde Suriye ordusu eylem ve ayaklanmaları bastırmak için görevlendirilmiş, onlar da **dengesiz ve asimetrik güç** kullanarak ülke genelinde göstericiler üzerine ateş açmaya başlamışlardı.

Komşuda yangın çıkmıştı.

*

İmdi, soru şu: Bu süreçte Türkiye'deki siyasal iktidar ve **Türk istihbaratı** nasıl bir rol oynadı?..

2015 yılında, **MİT**'çilerle "görev gereği" birtakım görüşmeleri ve ortak faaliyetleri bulunduğunu söyleyen bir "**yüksek elektrik-elektronik mühendisi**" devlet memuru bana, mensubu bulunduğu **Türkmen aşireti**nin **dernek** çalışmalarında yer aldığını, aşiretlerinin bir bölümünün **Suriye**'de bulunduğunu, onlarla irtibat halinde olduklarını, ve de **MİT**'in Suriye'de yaptığı bazı "vatana hizmet" çalışmalarını anlatmıştı.

Bu çalışmaların mahiyeti hakkında birşey söylememe gerek yok.

Şu birilerinin başını yakan **MİT tırları** meselesine de girmeyeceğim.

Evet, Suriye'de çatışmalar (gösteriler değil), **katil rejimin basiretsizliği, acımasızlığı, dengesizliği, beceriksizliği; insanların yaşama hakkına, ırz ve namusuna saygısızlığı** yüzünden Dera'da başlamıştı, fakat başka birileri, oradaki yangını söndürmek için çalışmak yerine, bu yangından istifade için plan yapıyorlardı.

Başı da ABD çekiyordu.

Ve, Suriye ordusunun muhaliflere ateş açmasından bir ay sonra, MİT'in başındaki **Hakan Fidan**, Genelkurmay İstihbaratı'nın tepesindeki korgenerale, Suriye konusunda ABD ile birlikte hareket etmeye başladıklarını haber veriyordu.

*

Siyasal iktidarın tepesindeki isimlerin, **Erdoğan** ile "kanka"sı **Davutoğlu**'nun tavrına bakalım..

Onu da, dönemin **Kültür Bakanı Ertuğrul Günay**, 27 Temmuz 2014 günü medyaya yansıyan röportajında anlatmıştı:

> ***– Ahmet Davutoğlu'yla dengelerin değiştiğini söylediniz. Deniz Zeyrek de olası Başbakan adayının Davutoğlu olduğunu yazdı…***
>
> Zannetmiyorum. Çok büyük bir talihsizlik olur. Dış politikada geldiğimiz nokta, bir iflas tablosu. 'Komşularımızla sıfır sorun', bence güzel bir hayaldi. Bunun turizmde de, ticarette de ekmeğini yedik. Ama sonra vazgeçildi. **Suriye**'nin çıkmaz sokak olduğu belliydi. **Bakanlar Kurulu'nda iki buçuk yıl önce [2011 sonu veya 2012 başı] Suriye uyarısı yaptım**.
>
> ***– Ne dediniz?***
>
> "Burası Baas'ın kurulduğu yerdir. Sanmayın ki Baas'ı Sünni ve Şii Araplar kurmuştur. Bu bir Arap milliyetçiliği hareketidir. Karşınızda beklenmedik çevreleri bulacaksınız. Yönetimin çok garip ittifakları olduğunu göreceksiniz. Kaldı ki bir muhalefet yok. Suriye, Arap coğrafyası içinde istihbarat anlamında en sağlam kökleri olan devlettir. **Dışarıdan adam taşıyarak onu yıkamazsınız**" uyarısı yaptım.
>
> ***– Karşılığı?***

> Başbakan [Erdoğan], **"Sen kendini üzme, 6 ay içinde bitecek bu iş"** dedi. Sayın **Davutoğlu**, vadeyi kısalttı. **"6 ay sürmez efendim"** dedi. Türkiye elini ateşe sokmadan, bu coğrafyada ağırlığını sürdürebilirdi. Hatırlayın, Türkiye, Suriye-İsrail arasında bir dönem hakemlik yapabiliyordu, bu ona itibar getiriyordu. Batının bu coğrafyayla ilgili mutlaka fikir danıştığı konumdaydı, Türkiye. Şimdi kimse Türkiye'nin fikrini sormuyor. Kendimizi tecrit ettik. Türkiye'nin Başbakanı bir buçuk yıldır Gazze'ye gidemiyor. Alay konusu oldu. Konuşabileceğimiz bir muhatabımız kalmadı. Varsa yoksa Katar Emiri! Bu, değerli yalnızlık falan değil: tecrit edilmişlik.

Günay'ın bu açıklamaları, siyasal iktidarın **Suriye'deki yangını** nasıl söndürmeye çalıştığı konusunda bir ifşaat olarak kabul edilebilir: **Suriye'ye dışarıdan adam (savaşçı) taşımak.**

*

Yeni Şafak kalemşorunun yazısında ise şu soru yer alıyor: ***"Bu aptal savaşın durması için en çok Türkiye gayret etmedi mi?"***

Evet, ABD ile birlikte gayret göstermiş..

Sonuç?..

Sonuç şu: Suriye İç Savaşı sebebiyle dolaylı ya da dolaysız olarak hayatını kaybeden toplam insan sayısı, **Şubat 2016** itibarıyla 470 bindi..

33 değil, 400 değil, 4 bin 400 değil, 44 bin 400 değil, 470 bin.

470 binin 400 binini bir tarafa bırakıp 70 binini alsanız, o bile çok..

Üstelik bu rakam, **yıllar yıllar öncesine** ait..

Ayrıca, aynı tarih itibariyle 7-8 milyon civarında insanın Suriye'yi terk etmiş bulunduğu kabul ediliyor. En az 7 milyon civarında insan da Suriye'nin içinde yer değiştirmiş durumda.

Bu rakamları Suriye'nin nüfusuna göre düşünmeli. Nüfus, 2010 yılında 21 milyondu.

*

Bu yazara göre, **siyasal iktidar (Erdoğan)**, bir damla bile kan dökülmesin diye çırpınan bir şefkat meleği..

Fakat Türkiye'deki **itten, bitten bile aşağılık piçler**, onu anlayamıyorlar.

Bir şu piçlerin yaptığına bakmalıymış, bir de **şefkat meleği Erdoğan**'ın yaptıklarına..

Erdoğan, Suriye gibi konularda, **baş şefkat meleği ABD** ile birlikte hareket etmiş..

Suriye'ye barış ve huzur götürmek için **ABD ile birlikte** ter dörmüş..
Suriye'ye **adam, TIR, MİT vs.** taşımış.

Aynı şeyi **Irak**'ta da yapmak istemiş, ama itten bile aşağılık birtakım piçler buna engel olmuşlar..

Oysa Türkiye, **Ebu Gureyb** gibi huzurlu mekânlara ABD ile birlikte ne güzel **barış ve huzur** götürürdü..

Irak'ta ölen, perişan olan milyonların **mezarlıktaki huzuru**na ne güzel katkı sağlayabilirdi.

İtten bile aşağılık piçler buna engel oldular. Türkiye'nin **sevap hanesi** kabaracakken, boş kaldı.

Suriye'de ise, Erdoğan'ın olağanüstü firaset, basiret ve sağduyusu sayesinde Türkiye sevap bakımından eli boş kalmadı.

İtten, bitten bile aşağılık piçler bunu anlamasa da olur, ***Yeni Şafak***'taki kanlı canlı akıl ve vicdan küpleri Erdoğan'ı anlıyor.

Bu yeter!

*

Söz konusu piçsavar yazar Erdoğan'a şöyle seslenebilir miydi:

"Sen, devletin başındasın.. **Milletin parasını, devletin her türlü imkân ve personelini** dilediğin gibi kullanabiliyorsun, kullanıyorsun. **Kurumları** bir emrin ya da işaretinle harekete geçirebiliyorsun. Karşındaki insanlarla bir ringte **eşit şartlarda dövüşen** biri değilsin. Karşındakiler hem güçsüz, cılız, çelimsiz, hem de elleri ve gözleri bağlı. Buna rağmen bir de şahıs ismi vermeden karşındakilere herşeyi söyleyebiliyor, tehdit edebiliyorsun. Herkes kimi ya da kimleri kastettiğini anlıyor, fakat sana yapabilecekleri birşey yok. Senin artık biraz sakin olman, **dengeli bir dil** kullanman gerekiyor. **Şeyh Edebali** gibi konuşalım: *Bundan sonra öfke bize; uysallık sana… Güceniklik bize; gönül almak sana… Suçlamak bize; katlanmak sana… Âcizlik bize, yanılgı bize; hoş görmek sana… Geçimsizlikler, çatışmalar, uyumsuzluklar, anlaşmazlıklar bize; adâlet sana… Kötü söz, şom ağız, haksız yorum bize; bağışlama sana… Bundan sonra bölmek bize; bütünlemek sana… Üşengeçlik bize; uyarmak, gayretlendirmek sana… Güçlü, kuvvetli, ve kelâmlısın… Ama bunları nerede ve nasıl kullanacağını bilmezsen, sabah rüzgârlarında savrulur gidersin! Öfken ve nefsin bir olup aklını mağlûb eder. Açık sözlü ol! Her sözü üstüne alma! Gördün, söyleme; bildin, deme! En büyük zafer nefsini tanımaktır.* ***Düşman****, insanın kendisidir. Bey,* ***memleketten öte*** *değildir. Bir* ***savaş****, yalnızca bey için yapılmaz.*"

Evet, Erdoğan'a böyle seslenmiyor.

Tam aksine, onun dayak atmaktan yorulduğunu görünce, *"Çok sayın pek başkan Cumhurbaşkanım. Bak ben muhalifleri nasıl dövüyorum, bir seyret,* ***hi hi hi, ho ho ho****"* diyerek saldırıyor.

1 MART TEZKERESİNDE DÜŞÜLEN HATAYA DÜŞMEK İSTEMEMİŞMİŞ

Şubat 2016..

Erdoğan Senegal seyahatinden dönüyor.

Uçakta gazetecilerin sorularını cevaplıyor.

”[Ayrılıkçı silahlı Kürt örgütü] PYD’ye [Partiya Yekitiya Demokrat / Demokratik Birlik Partisi] gönderilen silahların bir kısmının DAEŞ’e gideceği konusunda **ABD**‘yi uyarmıştık. Biz **müttefik**iz, bu silahları [ABD’den] almakta zorlanıyoruz” diyor.

DAEŞ’e (IŞİD) silah gönderen de, onu kuran da zaten ABD idi..

Üstelik, ABD başkanlarından Trump bunu itiraf etti.. Bundan daha büyük tanıklık olabilir mi?!

Trump itiraf etmeseydi bile sen hariciye teşkilatın ve MİT’in vasıtasıyla bunu tespit edebilmeliydin..

Silahlar DAEŞ’e gidebilirmiş.. Sanki tek dert DAEŞ..

Kimi neyle korkutuyorsan?..

*

Erdoğan’a uçakta yöneltilen sorulardan biri şöyle:

> “Halep, kuzey koridoru… Suriye’de önümüzdeki günler tedirgin edici görünüyor. Türkiye’nin hassasiyetleri belli. Suriye’de bir fiili durum oluşturulur mu? Türkiye ne yapabilir?”

Maşallah soru değil muamma.. Bilmece..

Yaşanan her durum fiilî durumdur.. Fiilî durumdan kastın ne, vatandaş?

Soru şifreli..

Fakat, soruyu soranla kendisine soru sorulan arasında şifreler konusunda bir mutabakat bulunuyor olmalı ki Erdoğan kastedilenin ne olduğunu biliyor.

Erdoğan'ın cevabı şöyle:

> "Dar kapsamlı bir güvenlik toplantısı yapılmalı. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi hassasiyetlerimiz var. **Irak'ta düşülen hataya Suriye'de düşmek istemiyordum. Ben 1 Mart tezkeresinin yanındaydım**, karşı olanlar bunu söylemediler. Birileri de gizli kulisler attılar. 1 Mart tezkeresinde Türkiye Irak'ta olsaydı Irak'ın durumu böyle olmazdı. Hassasiyetlerimizi Türkiye olarak korumak zorundayız. Bu sadece Türkiye'nin hava sahası değil, **aynı zamanda NATO hava sahasıdır**."
>
> (http://www.haber7.com/siyaset/haber/1784107-erdogan-onunla-asla-gorusmem)

Bu bir itiraf..

Suriye'de, Irak'ta düşülen hataya düşmek istememişmiş..

Gerçekte İslam aleminin ABD'nin Irak'a müdahalesine engel olması gerekirdi.

En başta da "son kale" Türkiye'nin..

Madem engel olamadın, bari zulme ve günaha ortak olma!

Ebu Gureyb tecavüzlerine, işkencelerine, 1 milyon kişinin katline, sürgünlere ortak mı olacaktın?!

Irak’ta rol almakla bunları engelleyebilecek idiysen, Suriye’de neden benzer olaylara engel olamadın?

*

Ancak Erdoğan’ın Irak’ta düşülen hataya Suriye’de düşmemekten kastı bunlar değil.

Anlaşıldığı kadarıyla şunu demek istiyor: Şayet biz Irak’a ABD ile birlikte girseydik orada kuzeyde bir Kürt devleti kurulamazdı.

Peki Suriye’ye ABD ile birlikte (hatta Genelkurmay İstihbarat Daire Başkanı olarak görev yapmış olan Korgeneral İsmail Hakkı Pekin’in beyanına göre o istediği için) girdin de, ABD’nin Kürt teröristleri desteklemesine engel olabildin mi?

Olamadın..

Irak’ta da olamazdın.

BİRİLERİ İŞBİRLİKÇİLİK YARIŞINDA, ABD İSE DİLEDİĞİNİ KARPUZ GİBİ SEÇİYOR

“Aslında yok birbirimizden farkımız, ama biz, Osmanlı Bankası’yız.”

Şimdi yerinde yeller esen, 1800’lü yıllardan kalma, adı Osmanlı ama kendisi Ecnebi Banka’nın 1980’li yıllarda televizyonda yayınlanan reklamlarında bu cümle yer alırdı.

Dürüstçe bir reklam ifadesiydi.

Aslında yoktu bankaların birbirinden farkı, hepsi de faizci ve sömürücüydü. Ama birinin adı Osmanlı idi.

Meseleyi bugünkü siyasete bağlarsak, birilerinin şöyle dediğini varsayabiliriz: “Aslında yok birbirimizden farkımız, hepimiz **Amerikan işbirlikçisiyiz**, ama bizim adımız **Türk**..”

YPG midir, PYD midir, her ne zıkkım ise, onların **Amerikan işbirlikçisi ya da uşağı** oldukları malum.

Ancak, onları bu açıdan eleştirenlerin, onlardaki işbirlikçilik ve uşaklığa mı, yoksa, bu **işbirlikçilik fırsatını kendi ellerinden almış olmalarına** mı kızdıklarını, Osmanlı Bankası’nın reklam ifadesindeki dürüstlük düzeyinde ifade etmeleri gerekiyor.

*

Öncelikle şu soruya cevap vermek önem taşıyor:

Stratejik ortaklık kurmak, işbirliği yapmak mıdır, değil midir?

Ya da şöyle soralım: Stratejik ortaklık, yani sıradan bir ortaklığın da ötesinde **stratejik derinlikte bir ortaklık** da işbirliği değilse, işbirliği nedir?

Ve bu işbirliğini kurmak, sürdürmek istemek, işbirlikçilik değilse, **işbirlikçilik** nasıl birşeydir?

Erdoğan, ABD Başkanı Trump'la arasında geçen bir konuşmaya ilişkin olarak zamanında şunları söylemişti:

> Sayın Başkan bize diyor ki 'Bizi bu kadar eleştirmeyin' Tamam, ama **biz stratejik ortak olduğumuza göre**, bir stratejik ortak stratejik ortağına böyle bir şeyi nasıl yapar?"
>
> … Cumhurbaşkanı Erdoğan konuşmasının devamında, ABD Başkanı Donald Trump ile yaptıkları telefon görüşmesine değindi. Türkiye'deki **Amerika karşıtlığından** bahsedildiğini bildiren Cumhurbaşkanı Erdoğan, **böyle olmasını kendilerinin istemediğini**, **bu işleri Amerika'yla beraber yürütmek istediklerini** ifade ederek, "Ama 5 bin tır, 2 bin kargo uçağı bu kadar silahı buraya getirdiğinde benim milletim şunu soruyor: Bu silahlar buraya niçin geliyor? Bu silahlar kim için geliyor? Peki, bu silahlar kime karşı kullanılmak üzere buraya geliyor? Yani bizim vatandaşımızın bu soruları sorma hakkı yok mu?" şeklinde konuştu.
>
> (https://www.tccb.gov.tr/haberler/410/89223/sahip-oldugumuz-asker-gucu-hoyratca-kullanmaya-kalksak-bu-operasyon-birkac-gunluk-istir.html)

Evet, bizim vatandaşlarımızın bu soruları sorma hakkı, sonuna kadar vardır.

Vatandaşlarımız adına Erdoğan'ın bu soruları yöneltmiş olması da gayet memnuniyet verici bir durum.

Ancak, aynı vatandaşlarımız, Erdoğan gibi yöneticilerimizin de, **Amerikan işbirlikçiliği** konusunda, yukarıda yönelttiğimiz türden sorulara cevap vermelerini bekliyor olabilirler.

Buna hakları vardır.

*

Erdoğan'ın, 2003 yılında ABD ile **Irak'ın işgali** için yaptığı **işbirlikçilik** de hafızalarda..

Erdoğan'ın, daha iki sene önce bu işbirlikçiliğini savunmak için söyledikleri, onun tarihe **"ilkesiz"** siyasetçilerden biri olarak geçmesini garantileyecek türden:

> Erdoğan, Güney Amerika gezisinden dönerken, uçakta gazetecilere, "**Irak'ta düşülen hataya Suriye'de düşmek istemiyoruz.** Ben 1 Mart tezkeresinin yanındaydım, karşı olanlar bunu açıkça söylemediler. Birileri de gizli kulisler attılar. O insanların kimler olduğunu araştırır bulursunuz. 1 Mart tezkeresi ilk anda kabul edilip **Türkiye, Irak'ta olsaydı, Irak'ın durum böyle olmazdı.** 1 Mart tezkeresi ilk anda geçseydi, **Türkiye masada** olacaktı… **Ufku görmek çok önemli.** Şimdi Suriye'de bu iş ancak bir yere kadar böyle gider. Bir yerden sonra böyle gitmez. Hassasiyetlerimizi Türkiye olarak korumak zorundayız" dedi.
>
> (http://www.milliyet.com.tr/1-mart-tartismasi/siyaset/detay/2190915/default.htm)

Irak'ta düşülen **hata**ya Suriye'de düşmek istemiyormuş..

Irak'ın, Iraklılar'ın canı cehenneme, yeter ki Türkiye **masa**da olsun.. Bu sırtlanlar sofrasından birkaç kemik kapsın..

Ekselanslarındaki ufuk bu..

Allahu Teala onun ufkundan cümlemizi korusun!

Bizim gibi fanilerden farklı olarak **ufku görme** gibi sıradışı bir meziyeti var ya, Suriye politikasında da işte ona güveniyor.

Bu ufku görme şampiyonunun Irak'ta düşülen hataya Suriye'de düşmediği için şimdi masada olması gerekiyordu ama, biz faniler etrafımıza baktığımız zaman **masa** değil, tanklar ve bombalar, parçalanmış cesetler görüyoruz.

Irak'ta düşülen hataya Suriye'de düşmediği için, ABD'nin onu **masada** baş köşeye davet etmiş, YPG'nin vs. de sırtına asker botunu füze hızıyla oturtmuş olması gerekiyordu, ama tam aksini, masanın başında YPG ile ABD'lilerin samimi pozlar verdiklerini görüyoruz.

Erdoğan **ufku gördüğü**, ABD ile **işbirlikçilikte** menfaat kokusu aldığı için, Suriye maşallah Irak gibi değil, çok farklı.

ERDOĞAN, ABD VE SURİYE

Türkiye'yi Suriye bataklığına ABD'nin sürüklediğini dönemin Genelkurmay İstihbarat Daire Başkanı Korgeneral İsmail Hakkı Pekin'in yaptığı açıklamadan biliyoruz.

Dönemin "özgüveni tavan yapmış, nesne değil özne, büyük düşünen" Dışişleri Bakanı Davutoğlu ABD'nin "gazına gelmeye" zaten dünden hazırdı.

ABD Türkiye'yi bataklığa soktuktan sonra ağız değiştirdi, "Suriye'de devrimin aşırı dinciler tarafından çalınmasına izin verilmeyeceğini" ilan etti.

Böylece Suriye'deki sorun Esed ve rejimi olmaktan çıkarıp "aşırılara karşı teyakkuz" zeminine kaydırıldı.

Ve ABD, doğal müttefik olarak gördüğü Kürtler'i sessiz ve derinden örgütlemeye başladı.

Sebebi, Kürtler'in bölgedeki "dış desteğe" en çok ihtiyaç duyan kesim olması.

*****

O günlerde Obama ile Suriye konusunu görüşen Erdoğan, konunun Cenevre'de bir konferansta ele alınacağını açıklamış, "aşırılar" konusunda "etkili ve yetkili" bir tonda görüş beyan etmişti.

Suriye'deki süreç için *"**Demokrasinin zaferi** olacaktır. Ama **aşırı uçlara da müsade etmeyiz**"* diyordu.

"Demokrasi"nin zaferi!..

Türk gazetelerinin genel yayın yönetmenlerine bunları söyleyen Erdoğan, acaba Amerikalılar'a "**aşırı** uçlar" konusunda neler söylemiş olabilirdi?..

Evet Erdoğan, “Suriye muhalefeti **milli egemenlik mücadelesi** veriyor” diyordu, “Biz elimizden gelen lojistik desteği veriyoruz, vereceğiz. Demokrasinin zaferi olacaktır. Ama aşırı uçlara da müsaade etmeyiz”.

Bu nasıl bir “milli egemenlik mücadelesi” ki, orada kimin aşırı, kimin mutedil olduğuna **Suriyeliler’in kendisi** değil de Erdoğan (daha doğrusu ABD) karar veriyor?

Sen burada, Suriye dışından, oradaki “aşırılara **müsade**” etmeme **hakk**ını kendinde bulabiliyorsun. Lafa gelince de onlar “**milli** egemenlik mücadelesi” vermiş oluyorlar.

Bu **kimin egemenliği**, senin mi (ve/veya ABD’nin mi), yoksa Suriyeliler’in mi?

Bu nasıl bir demokrasinin zaferi?

*

Senin ihraç etmeye çalıştığın şey **ABD güdümündeki** bir demokrasi değilse, kendince nasıl birilerini **aşırılar** olarak yaftalayabiliyor ve onlara **müsade etmemek**ten söz edebiliyorsun?

Kim adına veya kim hesabına, kime ya da kimlere karşı duruyorsun?

Neden, *“Suriye halkının kendi içindeki ‘aşırı’ bulduğumuz kesimlere özgür demokratik seçimlerde müsade etmeyeceğini umuyorum. Fakat tabiî ki takdir onların, hür iradelerine ve demokratik tercihlerine saygımız var”* şeklinde **gerçekten “demokratik”** bir beyanda bulunmuyorsun, bulunamıyorsun?

Yoksa, Türk gazetelerinin genel yayın yönetmenleri üzerinden ABD yönetimine, *“Görüşmelerimizde gerekli mesajları aldım, bakın gazetecilerimize de bunları söylüyorum”* mu demek istiyorsun?

*

Bu demokrasi anlayışı gerçekten tuhaf.. Bilemiyorum nasıl adlandırmak gerekiyor. Acaba bunlara **"demokrasi aşırıları"** ya da **"aşırı demokratlar"**diyebilir miyiz?

Bilindiği gibi Türkiye'de geçmişte "**aşırı demokratlar**"ın birşeylere **müsaade** etmemelerinden milletçe çok çektik. Mesela böylesi aşırı demokratlar, **demokrasimizi kurtarmak** için Menderes'i Yassıada'ya ve sonra da ipe göndermişlerdi.

28 Şubat sürecinde de, **demokrasimizi kurtarmak** için **tankları yürütmüşler**, "**bağımsız**" yargıyı **brifing**lerle aydınlatmışlar, "seçilmişler"i **kazığa oturtmak**la ödüllendirme vaadinde bulunmuşlar, demokratik partileri (Refah ve Fazilet) kapatmışlar, Erbakan'ı ve çevresini **seçilme hakkı**ndan mahrum etmişlerdi vs. vs.

Aşırı demokratlar, demokrasi aşkıyla öyle bir yanıp tuşuyorlar ki, başka ülkelerdeki "aşırılar"a **müsade etmeye hiç tahammülleri yok.** Onların "**milli** egemenlik mücadeleleri"nin "demokratik" çizgide kalmasını "**konferans**larla" vs. sağlıyorlar.

Bunların ulusal düzeyde ipe gönderme, tank yürütme ve parti kapatma, uluslararası düzeyde ise daha başka türden son derece "**ılımlı**" yöntemleri var.

Bu ***ılımlı yöntemler,*** Afganistan'da yakın geçmişte görüldüğü gibi, **oldukça güçlü hava, deniz ve kara desteğine sahip olabiliyor.**

*

Mesela birisi, "Ben ülkemde inancıma göre yaşamak ve yönetilmek istiyorum. Ben **İslam Şeriati**'ne bağlıyım" dediği zaman, olanca kararlılıklarıyla "Sana müsade etmeyeceğiz" diyor, **ılımlı bombardımanlarla** ortalığı dehşetengiz biçimde aydınlatıyorlar. İnsanları aşırıların karanlığından kurtarıyorlar.

Birilerinin, “**Biz de bu oyunda varız**” demeleri “aşırılık”, fakat onlara müsade etmeme dışında herhangi bir kararlılık sergilemeyenlerin tutumu “ılımlılık”..

Evet Suriye’de insanlar birbirlerini boğazlıyor; katliam, tecavüz vs. haddi hesabı aşmış, insanlar birbirlerinin kanını içiyor, birileri de “Ama orada aşırı düşüncelere sahip insanlar var, asıl sorun onlar. Onlara müsade etmeyeceğiz” diye “**politika**” belirliyorlar.

Aşırılık, Suriye’de şu anda yaşanan cinayetler, bombalamalar, yağmalamalar, tecavüzler vs. değil.. Aşırılık, birilerinin **Şeriatçı** olması, yani İslam hukukuna, **Kur’an** ve Sünnet’teki yasalara bağlı kalmayı savunması.

*

Bizimkilerin ilgilendiği konular ise şunlar:

Efendim, Erdoğan Beyaz Saray’da “kutsal” Türk helvası ve “mübarek” pişmaniye yemişmiş, Başbakanımız Obama’ya celi sülüs hat ile istif şeklinde yazılmış bir levha hediye etmişmiş..

Biz bunlarla keyiflenip oyalanırken, elin gâvuru, “**Suriye bir Irak olmayacaktır, bir Libya olmayacaktır, ama bir Taliban Afganistan’ı ya da İhvan Mısır’ı hiç olmayacaktır**” diyor.

İnsanların evleri yıkılıyor, bombalanıyor, çocuklar bile vahşice öldürülüyor, kadınlara tecavüz ediliyor; Amerikalı “stratejik ortaklarımız” ise, bize, “**aşırı** düşüncelere sahip olanlara müsade etmeme” konusunda “gaz” veriyorlar.

Aşırılıktan kasıtları beldeleri yakıp yıkmak, insanları doğramak, sarin gazlarıyla zehirlemek, kadınlara tecavüz etmek değil. Aşırılıktan kasıtları, ***Kur’an*** ve Sünnet’e olan **“kökten/yürekten/samimi” bağlılık duygusu**.

SURİYELİ “AŞIRILAR”

Nisan 2013’te İstanbul’da, **Suriye Halkının Dostları Grubu Dışişleri Bakanları Toplantısı** yapılmıştı.

“Suriye halkının dostları” şunlar: Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu; ABD, İngiltere, Katar, Suudi Arabistan, Ürdün, Mısır, BAE, İtalya, Almanya ve Fransa’dan dışişleri bakanları ve üst düzey yetkililer, **Suriye Muhalif ve Devrimci Güçler Ulusal Koalisyonu** (SMDK) temsilcileri.

Toplantının ardından basın mensuplarına **iki doküman** dağıtılmıştı.

Bunlardan birisi, Suriye Muhalif ve Devrimci Güçler Ulusal Koalisyonu’nun (Kısaca Suriye Ulusal Koalisyonu) Suriye’nin geleceğiyle ilgili perspektifini ya da **vizyonu**nu açıkladığı deklarasyon..

Buna göre, hiçbir Suriyeli, ait olduğu din, mezhep, etnik grup sebebiyle dışlanamaz, dışlanmayacaktır. Suriye, “bütün” Suriyeliler tarafından inşa edilecektir.

*

Deklarasyon’daki şu ifadeler özellikle dikkat çekiciydi:

> “Suriye’de, **kendi gündemlerini** takip eden **radikal/aşırı unsurlar** bulunduğunun bilincindeyiz. Suriye halkı gibi bizler de her türlü terörizmi ve **aşırı ideolojiyi veya zihniyet**i güçlü bir biçimde reddediyoruz ve kınıyoruz…. Suriye’de devrimin ardından etnik, dinî ve mezhepsel kökenine bakılmaksızın tüm Suriyeliler eşit olacaktır…. Suriye’de herhangi bir gruba karşı intikam ve öç alma eylemlerine girişilmesine izin vermeyeceğiz ve müsamaha göstermeyeceğiz… Suriye sınırları içinde

mevcut olan kimyasal silah stoklarının emniyet ve güvenliğini teminat altına alacağız.”

Ulusal Koalisyon (SMDK) Başkanı Muaz el-Hatip de, “Eşitliğin olduğu bir Suriye istiyoruz” diyordu, “Bizim devrimimiz **bütün Suriyeliler** içindir. Herhangi bir grubun başka bir grup üzerinde **baskı** kurmasına izin vermeyiz. İnsan hakları, **ayrımsız** bütün Suriye halkına sağlanacaktır”.

İkinci doküman ise 11 ülkenin ortak açıklamasından oluşuyordu. İçinde bildik klişe lafların ötesinde birşey yoktu.

*

Ulusal Koalisyon’un deklarasyonu ne anlama geliyor?..

Her ne kadar “eşitlik”ten söz ediliyorsa da, bunun Orwell’in **Domuzlar Diktatoryası**’ndaki eşitlikten pek fazla bir farkının bulunmadığını düşünmemizi sağlayacak yeterince ipucu mevcut..

Şunu demek istiyorlar: Herkes eşit olacak, ancak bizim “radikal/aşırı unsurlar” olarak **nitelendirdiklerimiz** bu eşitlikten nasiplenemeyecek..

Yeni Suriye’yi “bütün Suriyeliler” inşa edecek, ancak, bizim radikal/aşırı unsurlar olarak kabul ettiklerimiz bu “**bütün**“e dahil değildir.

Bu “bütün”e dahil olmak için, bizim tarafımızdan küresel güçlerin (ABD, İngiltere vs.) **onayına** sunulan ya da bu küresel güçler tarafından bize **dikte** edilen gündemi **takip** etmek şarttır.

Suriyeliler olarak hangi kökenden olduğunuz önemli değil, fakat bizim (yani küresel güçlerin) “**aşırı ideoloji** veya zihniyet” olarak **kabul ettiğimiz** anlayışları savunuyorsanız, daha baştan bunu “**reddediyoruz ve kınıyoruz**”..

Onlara “eşitlik” yok..

*

Her ne kadar kibar (ya da kurnaz) davranıp bu aşırı ideoloji veya zihniyet konusunda açık konuşmuyorlar ve isim vermiyorlarsa da, ne demek istediklerini hepimiz anlıyoruz.

Herhangi bir grubun diğeri üzerinde **baskı** kurmasına izin verilmeyeceğini söylüyorlar, fakat kendilerinin birilerini "radikal/aşırı unsurlar" olarak nitelendirmelerinin ve "aşırı ideoloji veya zihniyet" sahibi olarak kabul etmelerinin onlar üzerinde "baskı kurmak" olduğunu düşünmemizi istemiyorlar.

Çünkü savundukları eşitlik, buna müsade etmiyor.

Kimin aşırı, kimin dengeli olduğuna **karar verme tekeli** konusunda oldukça farklı bir eşitlik anlayışları var. Bunu paylaşmaya razı değiller.

"Çoğulcu bir Suriye" kurmaktan söz ediyorlar, fakat bu çoğulculuğun, **Batı yanlıları** arasında oynanacak bir tiyatro oyunu olduğu anlaşılıyor: Kimisi Amerikancı, kimisi İngiliz yanlısı, kimisi Alman muhibbi olacak..

Böylesi bir çoğulculuk vaad ettiklerini görmemek için kör olmak gerekir.

*

İnsan sormadan edemiyor: Sizin "bütünlük" anlayışınızın
Esed'inkinden **derece** bakımından farkı olsa bile, **mahiyet** bakımından bir farkı var mıdır?.

Esed de aşırılardan, radikallerden vs. müşteki idi.. Hatta, aşırılara karşı **laikliği korumaya** çalıştığını bile söyledi. Ki, laiklik Batı yanlılarına göre, **çoğulculuk ve eşitliğin ta kendis**i..

Esed'in de kimsenin **köken**ine aldırış ettiği yoktu, yeter ki halihazırda kimse "aşırı ve radikal" olmasın.. Kendi radikal ve aşırı tanımının içine girmemeniz kaydıyla kökeninizi "insan"dan saymaya ve sizi insan haklarından yararlandırmaya razıydı..

Sonuçta Suriye'de yine birileri "sahipsiz" durumda.. Onların payına "aşırılık, radikallik" suçlaması ve daha baştan "eşitlik" oyununun dışına itilmek düşüyor.

Birileri de Esedcilik ya da Batıcılık yaparak kendilerini aldatıyorlar. Asıl sorunu dile getirmeye yanaşmıyorlar.

ESED'İN YARDIMCISI ATTAR: ERBAKAN'IN UYARILARINI SONRADAN ANLADIK

Suriye'nin başındaki Beşşar Esed ve adamları meseleye İslamî ilim ve irfan penceresinden bakabilselerdi, bir faninin (Selanikli Ali Rıza ile Zübeyde'nin ölmüş oğlu **Mustafa Atatürk**'ün) ilke ve inkılaplarını Allahu Teala'nın hükümlerine (**Şeriat**'ine) tercih eden bir devlete çok fazla güvenmemek gerektiğini bilirlerdi.

Aynı şekilde, bir taraftan dindarlık sergilerken diğer taraftan Atatürkçülük yapan, laiklik vurgusunda bulunmaktan geri kalmayan **Erdoğan** ve **Davutoğlu** gibi derin siyaset esnafının her sözüne itimat edilemeyeceğini anlarlardı.

Bu işler çağdaş nutuklarla, parlak laflarla, yaldızlı edebiyatla olmuyor.

İslamî bilgelik, firaset, basiret ve kaybetme pahasına bile olsa "sözünden dönme, yalan söyleme ve emanete ihanet" **münafıklık üçgeni**nden uzak durma kararlılığına sahip "müslüman karakteri" istiyor.

Herkese mavi boncuk dağıtan, Nasrettin Hoca gibi haklı haksız demeden herkese "Sen de haklısın" deme ilkesizlik ve kaypaklığını (Ki "hak ve hakikat" bahsinde **laiklik** tam da budur) "güzel ahlâk" olarak "yutturma"ya çalışan, bu güzel ahlâk kalpazanlığı, dolandırıcılığı ve sahteciliğini deşifre eden mihenk taşı olması yüzünden **Şeriat**'i açıkça ya da dolaylı biçimde aşağılayan ve küçümseyen "zamane müslümanımsı"ları, menfaat gördüklerinde sana yaklaşır yüzüne gülerler, fakat onlara başka birileri daha fazlasını vaat ettiklerinde ya da seninle birlikte ezilmekle tehdit olunduklarında seni kar kış kıyamette, ayazda eli böğründe yalnız bırakırlar, terk ederler.

Hayat böyle birşey..

Hele ki ahir zaman..

*

Evet bu işler, **Diriliş Ertuğrul**, **Kuruluş Osman** filan diye film çevirmek, dizi yapmakla olmuyor..

Osman Gazi karakteri ve bilgeliği istiyor.

O **Osman Gazi** ki, verdiği sözden asla caymaz, dostunu asla satmaz, güçlü diye kimseye tabasbusda bulunmaz, zayıf diye kimseyi aşağılamazdı.

Öldüğünde doğru dürüst bir malı mülkü, serveti, sarayı, köşkü vs. de yoktu..

Oğlu **Orhan Gazi'ye şu nasihatleri** yapmıştı (Doğal olarak, parantez içi ifadeler bizim eklemelerimizdir):

> "Ey oğul! **Her işten önce din işlerine dikkat et** [Sakın ha laik ya da dinsiz olma!]. Zira farizaya (farzlara, Allahu Teala'nın emirlerine) dikkat, din ve **devletin güçlenmesine sebep**tir.
>
> "Din işlerini; dikkatli olmayan, itikadı bozuk ve doğru yoldan ayrılmaya yönelen, **büyük günahlardan kaçınmayan, helala-harama dikkat etmeyen sefihlere** ve ayrıca tecrübesiz kişilere bırakma, **devlet idaresinde bu gibi kişilere iş verme**!.. Zira Yaratan'dan korkmayan, yaratılandan hiç korkmaz. **Büyük günah** işleyen ve bunu devam ettiren kimsede **sadakat** (doğruluk) olmaz.
>
> "Böyle kişilerin **sadakati olsa** ümmeti olduğu Peygamber-i Zişan'ın sadık tebligatı üzere hareket eder de **Şer'-i şerifin (Şerefli Şeriat'in) dışına çıkmazdı**. Zulümden, **bid'atten (dinde güncellemeden, reformdan) sakın**. Zulme ve bid'ate teşvik edenleri [Şeriat'in hükümlerine **çağdışı demek yerine kibarca tarihsel diyen** sahtekâr ilahiyatçıları] devletinden uzaklaştır. Çünkü böyleleri seni **zeval**e uğratmış olurlar (devletinin de, kişisel iktidarının da ömrü uzun olmaz).

*Daima **cihad** ile devletini genişletmeye çalış [Sen kibarlık, çağdaşlık, uygarlık, **laiklik (siyasal dinsizlik)** olsun diye cihattan geri durduğunda düşmanın da geri duracağını zannetme. "Su (asker) uyur, düşman uyumaz. Tutar senin memleketindeki ihmale uğradıklarını yahut zulme maruz kaldıklarını düşünen kişilere terör örgütü kurdurur, onlar üzerinden **vekalet savaşı** yürütür, onları **taşeron** yapar. Sana "Dinin için savaşma sakın" der, fakat aldattığı dindarlara **dinci terör örgütü** kurdurarak senin üstüne salar, sonra da senin ahmaklığına güler.] Çünkü uzun zaman sefer olunmazsa askerin şecaatine; reislerin ve kumandanların bilgi, tedbir ve malumatına ağırlık ve noksanlık gelir. Böyle sefer işlerini bilenler ölür gider de yerine tecrübesiz kimseler gelir, bu yüzden de bir çok hatalar meydana gelir ki, bundan da devlet büyük zararlar görür.

"Beytü'l-mali koru! Devletin servetini çoğaltmaya çalış!.. **Şer'i şerifin ölçüsüne göre sana ait olana kanaatle, ihtiyaçlarından ve gerekli olanlardan başka lüzumsuz yere telef etme, israftan kaçın [Seni "İtibardan tasarruf olmaz" diyerek "gaza getirip" ayartan maddiyat ve dünyalık düşkünlerine kulak asma].** Askerinle, malınla gururlanma ["Bir Türk dünyaya bedeldir" diyen, övünme ve gururlanma tavsiyesinde bulunan düşünce bakımından fakir adamlara itibar etme]. Zira onlar (mal ve asker) Allah yolunda cihad için milletin işlerinin yerli yerinde görülmesi ve cihana adalet ve fazileti yayman için vasıtadırlar [Asker ve mal cihat ve adalet için lazımdır, "artistlik" yapmak, **28 Şubat**'ta olduğu gibi ABD ve İsrail güdümlü darbelerle milleti ezmek için değil].

Sadakatle Allah rızası için çalışan devlet erkanını koru!.. Vefatlarından sonra böyle kimselerin çoluk-çocuğuna bak, ihtiyaçlarını karşıla.!..**Halkından hiç kimsenin malına tecavüz etme!**.. Hak edenlere yardım ile iltifat elini uzat, böylelerinin yakınlarını sıkıntıdan kurtar.

“Askerî erkanı iyi koru!.. Alimler, fazıllar, sanatkarlar, edipler; devletin bedeninin gücüdür. Bunlara iltifat ve ikramda bulun. Bir kemal sahibi işitince onunla yakınlık kur, dirlikler ver ve ihsan eyle!.. Hükümetinde ulema, fazıl kimseler, erbab-ı maarif çoğalsın, siyaset ve din işleri nizam bulsun!..

“Benden ibret al ki, **bu diyarlara zayıf bir bey olarak gelip** haketmediğim halde (Şeriat’e tabi olup cihat ettiğim için) bunca inayet-i celile-i Rabbaniye'ye mazhar oldum. Sen de benim yolumdan git ve bu **Din-i Muhammedi'yi** ve ashabını, başka sana tabi olanları **koru**. Allah'ın (c.c) hakkını ve **kulların hukukunu gözet**!..

“Ve senden sonrakilere böyle nasihat etmekten geri durma. Ve adalet ve insafa riayet ile zulmü kaldırmaya devam ile her bir işe teşebbüs de Allah'ın yardımına güven. Halkını düşman istilasından ve zulme uğratılmaktan koru!.. **Haksız yere hiç bir ferde layık olmayan muamelede bulunma!**.. Halkı taltif et, hepsinin rızasını kazan".

(http://www.sogut.gov.tr/osman-gazi)

*

Evet, Suriye yönetimi meseleye İslamî ilim ve irfanın ışığında bakabilseydi, günahkâr bir fani kulun (Ki peygamberler dışında hiç kimse masum değildir) **ilke ve inkılaplarını** Allahu Teala’nın şeriatine (hükümlerine) tercih eden bir devlete ve yönetime fazla güvenmemek gerektiğini anlarlardı.

Laik kafayla bakmaları durumunda da, Türkiye’nin tam bağımsız olmayı başaramadığını, anlaşmalarla kendisini bir ölçüde Batı’ya bağımlı hale getirmiş olduğunu, bazı konularda tek başına karar alamayacağını idrak edip, “hüsnüzan, fakat adem-i itimat” formülünü benimserlerdi.

Esed’in yardımcısı Attar’ın açıklamalarına gelince..

Saadet Partisi heyetinin 2012 yılında Esed'e yaptığı ziyareti anlatan ***Milli Gazete*** yazarı (Ezher mezunu) Doç. Dr. Necmettin Çalışkan, ***TV5***'te yayınlanan "Tarihten Yansıyanlar" programında, ziyaret sırasında konuşulanları ***TV5***'e anlatmıştı.

2012 yılının Ocak ayında dönemin Saadet Partisi Genel Başkanı Mustafa Kamalak ile Temel Karamollaoğlu'nun gerçekleştirdiği ve Çalışkan'ın da katıldığı bu ziyarette, Esed'in yardımcısı Dr. Necah el-Attar onlara şunu demişti:

> "… Biz, Erbakan'ın bütün hayatı boyunca mücadelesini, çizgisini takip ettik. Hepsini takdir ettik, tasvip ettik. Yalnızca iki yerde Erbakan'la uyuşmazlığımız oldu. İki yerde 'Bu haksız' dedik. Bunlardan birincisi, AK Parti'nin kuruluşu. AK Parti, Türkiye'de 2002 yılında iktidara geldiğinde Erbakan, bunlara muhalefet etti. Dedi ki: '**AK Parti'yi Siyonizm iş başına getirdi.** Bunlar, Siyonizm'e hizmet edecek'. Bu sözü söylediğinde biz, çok garip karşıladık. Çünkü Erbakan, hayatı boyunca bir siyasî mücadele içerisinde ve bu mücadelede hedef iktidar olmak ve iktidar olmak esnasında kendisi bizzat gelememişse de kendi talebeleri sayacağımız, kendi kadrosunun insanları iktidara geldi. 'Aslında Erbakan, bunların iktidara gelmesine seviniyor. Bunları destekliyor. Yalnız bunlar rahat çalışsınlar diye, bıyık altı gülümseyerek böyle muhalefet ediyor diye düşündük'. … Sonunda hakikaten gördük ki, bu konuda da Erbakan haklıymış.
>
> İkincisi de, …, Türkiye ile Suriye arasında vizeler kalkınca muhalefet etmesine biz, çok şaşırmıştık. O zaman Erbakan, 'Bunlar Türkiye ile Suriye arasında ilişkileri geliştiriyorlar, vizeyi kaldırıyorlar; çünkü Siyonizm, bunlara böyle emrediyor, onun için yapıyorlar' demişti. Biz buna çok şaşırdık. Dedik ki, '80 milyonluk Türkiye içerisinde Türkiye ile Suriye'nin ilişkilerinin gelişmesine sevinecek tek bir kişi varsa, o da Erbakan'dır'. Biz bunu beklerken, tersine muhalefet etmesine şaşırmıştık; ama ne yazık ki bu iki konuda da Erbakan haklı çıktı. Hatırlayacaksınız,

gazeteci Nihat Genç'in de meşhur, bu konuda kamuoyunda yayılan, şöhret bulan sözü var; 'Bunlar, Türkiye ile Suriye arasında vizeleri kaldırdılar, kapıları açtılar; çünkü bununla birlikte tüm terör gruplarının Suriye'nin içerisine girmesini sağlıyorlar. Suriye'nin, emperyalizm tarafından rahat kuşatılması için altyapı oluşturuyorlar. Daha sonraki hedef, Suriye'nin işgali. Bölünmesi' dedi. Aynen de, üzülerek ifade etmek gerekir ki, bunlar gerçekleşti."

Çalışkan, sözlerini şöyle sürdürmüştü:

"Beşşar Esad, anlaşıldığı kadarıyla böyle bir sonu görüyordu. Böyle bir işgalin olacağını, ülkesinin parçalanmayla karşı karşıya kalacağını görüyordu. Bunun için de o zamanın Başbakanı Sayın Tayyip Erdoğan'a teklifi şu oldu: *'Biz, sizin vilâyetiniz olmak da dahil, her türlü iş birliğine hazırız.'* Bu kadar ileri düzeyde bir iş birliği gerçekleşti, gelişti; ama bugün, bütün bunların sonunda (…) *'Suriye ile ilişkileri geliştireceksiniz'* diye talimat alanlar, gün geldi ki *'Suriye ile düşman olacaksınız'* talimatı aldılar. Bu talimatı aldıktan sonra da her şey tersine döndü.

Biliyorsunuz, işte son savaş başlamadan önce zamanın Dışişleri Bakanı Davutoğlu, Suriye'ye, Şam'a gönderildi. Sekiz saatlik uzun bir görüşme yaptı. Bu görüşmede de telkini, 'Derhal…' Bize iletilen buydu; o zaman Suriye Cumhurbaşkanı (Esad) da söyledi, ***'Türkiye'nin Dışişleri Bakanı yanımıza geldi. Talepleri, Amerikalıların istedikleri(ydi).*** *Sanki Türkiye'yi temsilen değil de* ***Amerikan elçisi gibi*** *gelmişti. Hatta biz de kendisine bunu söyledik. Siz kendinizle ilgili bir öneride bulunacaksınız diye düşünmüştük; ama bu zaten Amerikalıların söylediği'* demişti.

(https://www.milligazete.com.tr/haber/3225989/esadin-yardimcisi-attar-erbakanin-uyarilarini-sonradan-anladik)

ABD İLE "SURİYE İŞBİRLİĞİ"NİN TÜRKİYE'YE FATURASI

Olayın özeti şu satırlarda:

> Genelkurmay Başkanlığı eski **İstihbarat Başkanı Korgeneral İsmail Hakkı Pekin** üç gün önce yani pazar günü [27 Ocak 2019] öğle öncesi 11.00'de *Ulusal Kanal*'da yayınlanan programımızda aynen şunu söyledi:
>
> – *"**2011'in Mayıs ayında** Suriyeli güvenlik heyetiyle Adana Mutabakatı çerçevesinde yapılması gerekenler için Marmara Köşkü'nde beraber yemek yedik. Suriyeliler gidince Hakan Fidan bana* '**Amerikalılarla anlaştık**, beraber hareket edeceğiz' *dedi. Kuşkusuz Hakan Bey **siyasi iradenin kararını** açıklamıştı. İşte o günden sonra Suriye ile kurulan güzel ilişkiler çöpe atıldı ve Türkiye **ABD'nın ardına takıldı.** Bugünkü dramatik noktalara gelindi…"*
>
> Evet dönemin Genelkurmay yetkilisi Türkiye'nin Suriye politikasında belirleyici olan hususun Esad'ın yaptıkları değil, ABD'nin kuyruğa takılmak olduğunu tanıklığı ile ortaya koydu.
>
> (Sabahattin Önkibar, "Hakan Fidan: ABD ile anlaştık!", ***Aydınlık***, 30.01.2019)

MİT Müsteşarı Hakan Fidan "**siyasî iradenin kararı**"nı açıklamış durumdaydı.

O sırada siyasî irade denilince akla gelen ilk isimler ise **Recep Tayyip Erdoğan** ile **stratejik derinlik Ahmet Davutoğlu**'ydu.

Bir taraftan Suriye'nin güvenlik heyeti ile **dostça** görüşmüşler, diğer taraftan ise onlar aleyhinde ABD ile iş tutmuşlar.

Daha anlaşılır bir Türkçe'yle söylemek gerekirse, bu, Türkiye'deki siyasî iradenin **Suriye'yi satması** demek oluyor.

Olayı tasvir etmek için daha başka tabirler de kullanılabilir, fakat ben yazmayayım, siz kendiniz bulun.

*

O sıralarda Suriye bir taraftan Türkiye'nin yüzüne gülerken diğer taraftan arkadan kuyusunu kazsa, mesela Türkiye'nin perde arkasında ABD ile Suriye için başka planlar yapmasına benzer şekilde o da **Rusya ile Türkiye aleyhinde kumpas** kurmuş olsaydı, Türkiye'deki **strateji özürlü siyasî irade**nin bu tavrı anlayışla karşılanabilirdi.

Ama böyle bir durum yok.. Suriyeliler Türkiyeli kardeşlerine güvenmiş.. Samimi davranmışlar.

Ha, ülke içinde birtakım sorunlar varmış.. Suriye'de bazı muhalif müslümanlar ciddi sıkıntılar yaşıyorlarmış..

Doğrudur.

Fakat o sıkıntıların daha fazlasını Afganistan müslümanları da Amerikan işgali sırasında yaşadılar.

Irak'takiler de paylarına düşeni aldılar.. Ebu Gureyb'i vs. hatırlayalım.

Türkiye ne yaptı, Afganistan'a NATO saflarında gitti.

Irak'ta ise sadece Kürt bölgesinde yaşanan gelişmeleri dert edindi, gerisini umursamadı. Ha bir de Kerkük'teki Türkmenleri..

Afganistan'da ve Irak'ta ne yaptığı malum olan, **Filistin** meselesindeki tavrı gayet iyi bilinen ABD ile hareket edildiğinde, bunun sonunun pek hayırlı

olmayacağı, Suriye'de "malum muhalif müslümanlar"ın yüzünü güldürecek İslamî bir rejimin kurulmayacağı da açıktır.

Nitekim bir süre sonra ABD "Suriye devriminin aşırılar tarafından çalınmasına izin vermeyeceklerini" söylemeye başladılar.

Erdoğan da koroda yerini aldı.

*

Araplar, "**el-Cezaü min cinsi'l-amel**" derler.

Bu sözü Mevlana da ***Mesnevî***'de tekrarlar.

Karşılık (Ceza, karşılık demektir; ödül de, ikab da bir karşılıktır), **amelin/eylemin cinsinden olur**.

Yani, "ne ekersen onu biçersin".

Firavun, İsrailoğulları'nın erkek çocuklarını öldürmüştü, benzer şekilde erkekleri topluca denizde boğuldular.

Bir hadîs-i şerîf: "***Kim bir zalime zulmünde yardım ederse***, *Allah* o *zalimi* o *yardım edene musallat eder*." (Suyutî, ***Câmiu's-Sağîr***, h. no 8472. İmam Gazalî, ***el-Munkızu mine'd-Dalâl***'de bu hadîsi naklederek, Resulullah'ın bugün bize hitap eden mucizelerinin bu tür sözleri olduğunu, bunların bin defa da tecrübe edilse doğrulandığının görüleceğini söyler.)

"Zâlim yine bir zulme giriftâr olur âhir / Elbet olur ev yıkanın hânesi vîrân."

Türkiye'deki "**siyasî irade**", dostça görüşüp toplantılar yaptığı Suriye'ye karşı ABD ile anlaşıp ne yaptı ise, **Salih Müslim** ile etrafındaki eşkıya taifesi de, bir zamanlar samimi görüştüğü o **siyasî irade**ye karşı ABD ile aynı şeyi yaptı.

Ne verirsen elinle, o gelir seninle..

*

Kur’an‘da, Yasin Suresi’nin başladığı sayfadan bir önceki sayfada, Fatır Suresi’nde şu ayet-i kerime (35/43) yer alır:

> اِسْتِكْبَارًا فِي الْاَرْضِ وَمَكْرَ السَّيِّئِۜ وَلَا يَح۪يقُ الْمَكْرُ السَّيِّئُ اِلَّا بِاَهْلِه۪ۜ فَهَلْ يَنْظُرُونَ اِلَّا سُنَّتَ الْاَوَّ
> ل۪ينَۚ فَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللّٰهِ تَبْد۪يلاًۚ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللّٰهِ تَحْو۪يلاً
>
> “Çünkü yeryüzünde **büyüklük taslıyor (*istikbaran*)** ve **kötülük tuzakları** kuruyorlardı. Halbuki kötülük tuzakları, kuranların ayağına dolaşır. Yoksa onlar öncekilere uygulanan **yasa**lardan ***(sünnet)*** başkasını mı bekliyorlar? **Allah’ın yasaları**nda ***(sünnetullah)*** asla bir değişme bulamazsın; Allah’ın yasalarında asla bir sapma da bulamazsın.”

Stratejik derinlik Ahmet Davutoğlu’nun da katkısıyla o günlerde siyasî irade **büyüklük taslama**nın en uç örneklerini veriyordu.

Yok efendim Ortadoğu’da **nesne** değil de **özne** olacaklardı da, yok efendim **özgüven devrimi** yapıyorlardı da, yok efendim **“Bizden habersiz Ortadoğu’da yaprak kıpırdamaz!**“dı da, yok efendim **“Kimse bizim gücümüzü test etmesin”**di de, yok efendim “**Irak’ta kılcal damarlara kadar girdik**“ti de, yok efendim “**Türkiye küresel bir güç haline gelmiştir**“di de, yok efendim “Türkiye **küresel oyun kurucu** olmuştur”du da..

Büyüklenmenin haddi hesabı yoktu..

Büyüklenmenin büyüklük getireceğini zannediyorlardı.

Halbuki, Allah’ın Resulü s.a.s. şunu haber vermiştir: **“‘Kim mütevâzı olursa, Allah onu yüceltir. Kim büyüklenirse, Allah onu zelil eder, alçaltır.”** (*Tirmizî,* Birr, 82.)

Allah azze ve celle, Türkiye’deki **siyasî irade**nin hatırı için Resulü’nü yalancı çıkarmaz, ve sünnetinde (Sünnetullah’ta) bir değişiklik de yapmaz.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:

TÜRKİYE, FİLİSTİN VE İSRAİL

TOPLANDILAR, KONUŞTULAR, DAĞILDILAR

İslam İşbirliği Teşkilatı'nın **Kudüs** ve **Filistin** konulu toplantılar serisini bu şekilde özetlemek mümkün:

Toplandılar, konuştular, dağıldılar.

*

Keşke Erdoğan, **Mavi Marmara** meselesinde eğer bir olumlu katkısı vardıysa, "**Gazze**'ye giderken benden izin mi aldılar?!" diyerek, o katkının sevabını sıfırlamamış olsaydı.

Ve keşke Erdoğan, Gazze'ye gitme vaadinde durabilseydi.

Ve de, 2003 yılında **Irak Tezkeresi** konusunda ABD'ye verdiği destek için daha yakın zamanlarda bile "O kararımızın arkasındayım, o kararı savunuyorum" dememiş, bu sözleriyle Irak'ın işgalini ve orada yapılan zulümleri onaylamamış bulunsaydı.

"ABD'nin daha sonra Irak'ta yaptıkları, o kararımızın bir hata olduğunu gösterdi. Pişmanız" diyebilseydi.

*

Hz. İsa zamanında Kudüs, müşrik **Roma İmparatorluğu**'nun egemenliği altındaydı.

Hz. Ömer sulh yoluyla fethetti.

Daha sonra Haçlılar'ın eline geçti.

Bilindiği gibi, **Sultan Salahaddin** onlardan geri aldı. Fakat Eyyubî hükümdarlarından Kâmil, Haçlı seferi düzenleyen Kutsal Roma-Germen İmparatoru **II. Friedrich**'e 1229 yılında sulh yoluyla terk etti.

Sonra tekrar Müslümanlar'ın eline geçti.

Medine de, Peygamber Efendimiz s.a.s.'den önce müşrik Araplar ile Yahudiler'in elindeydi.

Aynı şekilde **Mekke** de, başlangıçta müşrik Araplar'ın elindeydi, öyle ki, Resulullah s.a.s. bu şehri terk etmek zorunda kaldı.

Bütün bunlardan çıkan ders şudur: Kutsal mekânların korunması önemlidir. Fakat ondan daha önemli olan, insanın **iman**ını korumasıdır.

Mekke'ye (**vatan**a ya da kutsal mekâna) sahip olunacak diye iman terk edilmez, fakat müslüman, imanını korumak için Mekke'yi de, vatanını da (ki Peygamber Efendimiz s.a.s.'in vatanıydı) terk etmek zorunda kalabilir.

Terk edebilir. Mecbur kalınca terk eder.

*

Evet, **Kudüs** konusunda gösterilen hassasiyet güzel.

Fakat buna, **"Mevzubahis olan vatansa gerisi teferruattır"** şeklindeki, İslam açısından müşrikliğin mottosu demek olan (ve mantık gereği imanı da teferruat kabul eden) lafların ülke içinde bilinçsizce (veya bilinçlice) tekrarlanması eşlik etmemelidir.

Müslüman, **“Mevzubahis olan imansa, vatan da teferruattır, hatta o vatan Mekke olsa bile”** diyebilir.

Peygamber Efendimiz s.a.s. ve Muhacirler bunu demişlerdir.

Demenin de ötesinde, fiilen bunu uygulamışlar, hayatlarıyla göstermişlerdir.

*

Asıl mesele, doğru ve sahih bir imana sahip olmaktır.

Yoksa, Yahudiler de ***Tevrat***‘a inanıyorlar.

Kudüs’e verdikleri önem de, inançlarından kaynaklanıyor.

Onların sorunu, ***Tevrat***‘ın tümüne iman etmek yerine onu tahrif etmiş olmaları.

Aynı şekilde Hristiyanlar da, **dinî inançları gereği** Kudüs’e önem veriyorlar.

Ama, ***İncil***‘i tahrif etmiş, işlerine gelmeyen hükümlerini arkalarına atmış durumdalar.

Ve Allahu Teala, Yahudi ve Hristiyanlar’a şöyle sesleniyor:

> De ki: “Ey Kitap ehli! **Tevrat’ı, İncil’i ve Rabbinizden size indirileni (Kur’an’ı) uygulamadıkça hiçbir şey üzere değilsiniz.”** Andolsun ki sana Rabbinden indirilen bu Kur’an, onlardan çoğunun taşkınlık ve küfrünü artıracaktır. Öyle ise o kâfirler toplumu için üzülme.
>
> (Maide, 5/68)

Allahu Teala, “… size indirileni **okumadıkça**” değil, hatta “savunmadıkça” bile değil, “**uygulamadıkça**, hiçbir şey üzere değilsiniz” buyuruyor.

Şimdi İslam dünyasında birileri de, ***Kur'an*; *Tevrat*** ve ***İncil*** gibi tahrif edilemediği, değiştirilemediği için, onun bir kısmına adeta yok muamelesi yapıyor, görmezden geliyorlar.

Şeriat yerine laikliği savunuyor, bir taraftan da müslümanlık iddiasında bulunuyorlar. (Şeriat yerine laikliği "savunmak ve uygulamak" küfürdür; *uygulanması gerektiğini "kalben kabul edip dil ile ikrar ve itiraf etmek" kaydıyla uygulamamak* ise fısk ve zulümdür.)

Mesele sadece Kudüs konusunda hassasiyet göstermek olsaydı, Yahudi ve Hristiyanlar da bu şehre değer vermeleri itibariyle ellerindeki ***Tevrat*** ve ***İncil***'e uymuş, Allahu Teala'ya kullukta bulunmuş, iyi birşey yapmış olurlardı.

Mesele sadece Kudüs değildir.

Cenazelerde ***Kur'an*** okumak, Allahu Teala'ya itaat etmiş, ***Kur'an***'a uymuş olmak için yetmez.

Bu dünya bir imtihan yeri olduğu için, kendinizi aldatma hürriyetiniz var.

Fakat şunu bilin: Devlet yönetiminde Şeriat'i (***Kur'an*** ve Sünnet'i) hakim kılmadıkça, yani laikliği reddetmedikçe, gerçekte hiçbir şey üzerinde değilsiniz.

“İSRAİL’İN ZEVALİ”

1980’li yıllar..

İslâm Dergisi, Esad Temimî ile yaptığı röportajı kapağına taşımıştı.

Temimî, İsrail’i ne Arap ırkçılarının (Arapçıların), ne de başka ırkçıların yıkacağını, bunun ancak İslamî uyanış sonunda mümkün olacağını söylemişti.

Burada ırkçılar yerine “devletçi”ler ya da “ulus-devlet”çiler gibi tabirler de kullanılabilir.. Aynı şey..

İsrail’i, mevcut (Batı güdümlü) “halkı müslüman devletler” yıkmayacak, yıkamayacak..

Zaten, esas itibariyle böyle bir dertleri de yok.

Nasıl yıkılacağı hadîs-i şeriflerde anlatılıyor.

*

Taha Kılınç’ın Kudüs’ü konu edinen bir yazısı önemli bir gerçeğe parmak basıyor..

Allahu Teala, “(Önce) en yakın aşiretini (aşîrateke’l-akrabîne) uyar” (Şuara, 26/214) buyuruyor.

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Mekke müşriklerini bırakıp Necran Hristiyanları’nı ya da Mekke Yahudileri’ni hedefe koyarak işe başlamamıştı.

“Benim müşriğim iyidir.. Birlik beraberlik, kardeşlik, bütün Mekkeliler tek millettir” felsefesiyle hareket etmemişti. (İsteyen istediği felsefeyi ya da hurafeyi

savunabilir, “Dinde zorlama yoktur”, fakat kimse bize kendi uydurmalarını İslam diye yutturma, İslam’ı tahrif ve istismar etme hokkabazlığı sergilemesin.)

Bugünün “halkı müslüman” ulus-devletleri ise, kendi içlerinde birtakım ölmüş liderleri bir put haline getirir, Allahu Teala’nın ve O’nun Rasulü’nün ilkelerine karşı bu liderlerinin ilkelerini savunurken, bir de çıkıp millete müslümanlık dersi veriyorlar.

Bilgisiz halk da onlara bakarak bu safsataların benimsenmesinin caiz olduğu kanaatine kapılıyor, zihniyet olarak yoldan çıkıyorlar.

En kötüsü de, bunu “en iyi müslümanlık” sanıyorlar.

*

Taha Kılınç’ın yazısından söz etmiştik.. ***Yeni Şafak***’ta yayınlanan “Çıkış nerede?” başlıklı yazısında şunları söylüyordu:

> “İslâm dünyasının şu anki manzarası, Haçlılar’ın 1099’da İslâm topraklarını çiğneye çiğneye Filistin’e kadar gelip Kudüs’ü işgal ettiği dönemleri andırıyor. Haçlılar, birbiriyle boğuşma halindeki müslümanları kılıçtan geçirerek coğrafyanın göbeğine kadar ilerlemişti o zaman. Kudüs’te Haçlı hâkimiyetinin yaşandığı yaklaşık 90 yıllık dönem boyunca da, Ortadoğu’daki **müslüman yönetimler hem Haçlılar’la gizli-açık işbirliğine** gittiler, hem de birbirleriyle mücadele edip **kardeşlerinin kuyusunu kazmayı** sürdürdüler. Bu da sadece Haçlılar’a yaradı.
>
> “‘Şarkın en sevgili sultanı’ Salahaddîn Eyyûbî, Kudüs’ü özgürleştirmek rüyasıyla çıktığı siyasi ve askeri yolculuğunun ilk 20 yılında, tamamen müslümanlar arasındaki ihtilafların çözümüyle uğraşmak durumunda kaldı. **Müslümanlar birbirinin gözünü oymayı bırakmadan** Kudüs’ün özgürleşmeyeceğini acı bir şekilde fark etmişti çünkü. Fâtımîleri ve bölgedeki diğer irili-ufaklı müslüman yönetimleri zapturapt altına alan

Salahaddîn, dikkatini ancak bundan sonra Kudüs'e yöneltebildi. 1187'de kazanılan şanlı Hıttîn zaferi, ancak müslümanlar ortak hedefe kilitlendikten sonra mümkün olabildi."

(http://www.yenisafak.com/yazarlar/tahakilinc/cikis-nerede-2041456)

MAVİ MARMARA'NIN TARİHE TANIKLIĞI

Ezilenlerin gür sesidir o
Suskun dünyanın hür sesidir o
Göründüğü gibi olan
Gücünü milletten alan
Recep Tayyip Erdoğan

Recep Tayyip Erdoğan
Recep Tayyip Erdoğan

Halkın adamı hakkın aşığı
O milyonların umut ışığı
Mazlumlara sırdaş olan
Gariplere yoldaş olan
Recep Tayyip Erdoğan

Recep Tayyip Erdoğan
Recep Tayyip Erdoğan

Oldu her zaman sözünün eri
Çıktığı yoldan dönmedi geri
Kararlıdır davasında
Anaların duasında
Recep Tayyip Erdoğan

Recep Tayyip Erdoğan
Recep Tayyip Erdoğan

Sözü dosdoğru yoktur riyası
Zalimlerin korkulu rüyası

İnandığı yolda gider
Yıllardır beklenen lider
Recep Tayyip Erdoğan

Recep Tayyip Erdoğan
Recep Tayyip Erdoğan

*

Yukarıdaki mısralar, Uğur Işılak'ın **Dombıra** uyarlamasında yer alıyor.

2014 yerel seçimlerinde Akparti'nin propaganda çalışmalarında kullanılmıştı.

Ve medyada, Erdoğan'ın söz konusu parçayı duygulanarak izlediği haberi yer almıştı.

Şarkının sözlerinde yer alan ifadeler, her ne kadar ilk anda şair ya da türkücü mübalağası gibi görünse de, özellikle o dönemde, pekçok "yandaş" yazarın Erdoğan için çok daha abartılı ifadeler kullandıkları biliniyor. (Hele de ***Yeniakit***'in bir "büyük" konuşan Abdullah Büyük hocası var ki, Erdoğan için "dünya lideri" diye yazabilmişti. Kimilerine göre de İslam dünyasının umuduydu.)

Evet, "ezilenlerin gür sesi, mazlumların sırdaşı, gariplerin yoldaşı, zalimlerin korkulu rüyası, yıllardır beklenen lider" Erdoğan, bir zaman sonra Mavi Marmara meselesinde aynen şöyle konuşmuştu:

> "Siz kalkıp da Türkiye'den **böyle bir insani yardımı götürmek için günün başbakanına mı sordunuz?** Biz zaten oraya gerekli yardımı Gazze'ye bugüne kadar hep yaptık yapıyoruz. Filistin'e yaptık yapıyoruz. Bunları da yaparken bir yerlere gövde gösterisi olsun diye değil, her şeyi uluslararası diplomasi neyse bu diplomasi içinde yaptık; yapıyoruz, yapacağız. Bunları davul zurna çalarak değil edebi adabı içinde yaptık, yapıyoruz."

Böylece, “suskun dünyanın hür sesi, zalimlerin korkulu rüyası” gitmiş, yerine, “uluslararası diplomasi”nin dümen suyundan çıkmayan “edepli” bir üçüncü dünya lideri gelmişti.

Üstelik bir de, Mavi Marmara mağdurlarını **“gövde gösterisi yapmakla, adeta davul zurna çalmakla, edep ve adap bilmemekle”** suçluyordu.

“Yardım ederken bana mı sordunuz?” diyordu.

*

Gerçekten de sormamışlar.

İHH Genel Başkanı Bülent Yıldırım’ın açıklamalarına göre, Mavi Marmara seferinin başlangıcını merhum **Necmettin Erbakan**’ın bir ricası oluşturuyormuş.

Demek ki, Erbakan’a değil de Erdoğan’a sormak gerekiyordu.

Erbakan istediği için yapmak, edepsizlik oluyordu.

Her neyse..

Bir defa, mazlumlara yardım etmek için kimsenin kimseden izin alması gerekmez.

İkincisi, Mavi Marmara seferi şayet gövde gösterisi yapmaksa, adeta davul zurna çalmaksa, Uğur Işılak’ın Dombıra’sı ne oluyor?

Edep ve adap, Dombıra uyarlaması yaptırarak kendini övdürmek midir?

Ayrıca, bir insan, sıradan bir vatandaş olarak “Bana mı sordunuz?” diyebilir, fakat bir başbakanın, vatandaşlarının hak ve hukuku söz konusu olduğunda “Bana mı sordunuz?” deme hakkı olabilir mi?

Eğer sen “Dicle kenarındaki kurt ve kuzu ve dahî Hz. Ömer” edebiyatı yaparsan, kader senin önüne böyle bir imtihan getirir, ve Hz. Ömer’in asla söylemeyeceği bir

lafı tarihe emanet edersin: “Yardım ederken, insanî yardım yaparken bana mı sordunuz?”

Sana sormadan kimse kimseye yardım edemez mi?

Hayır yapmak için de senden izin almak mı gerekiyor?

*

Hz. Ömer, San’a’da beş altı kişi tarafından aldatılıp bir yere götürülen ve öldürülen bir köle için o katil şahısları **kısas olarak idam** ettirmiş ve şöyle demişti: **“Şayet bütün San’a halkı o kölenin öldürülmesine iştirak etmiş olsaydı, hepsini kısas olarak öldürürdüm.”**

O köle, söz konusu şahısların hilesine aldanıp yanlarında gittiğinde, Hz. Ömer’e herhangi birşey sormamıştı.

Evet, son zamanlarda Erdoğan’dan **“tüyü bitmemiş yetim hakkı ve Hz. Ömer”** edebiyatı artık duymuyoruz.

Yerini **“imanlı çılgın Türkler, vatan ve teferruat”** edebiyatı almış durumda.

Ve “laik” kafalı birilerine göre, *söz konusu olan, “vatan” adı verilen put ise,* insanların imanı, haysiyeti, şerefi, hakkı, hukuku, malı, namusu ve canının teferruat olduğunu biliyoruz.

Eğer tanrınız “vatan” ise, “Mevzubahis olan vatan ise gerisi teferruattır” demeniz mantıklı olabilir.

Bunu, adı konulmamış tek maddelik gerçek anayasa olarak kabul edebilirsiniz.

Anayasa, yasalar, hukuk vs., herşey teferruattır. Kendi kafanızdan ürettiğiniz, neye karşılık geldiği belli olmayan sözde “vatanı savunma” hurafe ve safsatası, onların yerini alır.

Sizin için herşey mübahtır, çünkü vatanı savunuyorsunuzdur. Ve, mutlu bir tesadüf olarak, sizin yüce çıkarlarınıza dokunan herşey vatana ihanet kapsamına girer.

Şayet inandığınız ilahınız Allahu Teala c. c. ise…

O zaman ancak şunu diyebilirsiniz: “**Söz konusu olan Allahu Teala’ya itaat ise, O’nun emir ve yasaklarına uymaksa, vatan da dahil olmak üzere herşey teferruattır.**”

İKTİDARIN GAZZE ÇELİŞKİSİ: YUMURTA KÜFESİ DEĞİL, PETROL TANKERİ

“Özkök sırtında yumurta küfesi olmayanların ismini verip kızdı: Pes artık”..

Odatv’deki yazının başlığı böyleydi..

3 Kasım 2023 tarihinde yayınlandı.

Özkök’ten kasıt, ***Hürriyet***’in eski genel yayın yönetmeni Ertuğrul..

Sözde iktidarı savunuyorum derken, (sahibinin yüzüne konan sineği ezmek için koca kayayı sineğin üzerine indirip altındaki kafatasını da parçalayan ayı gibi) yazısında, iktidarın Gazze söylemi ve politikasındaki tutarsızlığı ifşa ediyordu.

Okuyalım:

> Kulaklarım duyduklarım hafsalama sığmıyor.
>
> Bakın şu sözlerin hepsini önceki gün, yani aynı gün duydu kulaklarımız…
>
> SIRTINDA YUMURTA KÜFESİ OLMAYAN KOMŞU BİZE “BOYKOT UYGULA ” DİYOR
>
> İran Dışişleri Bakanı konuşuyor…
>
> Yanında Türkiye Dışişleri Bakanı Hakan Fidan da var…
>
> İranlı bakan, “Bölge ülkeleri her şeyden önce **İsrail**’e kapsamlı boykot uygulamalı, İsrail’e yakıt göndermemeli, siyonist rejimle ilişkiler kesilmelidir…”
>
> Emriniz olur…

İyi de arkadaş, bu bakan arkadaş, dünyadan izole olmuş, ekonomisi batmış, kadınları bitap bir ülkenin dışişleri bakanı…

Kaybedecek hiç bir şeyi kalmamış zaten…

Sırtında ne küfesi var… Ne de o küfede tek bir yumurtası…

Şimdi kalkmış, bize kendi evimizde "Hadi siz de kopun dünyadan" diye bağırıyor…

İYİ DE KİME SOKUŞTURUYOR BU LAFLARI DÜŞÜNDÜNÜZ MÜ

Güya herkese konuşuyor ama asıl derdi başka…

Bu sözleri ile birilerini İslam alemine şikayet ediyor.

O konuşmayı yaptığı gün çok iyi biliyor ki, 21 Ekim günü Ceyhan'dan İsrail'in Eliat limanına 1 milyon varil ham petrolü götüren o tanker Azerbaycan petrolünü taşıyordu.

Kardeş ülkemiz Azerbaycan bu sözlerin hedefi…

Tabi ki Ceyhan'dan giden petrole borularını açan Türkiye de…

Sırtında yumurta küfesi olmayanlar için ne kolay lokma değil mi…

Çok iyi biliyor ki, Türkiye ve Azerbaycan uluslararası camiaya ve ekonomiye entegre ülkeler…

O arkadaşın memleketi ise, bizim Ahmet Bey'in dahiyane lafı ile "Değerli yalnızlıklar" içinde tek başına kalmış bir çorak ülke…

"Hadi siz de gelin bizim mahalleye" diyor adeta…

Mersi… Biz almayalım…

*

Özkök'ün verdiği bilgi önemli..

Söz konusu konuşmanın yapıldığı gün, yani 21 Ekim günü Ceyhan'dan hareket eden bir **tanker**, İsrail'in Eliat limanına **1 milyon varil ham petrolü** götürüyormuş.

Ceyhan, İsrail sınırları içinde yer almıyor. Adana'nın ilçesi.

Bin değil, 10 bin değil, 100 bin değil, 1 milyon varil petrol..

İsrail, bu petrolle Gazze'yi vuruyor.

*

İmdi, Türkiye'nin tutup Gazze için İsrail'e savaş açmamasını anlayabiliyoruz.

Arkasında ABD ve Avrupa var..

İsrail'e saldırdın diyelim, bunlarla da kapışman ihtimali var.

Türkiye Cumhuriyeti, bu riski alacak bir devlet değil.

Dolayısıyla, Erdoğan'ın bir yandan "İsrail sabrımızı taşırma" filan türünden çıkışlar yaparken diğer yandan "kalıcı barış"tan söz ederek İsrail'e **barış güvencesi** vermesini anlayışla karşılayabiliyoruz. (Hani "**Adın ne, Mülayim, sert olsan ne yazar**" hesabı, sabrın taşsa ne olacak?.. ABD, AB ve İsrail, fiilen bir müdahale olmadıkça Erdoğan'ın bu tür tepkilerini umursamaz.. "Siyasetin doğasında bu var. Karizmayı çizdirmemek için kendi seçmenine, halkına ve muhaliflerine karşı **siyaset gereği** bunları söylemek zorunda" diye düşünürler.)

Evet, Erdoğan'ın İsrail'e karşı "**savaşçı**" ya da "şahin" bir politika izlenmesini istememesini anlayışla karşılayabiliyoruz.

Çünkü İsrail'in arkasında ABD ve AB var..

Onlarla da kapışma riski mevcut.

Fakat aynı şey ticaret için söz konusu değil..

İsrail'e petrol göndermedin diyelim.. Dünyada tek petrol alıcısı ülke İsrail mi?..

Azerbaycan, sadece İsrail'e mi petrol ihraç ediyor?!

Türkiye Yüzyılı rüyası gören Türkiye'nin ekonomisi İsrail'le ticarete mi bağımlı?

Yani 9 milyon nüfuslu İsrail'le ekonomik ilişkilerini tümden kessen ne olur, batar mısın?..

Dünyada 8 milyar (milyon değil) insan yaşıyor…

Dünya, beşten de, İsrail'den de büyük.. İsrail, nüfus bakımından dünyanın binde biri.

*

İran'ın tutumuna gelince..

İran senin için ölçü olamaz.

İran'ın sırtında yumurta küfesi yokmuş da, Türkiye'nin varmış..

Senin dış politikan kendi belirlediğin ilkelere değil de başkalarının sırtında küfe olup olmamasına endeksliyse, sana **devlet** değil, ancak "**şirket**" denilebilir.

"**Venedik taciri**" kafasıyla hareket eden bir devlet, "yüzyıl" edebiyatı yapabilir, fakat "yüzyıl" sahibi olamaz.

*

AK Parti hükümeti, 2005-2008 arasında, yıllarca, Suriye ile İsrail arasında arabuluculuk yaptı..

Davutoğlu'nun tabiriyle **"gizli diplomasi"** yürüttü.

Sonra bir başka şey oldu.. Bir yol kazası..

Aralık 2008'de İsrail'in Gazze'ye yaptığı saldırılar, Erdoğan'ı zora soktu.

Çünkü, İsrail Başbakanı Ehud Olmert, 22 Aralık 2008'de Ankara'ya gelmiş, Erdoğan ile görüşmüş, İsrail'e döner dönmez de, Gazze'ye saldırmıştı.

O yüzden Erdoğan, 27 Aralık günü şunu söylemek zorunda kalmıştı:

> "Bu saldırı bize karşı da yapılmış bir saygısızlıktır. Biz, **şu veya bu ülke değiliz**. Her şeyden önce demokratik, **laik**, sosyal bir hukuk **devlet**iyiz. **Barışı** yaygınlaştırmak, onu egemen kılmak için gayret eden bir ülkeyiz. Biz, bu tür girişimler içinde bulunurken, öbür tarafta Filistin'de, zaten adeta bir açık hava hapishanesi içinde bulunan Gazze'deki insanlara karşı yapılan bu hareket, barışa indirilmiş bir darbedir."

Evet, Erdoğan, herhangi bir ülkenin başbakanı değildi.

Şu veya bu **Şeriat devleti**ni yönetmiyordu.

Demokratik, laik bir devletin başbakanıydı, çok önemli adamdı.

"Barışı yaygınlaştırmak" için gayret eden bir ülkenin başındaydı.

Ve, buna rağmen, Olmert, Erdoğan'ı öyle bir kündeye getirmişti ki, ortaya şöyle bir görünüm çıkmıştı: Olmert gitti, "kanka"sı Tayyip'e, Gazze'ye yapılacak saldırı konusunda bilgi verdi, onun onayını aldı.

Böylece ortaya, **Gazze'yi "satan" bir Tayyip görüntüsü** çıkmıştı.

İslâm dünyası, Tayyip'i lanetlemek için hazır kıta bekliyordu, içerde de Erbakan, bir zamanlar Özal'a yönelttiği "**Yahudi hortumluğu**" iltifatlarının bin mislini Erdoğan için devreye sokmak üzere tetikteydi.

İşte o zaman Tayyip bey, pabucun pahalı olduğunu anladı.

"İsrail uşağı" tablosunu reddetmek zorundaydı.

Böylece, **İsrail barışı için gayret eden demokratik, laik ülke başbakanı Erdoğan** gitti, yerine "**one minute kahramanı**" geldi.

Bu kadarını ABD normal karşılamıştı. Ancak, "gaza gelmiş", "one minute" çıkışından dolayı kendisini neredeyse geleceğin halifesi gibi görmeye başlamış "ezik" Arap insanının alkışları karşısında "büyük düşünme"ye başlamıştı.

Ve ABD Erdoğan'daki bu özgüven patlamasından Suriye'de yararlandı.. Türkiye'nin Suriye ile arasının en iyi olduğu zamanda bu "özgüven" sarhoşluğu ile bu ülkeye müdahale edildi.

TARİH YAZMAK: GAZZE ÖLÜRKEN MİTİNGİN EN ÂLÂSINI BİZ YAPMIŞTIK

Türkiye eğer bir devletse, bir devlet refleksine sahipse, “**devlet aklı**” denilen ne idüğü belirsiz nesneden biraz nasibi varsa, **İsrail’in** kendisi için bir **ulusal** güvenlik **tehdidi** olduğunu görüyor olmalıdır.

Başbakanları **Netanyahu** daha zamanda **İşaya** (Yeşaya) **kehanetlerinden** bahsediyordu.

Adamların uzun vadedeki hedefi Nil’den Fırat’a uzanan bir devlet haline gelmek.

İsrail’in başbakanı İşaya kehanetinden bahsediyor, politikasını bu kehanetler üzerine oturtuyor, ABD ve Avrupa da onları destekliyor.

Peki Türkiye’de bir baş(ba)kan mesela hadîslere dayanarak **Mehdî’den** söz eder mi?

*

Etmez!

Etmek bir tarafa, eden adamın siyasî kariyeri sona erer, devlet hizmetinden tard edilir.

Cumhurbaşkanlığı danışmanlarından **Adnan** Tanrıverdi **Paşa’ya** yapıldığı gibi.

Sırf **Mehdî** kelimesini ağzına aldığı için istifa etmek zorunda bırakıldı. Kibarca kovuldu.

Evet, Türkiye’nin İsrail’den farkı burda..

Türkiye, laik (siyasal dinsiz) ve çağdaş bir devlet..

İsrail, ABD ve Avrupa Birliği gibi **dinci** değil..

Yani Erdoğan'ın sözünü ettiği (**Atatürk** soyadını alarak kendisini Türklerin atası ilan eden şahıstan miras kalmış olan) "muasır medeniyet seviyesi"ni aşma hedefi gerçekleşmiş durumda.

İsrail'i, ABD'yi, AB'yi sollayıp geçti.

O yüzden de, bir yandan "**yüzeydeki**" **devlet** Adnan Tanrıverdi Paşa gibi Mehdî'den söz edecek kafa yapısındaki kişileri "devletten tasfiye" ederken, "**derin**"deki devletçiler de ilahiyatlardaki, medyadaki vs. kuklalarına "Mehdî diye bir şey yok, varsa bile çoook zaman sonra gelecektir" türküsünü söyletiyorlar.

Nurcular için de oynayıp mutlu olacakları bir oyuncak imal etmişler.

Onlara da "Mehdî **Bediüzzaman** hazretleriydi, öldü gitti, Mehdî meselesi de kapandı" dedirtiyorlar.

(Evet, Nurcular'ın nerdeyse tamamı bu kafada.. **Medine'de** son peygamberi bekleyen, fakat gelince sırf İsrail soyundan değil diye kabul etmeyen Yahudiler'i andıran bir vaziyetteler. Yarın Mehdî çıksa "**Sahte Mehdî"** diye **Deccal'in** safında yer almayacaklarının garantisi yok ne yazık ki.. Ve onların bu hale gelmesinin baş sorumlusu, şu anda da Türkiye siyasetine yön vermekte olan **derin devletçi** yapı..)

*

Evet, Türkiye'nin bugün de siyasetine yön veren derin devletçi yapının birtakım "**sabite**"leri (değişmezleri) var.

Bu sabiteler için **İslam'ın sabiteleri** ile oynuyorlar. Oynadılar.

Derin sabitelerin esasını Anayasa'daki "**değiştirilemez**, değiştirilmesi **teklif dahi** edilemez" maddeler temsil ediyor gibi görünse de, bunu tek bir öğeye irca etmek mümkün: **Atatürk'e tanrı** muamelesi yapılması, o da

olmuyorsa (hatasız, masum, günahsız, her işi hikmetli) peygamber gibi kabul edilmesi.

Nasıl İslam **itikadî** (zihniyet düzeyindeki) bozukluk (küfür) ile **amelî** bozukluk (günah) arasında ayrım yapıyorsa, derin devletçi Atatürkçülük de benzer bir ayrım yaparak itikaden (inanç bakımından) Atatürkçü olma ile amelen (pratikte) Atatürkçü olma arasında ayrım yapıyor.

Adam kelime-i şehadet getirip de küfür söz söylemedikçe amelinden (gâvur gibi günaha batmasından) dolayı nasıl tekfir edilmiyorsa (kâfir kabul edilmiyorsa), derin devletçi Atatürkçülük de vatandaşlardan **rejimin kelime-i şehadeti** olan şu türden sözleri söylemelerini istiyor: "**Atatürk'e minnet borçluyuz, vatanı kurtardı.. Atatürk aleyhinde konuşmak caiz değildir.**"

Bazılarına da (**İskenderpaşa Cemaati**'nin Sağduyu Partisi'nde olduğu gibi) şunu söyletiyorlar: "Önemli olan müslüman olup olmaman değil, bağımsız mısın, sağduyulu musun, önemli olan bu." (Böylece Atatürkçü olduklarını söylemeseler de İslamcılığı bırakıyor, sırat-ı müstekîmi terk ederek Atatürkçü söylemler kulvarındaki yerlerini almış oluyorlar.)

Atatürk'ün akşamları çilingir sofra kurup **rakı** içme, balolarda **dans** etme gibi müekked sünnetlerini, **şapka** gibi farzlarını terk türünden "**rejimsel günahlar**"a gelince..

Atatürkçülük ideolocyasında bu türden amelî "günah"lar adamı Atatürkçülük ideolojisinden ihraç etmek (Atatürkçü tekfire tabi tutmak) için geçerli bir neden değil.

Atatürk'ü seven, rejimin kelime-i şehadetini benimsemiş bir adam olmak yeterli görülüyor.

*

Yazımıza başlarken İsrail'in Türkiye için bir ulusal güvenlik tehdidi olduğunu söylemiştik..

Devlet aklının (varsa eğer) bunu görüyor olması gerekiyor.

Dolayısıyla Türkiye, laikliği (siyasal dinsizliği) gereği dinî kaygılar taşımıyor olmakla birlikte, "ulusal güvenlik" endişesiyle (nefsi müdafaa eksenli) bir duruş sergilemek ve İsrail'in Gazze gibi beldelerdeki operasyonlarına tepki göstermek zorunda.

Diyelim ki İsrail'in Gazze ve Suriye'de ayağına taş değmedi.. Sıra Türkiye'ye gelecektir.

Ancak Türkiye gayet rahat..

Bunun nedeni, İsrail'in 75 senede çok fazla bir mesafe kat edememiş olması.. Ve giderek daha büyük bir direnişle karşı karşıya gelmesi..

Dolayısıyla Türkiye "İsrail benim sınırlarıma dayanamaz" diye düşünüyor.

O yüzden de İsrail'e gösterdiği tepki "Dostlar alışverişte görsün, avara kasnak gibi gezdiğimizi düşünmesin" türünden "söylemsel" triplerin ötesine geçmiyor.

Tribünlere oynanıyor, (petrolü, doğalgazı, doları bol olan) Arap dünyasının hatırı için slogan atılıyor.

Diplomatik anlamda gerçek bir tepki yok.. Mesela İsrail'le diplomatik ilişkilerin kesilmesi, büyükelçinin çağırılması vs. söz konusu değil.

Dövüşmeden söz etmiyoruz, burada mevzubahis olan **küsme**.. Türkiye İsrail'e küsmüyor bile..

“Siz Kürtler’in **YPG’sine**, Fetullah’ın **FETÖ’süne** terörist demiyorsunuz he mi, aha da ben de **Hamas’a** terörist demiyorum” demek o kadar da büyütülecek birşey değil.

*

Tarih Ocak 2004.

Erdoğan Suudi Arabistan'ın Cidde kentinde..

TOBB-DEİK İş Konseyi'nin yemeğine katılarak Türk ve Suud işadamlarına hitaben bir konuşma yapıyor.

Şunları diyor:

> “Altını çizerek bir şey söylemek istiyorum. Yalnız, yanlış anlaşılırım endişesini de taşıyorum. Ben **İslam Ortak Pazarı anlayışını doğru bulmuyorum**. Çünkü, ne olursa olsun **bu birliktelikleri ne etnik, ne dini kökene ne de coğrafyaya bağlı olarak düşüneceğiz**. **Artık dünyada bunların hiçbirisi kaldı mı?**
>
> “Ekonomi ilişkilerde böyle bir şey var mı? Kuruluşları böyle oluşturmaya kalktığımız anda kamplaşmalar başlar, münasebetler kesilebilir. Biz, şöyle bir şey koyabiliriz; ekonomik ve ticari alanda ortak kalkınan ülkeler birliği diye bir şey oluşabilir. Burada **ortak payda** dayanışma olabilir. Dünyadaki **küreselleşmeyle** doğru orantılı veya paralel olmalıdır.”
>
> (https://bigpara.hurriyet.com.tr/haberler/politika-haberleri/erdogan-islam-ortak-pazari-olmaz_ID477735/)

İslam ortak pazarı anlayışını doğru bulmayan adam, NATO benzeri bir ortak savunma teşkilatını hiç doğru bulmaz.

Birliktelik olmalı ama dinî kökene dayalı olmamalı.

Neye dayalı olmalı peki?

Ekonomik dayanışmaya dayalı olmalı. Para mevzuları önemli.

Birliktelik küreselleşmeyle, yuvarlaklaşmayla paralel gitmeli.

Tam laiklik.

*

Erdoğan bu tarihten 14 yıl sonra **"güncellenmiş İslam**"dan söz edecektir.

Hakkını yemeyelim, ara sıra İslam hakkında çok doğru sözler de söylüyor.

Mesela Şeriat'i savunan bir açıklaması oldu.

Fakat yaptığı yıktığını karşılıyor mu, karşıladı mı, mesele burada.

"MESELE VATANSA FİLİSTİN'DEKİ İSRAİL ZULMÜ TEFERRUATTIR"

Ara sıra medyada, falanın filanın, falan partinin filan kliğin **sosyal medya trol** ağlarından söz edildiğini görüyoruz.

İçişleri Bakanlığı'nın Emniyet Genel Müdürlüğü kapısı önünde yaşanan (şu anda unuttuğumu) **canlı bomba** hadisesi üzerine bu konu yoğun biçimde tartışılmıştı.

Süleyman Soylu'nun trollerinin yeni bakan **Ali Yerlikaya**'ya karşı dakikalar içinde harekete geçtikleri söylendi, yazılıp çizildi.

İmdi, asıl ilgi alanı ya da çalışma sahası **psikolojik savaş ve algı operasyonu** olmayan kurum, kuruluş ve şahısların bile böylesi trol ağları kurdukları bir ülkede istihbarat teşkilatlarının, mesela **MİT**'in bir trol ağının bulunmadığını, kamuoyu oluşturmak için geniş sosyal medya ağları oluşturmadıklarını ve sosyal medya fenomeni ya da meraklısı gibi görünen elemanlarının bulunmadığını düşünebilir miyiz?

Şüphesiz düşünebiliriz.. MİT'teki beyefendi ve hanımefendilerin hiç çalışmadıklarını, yan gelip yattıklarını kabul edersek..

*

Milli Gazete'nin internet sayfasındaki haberin başlığı şöyleydi: **"Oğuzhan Uğur'dan çok konuşulacak İsrail paylaşımı: Filistin halkı diz çökecek".**

Spotta ise şu söyleniyor:

> "Yaptığı siyasi programlarla adını sıkça duyduğumuz sosyal medya fenomeni Oğuzhan Uğur Filistin ve İşgalci İsrail arasında yaşanan çatışmayla ilgili çok konuşulacak bir paylaşım gerçekleştirdi."

Oğuzhan Uğur'un MİT'çilerin sosyal fenomeni olup olmadığını ben bilemem..

Fakat eğer olsaydı, MİT'çilerin ***Milli Gazete***'deki adamlarından birine, eleştiriyormuş ayağından Oğuzhan Uğur'un mesajının yayılması direktifinin verilmiş olduğunu düşünürdüm.

Her neyse.. Haberin metni şöyle:

> Sıkça siyasi meselelere dair programlar yapan ve geniş bir takipçi kitlesine sahip olan sosyal medya fenomeni Oğuzhan Uğur, Filistin ve İşgalci İsrail arasındaki çatışma hakkında dikkat çeken bir paylaşım yaparken "Filistinliler, açgözlü dedelerinin sattıkları topraklar üzerine kurulmuş İsrail'e intihar saldırısı yaptı." Sözleri büyük tepki topladı.
>
> "İSRAİL FİLİSTİN HALKINA DİZ ÇÖKTÜRECEK"
>
> İsrail'in Filistin halkına diz çöktürene kadar saldırılara devam edeceğini belirten Uğur İsrail'in dünyanın desteğini de alacağını belirtti.
>
> **Oğuzhan Uğur skandal paylaşımında şunları ifade etti.**
>
> *Filistinliler, açgözlü dedelerinin sattıkları topraklar üzerine kurulmuş İsrail'e intihar saldırısı yaptı. Bu defa kaybettikleri yalnızca üzerine bombalı yelek giydirdikleri fedaileri de olmayacak. İsrail bu defa bölgesel operasyonun ötesinde, dünyanın desteğini de alarak Filistin halkına diz çöktürene kadar saldıracak.*

Haberin sonuna söz konusu paylaşımın tamamı yerleştirilmiş.

Şöyle:

Oğuzhan Uğur
@OguzhanUgur

Filistinliler, açgözlü dedelerinin sattıkları topraklar üzerine kurulmuş İsrail'e intihar saldırısı yaptı. Bu defa kaybettikleri yalnızca üzerine bombalı yelek giydirdikleri fedaileri de olmayacak. İsrail bu defa bölgesel operasyonun ötesinde, dünyanın desteğini de alarak Filistin halkına diz çöktürene kadar saldıracak. Bir gün içinde kana, zulme, vahşete doydunuz; savaşın gerçek yüzüyle karşılaştınız. Kaçırılan kadınları, kurşuna dizilen yaşlı insanları, doğranan gençleri izlediniz. İçiniz acıya acıya sevdiklerinizi koydunuz onların yerine, korkuyu içinizde hissettiniz. Ancak hazır değilseniz bilmelisiniz, önümüzdeki günlerde bu görüntülerin yenilerini, sıklıkla ve fazlasıyla göreceksiniz. Dünya keskin bir viraja giriyor. Ülkeler kime destek vereceğini açıklarken, satranç tahtası üzerindeki konumunu belirliyor. Meselenin eskisi gibi dönemsel bir konu olduğunu düşünenler de var. Kimileri de Filistin'in tarih boyunca bize attığı kazıkları sıralayarak, kendi çığlığından kendini duyamayanlara laf anlatmaya çalışıyor. Oysa bizim konuşmamız gereken, hangi tarafın daha az suçlu olduğu değil, İsrail'de kırılan fayın devamının tam da altımızdan geçtiğidir. Evet, İsrail, Filistin çatışmalarına çok aşinayız. Önce yazılanla okuduk, sonra siyah beyaz kayıtlarla gördük. Piksel piksel izledik sonrasında. Acılar aynı, çığlıklar aynı, haksızlıklar aynı. Şimdi naklen izliyoruz olanı biteni. Yıllardır değişen tek şey görüntü kalitesiydi... Ancak şimdi... Filistin'in sesi, görüntüsünden önce geliyor İstanbul'a. Sokakta binlerce kişi, Filistin bayrakları ile savaş çağrısı yapıyor. Mehmetçik Filistin'e diye haykıranların sesi, ülkemizde yaşayan ve tam olarak Hamas yaşam tarzıyla yetişmiş, dağlar aşıp ülkemize sığınmış milyonların alkışıyla birleşiyor. Savaş çığlıkları atanlar görmüyor, bizi savaşa göndermenize lüzum yok, savaş bize geliyor. Partiler arası kronik sporumuz olan "haklı mıyız, haksız mıyız?" bölümünü geçelim millet. Tüm partileri kapsayacak asıl soru şu, hazır mıyız? Tarafınız ya da kime sempati beslediğiniz umrumda değil.
Mesele vatansa, gerisi teferruattır. Dünya kaynarken elimizde tutmamız gereken tek bayrak, Türk Bayrağıdır. Rabbim bu millete savaş yaşatmasın. 🇹🇷

*

İsrail'in Filistinliler'e cevap vereceği doğrudur..

Fakat bu, İsrail'in de yeni cevaplar almasına yol açacaktır.. Nihayetinde de yıkılacaktır.

Oğuzhan Uğur'un mantığına ve diline gelince.. Adam sanki gazetecilik heveslisi bir sosyal medya meraklısı değil de **Türkiye'nin dış politikasından sorumlu** bir bürokratmış gibi yazıp çizmiş.

İmdi, siyaset denilen yalan dolan sanatında iktidar ya da muhalefet olmanıza göre diliniz değişebilir.. Muhalefetin sırtında yumurta küfesi bulunmadığı için daha rahat konuştuğu görülür.. Nitekim **Kılıçdaroğlu** açıkça Filistin'e destek verirken dünya lideri, mazlumların umudu, "**Dünya beşten büyüktür**"
filozofu **Erdoğan** taraflara **itidal** tavsiye ederek topu taca attı..

Böyle bir ortamda bir sosyal medya borazanının kullandığı dile bakın..

Bu tür durumlarda aslında iktidarın dış politikada manevra alanı kazanması ve dünyaya karşı "**kamuoyu tepkisi**" bahanesinin ardına sığınabilmesi için muhalefetin ve medyanın hamasi duruş sergilemesi istenir.

Muhalefetin ve medyanın keskinliği iktidarın (içeride) aleyhine olsa da (pazarlık marjı ürettiği için dışarıda) milletin ve ülkenin menfaatinedir.

Ancak, iktidarlar (vatandaki) kendi bekalarını ülkenin menfaatinin önüne aldıklarında bunu önemsemezler.

*

Filistinliler'in açgözlü dedelerinin toprak sattıkları belki kısmen doğru
da, **işgal** edilmiş topraklar da var.. Asıl konu bu..

İsrail dünyanın desteğini de alarak Filistinliler'e diz çöktürene kadar saldıracakmış.. Öyle diyor yerli milli fenomen.

O zaman sen ülke olarak Filistinliler'in yanında dur da "dünya"dan değil de dünyanın bir kısmından söz edilebilsin..

Hani dünya beşten büyüktü?.. Niye sen dünya karşısında bu kadar küçüksün?

Hem, şayet gerçekten inanıyorsan, Allahu Teala beşten de, dünyadan da büyüktür.

*

Oğuzhan Uğur'un MİT'çilerin stratejik akıl ya da ukalalıklarını hatırlatan bir cümlesi şöyle:

> "Ülkeler kime destek vereceğini açıklarken, **satranç** tahtası üzerindeki konumunu belirliyor."

MİT'çiler bu **satranç tahtası** lafını pek sever, "**kıymetlendirme**"lerinde kullanmaktan acayip hazzederler.

Uğur'un son cümleleri ise bildiğimiz ezberlerden:

> "**Mesele vatansa, gerisi teferruattır**. Dünya kaynarken elimizde tutmamız gereken tek bayrak, Türk Bayrağıdır. Rabbim bu millete savaş yaşatmasın."

Saçmalık.. Taraflara itidal tavsiye eden Erdoğan'ın bu savaşa bulaşacağı yok.. Türkiye, Filistin bayrağı için savaşmaz..

Bu işe bulaşsa bulaşsa, "Az nutuk, çok cihad.. Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz.. Irk ve ırkçılık yok, ümmet var" diyen Afganistan bulaşır.. Laf ebesi İran da bulaşmaz.

Nitekim, haber doğruysa, **Afganistan İslam Emirliği**, Kudüs'e asker göndermek için aradaki ülkelerden resmen izin istemiş.

Oğuzhan'lar uyuyan olmaya ve keyiflerine bakmaya devam edebilirler, Türkiye Cumhuriyeti itidalden taviz vermeyecektir.

*

Fenomenin şöyle bir cümlesi de var:

> “Savaş çığlıkları atanlar görmüyor, bizi savaşa göndermenize lüzum yok, savaş bize geliyor.”

Savaş sana Filistin’den gelmez..

Başka taraftan gelir..

Nitekim 50 yıl önce gelmişti, Kıbrıs’ta savaşmak zorunda kaldık.

*

Mesele vatansa, gerisi teferruattırmış..

İsrail’in son gelişmelere nasıl tepki vereceğini herhalde Filistinliler de tahmin ediyordur.. Demek ki “**Mevzubahis olan vatansa gerisi teferruattır**” diyorlar.

Tabiî bu söz de mantıksızlık harikası bir laf kalabalığı..

Bu içi boş slogan çerçevesinde düşünülürse, evet mesele vatansa, vatanda vatandaş olabilmekse, kölelik de, esaret de, hürriyetsizlik de, şahsiyetsizlik de, imansızlık da, dinsizlik de teferruat haline gelir.

Yok mesele **vatanın bağımsızlığı** ise, bundan maksat **milletin bağımsızlığı**dır, toprak parçasının (vatanın) bağımsızlığı (hiçbir sahibinin olmayışı) değil.

Dolayısı ile, burada mesajın şu şekilde formüle edilmesi gerekirdi: **Mesele milletin bağımsızlığı ise gerisi teferruattır.**

Çünkü şerefinizi, haysiyetinizi, namusunuzu, haklarınızı, **dininizi bağımsızlık sayesinde koruyabilirsiniz.**

Gerçek bir bağımsızlık sayesinde..

Dininizi koruyamıyorsanız, bağımsız değilsiniz demektir.

*

Bu sözü, Atatürk soyadını kendisine yakıştırmış olan kişinin söylemiş olduğu iddia ediliyor.

Bence, söylemiş olamaz.

Çünkü, İstiklal Harbi sırasındaki politikası şöyleydi: “Mevzubahis olan benim başında bulunduğum **yeni Türk devletinin ve TBMM hükümetinin tanınması** ise vatan da teferruattır.”

Fransızlar tarafından Ankara hükümetinin tanınması karşılığında (TBMM’nin kabul ettiği **Misak-ı Milli** çerçevesinde) vatan toprağı olan Kuzey Suriye’yi Fransa’ya bıraktı.

Şöyle demiş oluyordu: “Mevzubahis olan benim **iktidarımın tanınması** ise vatan da teferruattır.”

Bu politikası Lozan’da da devam etti.. O gün için vatan olan **Musul, Kerkük ve Batı Trakya** elden gitti..

Dolayısıyla bu sözü Mustafa Kemal Atatürk söylemiş olamaz.

Ya da laf olsun torba dolsun, mantıksız ukala taifesi bununla oyalansın diye söylemiştir.

Kötü olan şu ki, günümüzde bazıları bu sözün arkasına sığınarak “Vatan meselesidir” deyip birilerinin canına okuyabiliyorlar.

“Mevzubahis olan vatansa hak, hukuk, adalet, insanlık, din, iman, namus, şeref, haysiyet teferruattır” diyebiliyorlar.

YAHUDİLER'İN "ARZ-I MEV'UD"U BİR SAFSATA MIDIR?

Yeni Şafak yazarı **Yusuf Kaplan**'ın 3 Haziran 2024 tarihli yazısının başlığı şöyle: **"Geliyorum diyen tehlike: Arz-ı mev'ud safsatası ve Türkiye'nin parçalanan haritası".**

"Mev'ud", "vaad edilmiş olan" demek.. **Arz-ı mev'ud**, vaad edilmiş yer/diyar/arazi/toprak demek oluyor.

Allahu Teala'nın İsrailoğulları'na (ahit alarak, belirli şartlar koyarak) vaadde bulunmuş olduğu doğrudur.

Tevrat ve ***İncil***'de yer alan tabirler, kelimeler ve kavramlar hakkında dikkatli olmamız gerekir.

Bunlardan ***Kur'an***'a ve sahih hadîslere aykırı olanların Yahudi ve Hristiyanlar'ın tahrifatının eseri olduğu anlaşılır..

Aykırı olmayanları ise, hadîste bildirildiği gibi, ne tasdik etmeli, ne de yalanlamalı.. Susmalı, "Biz, **Allah'ın indirdiği bütün kitaplarına** iman ettik" demeliyiz.

Çünkü Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

> "Siz Ehl-i kitabı (Yahudi ve Hristiyanlar'ı) ne tasdik edin ne de yalanlayın. (Ancak, ayette geçtiği gibi) şöyle deyin: 'Biz, bize indirilene de size indirilene de iman ettik.' (Ankebût, 29/46)"

*

Aynı gazetenin 1 Haziran tarihli sayısında ise **İsmail Kılıçarslan** şunu diyordu:

> “Bir **din olarak Yahudilik** ile bir **ideoloji olarak Siyonizm**’i Yahudilik ile eşitlemek tam da bu Siyonist köpeklerin ekmeğine yağ sürmek manasına geliyor.”

Bu, Batılı istihbarat servislerinin, dış politika mahfillerinin ve onlarla bağlantılı akademisyenlerin ürettiği “**din olarak İslam – ideoloji olarak İslamcılık**” ayrımını ters çevirip Yahudiler’e karşı kullanma kurnazlığı ise de, daha işe yarar ve makul bir yaklaşım gibi görünüyor. (Yahudiler, küffara şirin görünmek için kendilerini **dinci değil dindar** ilan eden yerli-milli angut sefiller ile münafıkların aksine, bunu “satın almaz” ve “yemezler”, o ayrı.)

Böylesi yaklaşımlara başvurulduğunda, hiç değilse işin ucu ***Tevrat***’a karşı küstahlık yapmaya kadar gitmez.

Evet, şu anda Yahudiler’in ellerinde olan ***Tevrat***’ta yer alan “arz-ı mev’ud” tabiri için safsata demek, **kulluk edebi**ne, İslam terbiyesine, ve İslam’ın (Allah’ın bütün kitaplarını ve bütün peygamberlerini tasdiki emreden) iman esaslarına sığmaz.

*

Ancak, “tanıdığımız” **Yusuf Kaplan**’ın kastının bu olmadığını biliyoruz.. Derdini “**maksadını aşar**” tarzda ifade etme dikkatsizliği ve özensizliği sergiliyor.

Günde iki defa zamanı doğru gösteren bozuk bir saat gibi arasıra doğru laflar da söyleyen şiirsiz şair **İsmet Özel**’in bir videosuna rastladım, şöyle diyordu:

> “Bir yahudinin dünyanın her yerinde rahat yaşaması için gerekli şartlara **insan hakları** deriz. İnsan hakları bütün insanları ifade eden birşey değildir. İnsan hakları denilen şey doğrudan doğruya **bir tip insan**ın özellikleri hesaba katılarak tespit edilmiş birşeydir. Belli bir insanı esas alır, o da yahudidir. Yani insan hakları, **yahudi haklarıdır**. Bunun literatürde de yeri vardır. Yani bugün **sapık görüşlere** sahip olmamızın sebebi kapitalizmdir. Yani insanların para mukabili hayatlarını idame

ettirmeleri.. Bütün milletleri şekillendiren **üç esas demokrasi, insan hakları, serbest piyasa ekonomisi**.. Bu üç esas dışında herkes herşey olabilir….”

Özel’in, ***fikriyat.com***’da “**Niçin Batı’nın gerisinde kaldık?**” başlıklı bir yazısı yayınlanan **Mustafa Özcan**’ın tam zıddı bir noktada durduğu görülüyor.

*

Her ne kadar gerçeklikte tekdüze ya da tek-örnek bir “**yahudi tipi**” yoksa da, içlerinde zümrüdüanka kabilinden tek tük vicdanlılara rastlanabiliyorsa da, ve de insan hakları sadece yahudi hakları değil aynı zamanda “**satanist hakları, eşçinsel sapık hakları, Budist hakları, müşrik Hindu hakları, (ve Tükiye için konuşmak gerekirse) Şeriat düşmanı Kemalist hakları**” ise de, Özel’in sözleri, günümüzde “insan hakları” kavramının niçin bu kadar revaçta olduğu hususuna ışık tutuyor.

İnsan hakları kavramı, insanlıktaki "**insanî**" ilerleme ve tekâmülü, olgunlaşmayı, gelişmeyi ve medenîleşmeyi değil, bazı "tip insanımsı"lara "**sınırsız sapıklaşma ve vahşîleşme özgürlüğü**" tanınmasını ifade ediyor.

Evet, insan hakları için yahudi hakları yerine “**sapıklık hakları**” demek daha doğru olabilir.. Daha kapsayıcı, daha kuşatıcı, vakıaya daha uygun.

Ve, Özel’in dile getirmeye çalıştığı gibi, demokrasi, insan hakları ve serbest piyasa ekonomisi, “**evrensel değerler**” haline getirilmiş durumda.

Tarihsel kabul edilmiyorlar.

*

Türkiye’nin modernist ilahiyatçı soytarılarına göre ***Kur’an***’ın hükümleri bile **tarihseldir, güncellenmeye muhtaç donmuş hükümlerdir, çağdışıdır,**

ilerici dinamizmden yoksundur, evrensel geçerliliğe sahip değildir, fakat demokrasi, insan hakları ve serbest piyasa ekonomisi **evrense**ldir.

Evrensel oldukları için **ABD, Avrupa ve NATO**, bu evrensel değerleri hakim kılmak için (yanına laik Türkiye'yi de alarak) **Afganistan**'a müdahale edebilir.

"Evrensel" hakkıdır.

Fakat Afgan halkı **Şeriat**'i kendi ülkesine hakim kılma hakkına sahip değildir, çünkü o, tarihseldir.

Dolayısıyla müslüman Afgan, birtakım sapıklıklara "evrensel insan hakları" olma imtiyazı tanımak istemediği için **özgür vahşetin evrenselliğiyle** tanışmayı hak etmektedir.

"Şirksiz iman**"** **evrensel değer** olmadığı için Müslüman'ın İslam'ı dünyaya hakim kılmak için **cihat** etmesi insanlık dışıdır, fakat "**İngiliz-Yahudi medeniyeti**"nin dünyaya bombalarla, füzelerle demokrasi, insan hakları ve serbest piyasa götürmesi onun doğal (ve de tarihsel olmayan) **evrensel** hakkıdır.

İSRAİL, ARZ-I MEV'ÛD, VE TARİHSELCİLİK

İsrail, **Hz. Yakub** aleyhisselam'ın lakabı..

Yahudiler'in devletinin adının İsrail olması normal, biz de Türkiye ismini kullanıyoruz, ve **Türk**, muhtemelen, Türkler'in kâffesinin atası olan şahsın adı.

Arz-ı mev'ûd (vaad edilmiş belde) meselesine gelince..

İnsanlar güçleri yetince **vaad edilmemiş** topraklara da el koyabiliyor, "Burası artık bizim" diyebiliyorlar.

Mesela **Amerika** kıtası Avrupalılar'a vaad edilmiş değildi, topları tüfekleriyle gittiler ve oranın asıl sakinleri olan **Kızılderililer**'e "sonradan gelmiş sığıntı" muamelesi yapmaya başladılar.

*

Arz-ı mev'ûd meselesi Yahudi ve Hristiyanlar'ın elindeki ***Tevrat*** ve ***İncil***'de geçiyor.

Kur'ân'da tabir olarak geçmemekle birlikte, böylesi bir vaadde bulunulduğunu gösteren ayetler mevcut.

Mesela Maide Suresi'nin 21'inci ayetinde, **Hz. Musa** aleyhisselam'ın İsrailoğulları'na şöyle seslendiği bildiriliyor:

> "Ey kavmim! **Allah'ın sizin için yazdığı kutsal beldeye** (*el-arza'l-mukaddete'lletî ketebe'llâhu le-küm*) girin ve arkanıza dönmeyin; yoksa zarara uğramış kimseler olursunuz."

Evet, vaad edilmiş bir belde var.. Ve Allahu Teala, A'râf Suresi'nin 137'nci ayetinde bildirildiği gibi, bu vaadini yerine getirmiş durumda:

“Güçsüz düşürülmekte olan kavmi ise, kendisini bereketli kıldığımız yerin doğularına ve batılarına vâris kıldık. Böylece Rabbinin İsrâiloğullarına olan o pek güzel **söz**, sabretmeleri sebebiyle **tamâmen yerine geldi**. Fir'avun'un ve kavminin yapmakta olduğunu ve yükseltmekte olduklarını ise, harâb ettik.”

Velhasıl, ***Kur’ân***’a göre, ortada “**vaad**” olarak da yorumlanacak bir “**söz**” var, ve bu söz yerine getirilmiş, **vaad** tahakkuk etmiş, gerçekleşmiş durumda.

Yani olay, olup bitmiş, tamamlanmış, konu kapanmış..

Hz. Süleyman aleyhisselam zamanında İsrailoğulları devleti, onun liderliği altında tüm dünyayı hükmü altına almış durumdaydı.

Böylece vaad, daha iyisi düşünülemeyecek şekilde eksiksiz bir biçimde gerçekleşmiş oldu.

*

İmdi, Allahu Teala’nın vaadi **kıyamete kadar** geçerliydiyse, bugünden 100 sene önce, 500 sene önce, bin sene önce neden bir İsrail devleti yoktu?

Allahu Teala’nın **sözünden dönmesi, vaadini tutmaması** diye birşey olamayacağına göre, ortada böyle **“kıyamete kadar geçerli” bir vaad** yok.

Vaad vardıysa, vaadin gereği niye yok?. Yahudiler neden Filistin’den defalarca kovuldu, sürgün edildiler?

*

Bu durumda Yahudiler, **arz-ı mev’ud davalarını** ancak şöyle bir demagoji, mugalata ve kelime oyunu ile savunabilirler: “Evet, bu vaad kıyamete kadar geçerli, fakat tahakkuku Yahudiler’in çabasına bağlı.”

Mesele salt Yahudiler'in çabasına bağlı olunca, bir vaadden söz etmenin anlamı kalmıyor, çünkü aynı çabayı **Roma İmparatorluğu (ve Bizans)** gösterince o topraklar onların eline geçti..

İskender gösterince İskender'in toprağı oldu..

Hatta bir ara Persler işgal ettiler.

Müslümanlar çaba gösterince de buralar Müslümanlar'ın vatanı oldu.

Bu topraklar (kıyamete kadar) özel olarak sadece Yahudiler'e vaad edilmiş olsaydı, onların elinden asla çıkmazdı..

Çıkması, vaadin yerine getirilmemesi olurdu. Ki bu Allahu Teala için muhaldir.

*

Kısacası, **kıyamete kadar geçerli** bir vaadin bulunmadığını, 1948'den önce Filistin'de bir İsrail egemenliğinin bulunmuyor oluşu ispatlıyor.

Demek ki, mesela M. S. 500 yılı için bir **vaad** söz konusu değil.. 1000 yılı için de.. 1500 senesi için de.. 1900 için de..

Böyle bir vaad söz konusu olsaydı, Allahu Teala vaadinden dönmeyeceği için, gereği gerçekleşirdi.

Demek ki yok.

Yahudiler'in sözünü ettiği vaad, şu anda bile gerçekleşmiş değil.. Çünkü, **arz-ı mev'ud** olarak gördükleri toprakların çok az bir kısmı ellerinde..

Büyük kısım Ürdün, Lübnan, Türkiye, Suriye, Suudi Arabistan, Mısır, İran, Kuveyt ve Irak'ın elinde.

Yani vaad, halihazırda gerçekleşmiş değil.. Gerçekleşmesi Ürdün, Lübnan, Suriye, Kuveyt ve Irak devletlerinin **haritadan silinmesine**, Türkiye, Suudi Arabistan, Mısır ve İran'ın ise bazı topraklarını kaybetmelerine bağlı.

Allahu Teala'nın Yahudiler'e **kıyamete kadar geçerli** bir vaadi bulunsaydı, tablo böyle mi olurdu?!

Kıyamete kadar geçerli bir vaad yok.. **Gerçekleşip geçmişte kalmış**, böylece **hükmü sona ermiş bir vaad** var.

*

Bir defa gerçekleştikten sonra bir daha ortadan kalkmayıp **kıyamete kadar devam edecek bir "arz sahipliği" vaadinin** bulunmadığını tarihî tecrübe ve mevcut durum ispatlıyor.

Görünen köy kılavuz istemez.. Güneş'in doğduğunu gözünüzle gördüğünüz zaman bunu size haber verecek bir şahide ihtiyacınız kalmaz.

Bu durumda davalarını haklı göstermek için Yahudiler mugalata kabilinden belki şunu diyebilirler: "Bizim böyle bir **süreklilik** iddiamız yok, 'vaad edilen toprak' elimize bazen geçer, bazen geçmez."

Bunu dedikleri zaman muhataplarının "O **'ele bazen geçer'lik** geçmişte gerçekleşmiş, geriye kıyamete kadar geçerli olan **'ele bazen geçmez'lik** kalmış olamaz mı?!" deme hakları doğar..

Vaad **"bazen gerçekleşen" bir vaad** olduğuna göre, o vaad, sadece "geçmişteki bazen"de gerçekleşmiş olmasıyla da yerine gelmiş, **geriye sadece gerçekleşmezliği kalmış** olabilir.

*

Diyelim ki bir padişah, bir adamına bir çiftlik verme vaadinde bulunuyor. “Falanca çiftlik bir süre sonra artık senin olacak” diyor.

Ve bir müddet sonra veriyor..

Sonra çiftlik bir şekilde adamın elinden çıkıyor.. Ya birilerine peşkeş çekiyor, “Gelin benim ağam olun, ben de yanınızda maraba olayım” diyor, ya da satıyor.

Padişah bunu görüyor, duyuyor, fakat müdahale etmiyor.

Bizimki seneler sonra biti kanlanınca da, “Burası benim çiftliğim, çünkü padişah bana vaad etmişti, ‘Burası yalnız senin’ demişti, defolun gidin, gitmezseniz hepinizi öldürürüm” diyor.

Bu adama, “Padişah senden başkasının olmasına razı değildi de niye sen burayı elinden çıkardın, padişahın lafını niye hiçe saydın? Ayrıca padişah buranın sende kalacağına dair sana bir garanti vermiş, bir vaadde bulunmuş idiyse, senin elinden çıkmasına niçin göz yumsundu?! Padişah, ‘Burası hep şu şahsın elinde kalacaktır, asla başkasına devredilemez’ diye bir ferman niye yayınlamamıştı?!” demezler mi?!

Ve de “Padişah sana verdiği sözü tutmuş, olay bitmiş kapanmış; onu hep sana borçlu yapmaya, malını elinden her çıkardığında onu sana geri vermekle yükümlü gibi görmeye ne hakkın var?” diye çıkışmazlar mı?!

*

Görüldüğü gibi, Yahudiler bu **arz-ı mev’ud** meselesi için “**Tarihseldir**” demiyorlar.

Tarihsel olduğu halde bunu itiraf etmekten kaçınıyorlar. (Bazı durumlar ister istemez **tarihsel**dir.. Mesela Mekke döneminde Müslümanlar’ın Mekke’den

Medine’ye hicret etmeleri emredildi.. Bu emir, o dönemle sınırlı bir emir.. Bugün Mekke’de yaşayanın Medine’ye hicret etmesi gerekmiyor.)

Bizdeki **modernist ilahiyat ukalası**, tarihsellik safsatasını Yahudi ve Hristiyanlar’dan öğrenmiş durumdalar.. Fakat o Yahudiler, kendi davaları söz konusu olunca **tarihselciliği** (gerçekten tarihsel olan için bile) kabul etmeyebiliyorlar.

Onlar için menfaatlerine uygun olan herşey **evrensel**, uymayanlar ise **tarihsel** olabiliyor.

*

Ve bizim modernist-tarihselci ilahiyat tufeylîlerinden Yahudi ve Hristiyanlar’daki bu **çifte standart** konusunda ne bir mırıltı, ne bir fısıltı, ne bir inilti, ne bir vızıltı duyuluyor.

Sanki ölmüş de mezara girmiş gibi sessizler.. Ya da sanki Mars’a göçüp yerleşmişler de dünyada olup bitenden haberleri yok.

Mesela şu prof. unvanını taşıyan tarihselcilik distribütörü ve bayisi **Mustafa Öztürk** soytarısı.. İslam ve ***Kur’an*** söz konusu olunca zehirli dilini yılan gibi tıslatan bu soytarı, neden Yahudi ve Hristiyanlar için iki çift laf etmiyor?

Etmez, çünkü onları eleştirirse mabadında ayak izi çıkacağını biliyor.

(Bu soytarıların dr., doç., prof. gibi unvanlarına aldanmamak gerekiyor.. Hazırladıkları tezlerin ve yazdıkları makalelerin çoğu “dostlar alışverişte görsün” kabilinden paçavralar durumunda.. Mesleğinin hakkını vermeye çalışanlar var elbette, onlar böyle soytarılıklar yapmadıkları için fazla göze çarpmıyorlar.)

*

Bu tarihselcilerin (yahudisiyle, hristiyanıyla, müslüman görünen münafığıyla), ***Kur'an***'daki bildirimlerin **tarihsel olduğunu ispat** etme şansları var, fakat nedense yararlanmıyorlar.

Mesela Allahu Teala Yahudiler hakkında şöyle buyuruyor:

> "Onlar sizinle **topluluk halinde savaşamazlar**; ancak **korunaklı şehirlerde** oldukları halde veya **duvarların arkasında** bulunuyorken.. Kendi aralarındaki savaşları şiddetlidir. Onları birlik sanırsın; hâlbuki kalbleri dağınıktır! Bu, şübhesiz onların akıl erdirmeyen bir topluluk olmaları yüzündendir." (Haşr, 59/14)

Yahudiler'in **K*ur'an***'ın Allah kelamı olmadığını, dedikleri gibi "**Muhammed'in uydurmaları**" olduğunu ispatlama şansları önlerinde..

Halihazırda ordularında 100 bini aşkın asker bulunuyor..

İçlerinden bir subayın çıkıp askerlerine şunu deme imkânı var:

*"**Ey İsrail'in (Yakub'un) seçilmiş çocukları, ey kahramanlar, ey yiğitler**, aranızdan benimle ölüme gidecek 500 kişi istiyorum.. **Muhammed'in uydurmalarına göre** biz Müslümanlar'la açıkta toplu halde savaşamazmışız. Ancak korunaklı şeirlerin içinde bulunuyorken ya da tankların çelik duvarları ardındayken savaşabilirmişiz.. Onlara öyle olmadığını gösterelim, 500 kişi piyade olarak üzerlerine kahramanca yürüyelim, İsrail'in adını yüceltelim.. Belki öleceğiz, fakat kitaplarının uydurma, dinlerinin fasarya olduğunu cümle aleme göstereceğiz, bu gerçeği tarihe kanımızla yazacağız."*

Evet, ***Kur'an*'ı küçük düşürme fırsatı** Yahudi'nin elinde, öyle İsveç'te şurda burda **yaktırmasına** gerek yok..

Bu ayet-i kerîmenin onlar için ürettiği "**kriz**"i eşsiz bir "**fırsat**" olarak görüp değerlendirebilirler.

Sadece Gazzeliler gibi zayıf bir topluluğun üzerine böyle pürsilah kahramanca piyade olarak yürümeleri, ***Kur'an***'ın bütün "hava"sını indirmeleri, Müslümanlar'ı dinlerinden şüpheye düşürmeleri için yeterli.

Nedense, bunu yapmaktan kaçınıyorlar.

Kim bilir belki de ***Kur'an***'a Müslümanlar'dan fazla inandıkları içindir,

*

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem zamanında da böyle yaptılar.

"**Muhammed, biz Araplar'a benzemeyiz, zorlu savaş erleriyiz, bizimle savaşmak başkalarıyla savaşmaya benzemez**" filan diyerek "artistlik" yapıyorlardı, fakat Peygamber Efendimiz s.a.s. anlaşmaları bozmaları, hainlik yapmaları ve Müslümanlar'a zarar vermeleri yüzünden üzerlerine yürüyünce kalelerinden başlarını çıkarmaya cesaret edemediler.

Hamas karşısında **7 Ekim**'de bozguna uğramalarının nedeni de bu.. Duvar arkasında (tankın vs. içinde) olmadıkları için savaşamadılar.

Yahudiler ancak savaşmayan silahsız sivillerin üzerine piyade olarak yürüyebilir, karşılarında durabilirler.

Bir de düşmanları onlar daha ortada yokken kaçıp gitmişlerse, meydan boşalmışsa piyade olarak yürüyüp gelirler.

*

Yahudiler'in, ***Kur'an***'ın "**Muhammed'in uydurmaları**" olduğunu göstermek için yapabilecekleri daha kolay, kansız, zahmetsiz, oturdukları yerden rahatça gerçekleştirebilecekleri başka şeyler de var.

Mesela Maide Suresi'nin 13'üncü ayetinde kendileri için söylenenin aksi yönde hareket ederek ***Kur'an***'ın "**uydurma**lardan ibaret" olduğunu gösterme imkânı ellerinde.

Söz konusu ayet-i kerimede onlar için "**İçlerinden çok azı dışında onlardan bir hainlik görme durumun hiç bitmez**" (*Ve lâ tezâlu tettali'u 'alâ h̀âinetin minhum illâ kalîlen minhum*) buyuruluyor.

Tarihselciler, "Burada Peygamber'e hitap ediliyor, bugün durum değişmiştir" diyebilirler, fakat öyle değil.. Peygamber Efendimiz s.a.s.'in şahsında ümmete hitap ediliyor ve bugün de durum bu..

Yahudi devleti ve hükümetinin (Yahudiler'in azına değil de çoğuna karşılık geldikeri için) **hainlik**ten uzak durmaları mümkün değildir.

Erdoğan'ın bunlarla arasının açılmasının ve "**one minute**"li bir çıkış yapmasının nedeni de buydu.. Aralık 2008'de **İsrail Başbakanı Ehud Olmert** Ankara'ya geldi, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ve Başbakan Erdoğan ile görüştü.. Ardından İsrail Gazze'ye saldırdı, ve sanki İsrail bu konuda **Türkiye'nin onayını** almış gibi bir görüntü ortaya çıktı.

Erdoğan baktı ki pabuç pahalı, **Arap sokağı** kendisine lanet okuyacak.. İçeride de eski lideri ve hocası Erbakan "**Yahudi hortumu Erdoğan**"a ağzına geleni söyleyecek.. O yüzden İsrail'e, "Meğer gözünün üstünde kaş da varmış, yeni farkettim" demek zorunda kaldı.

*

İsrail'in böyle oyunları ve hainlikleri eksik olmaz.. Ve hiçbir zaman verdiği hiçbir sözde durmaz, hiçbir anlaşmaya tam uymaz..

Erdoğan'ın suç ortağı gibi gösterilmek istendiği o saldırının yaşandığı sırada televizyonda zamanın Dışişleri Bakanı **Ahmet Davutoğlu**'nun kahırlı bir

konuşmasına şahit olmuştum.. **Suriye ile İsrail'i barıştırmak için Türkiye olarak sürdürdükleri üç yıllık gizli diplomasinin** bu saldırı ile berhava edildiğini söylüyordu.

Batılılar'ın uluslararası ilişkiler teorilerini ezberleyerek **"evrensel" bilim adamı** olmaya çalışmak yerine ***Kur'an***'ı iyi anlayarak **"tarihsel" müslüman** olmaya çalışsaydı böyle ham hayallerle vakit öldürmez, üç yıl boşuna nefes tüketmezdi.

Türkiye'nin laik (siyasal dinsiz) hayalleri, hayalci dış politikası..

*

Evet, Yahudi devletinin ***Kur'an***'ın Allah kelamı değil de "**Muhammed'in uydurması**" olduğunu kendileriyle ilgili ifadeler çerçevesinde ispatlama şansları var.

Müslümanlar'la olan ilişkilerinde bir kez olsun **hainlik** yapmayarak, "**Söz, namustur; verilen sözden dönülmez**, **çark edilmez, hile yapılmaz**" diyerek, doğruluk ve sadakat sergileyerek ***Kur'an***'ın "hava"sını indirebilirler.

Ancak, "Biz hain olmaya razıyız, yeter ki ***Kur'an***'a laf gelmesin" modunda hareket ediyorlar.

Çok fedakârlar.

GAZZE'Lİ SORULARDAN KORKMAK

Hayır, "**Soru sormak cevap bulmaktan daha önemlidir**" şeklindeki budalaca çağdaş ezberi tartışacak değilim.

Mevzu başka.

Yeni Şafak yazarı **Aydın Ünal** (Ki Erdoğan'ın eski metin yazarı ve AK Parti eski milletvekilidir) bugünkü (26 Nisan 2024 tarihli) yazısında, ***Deutsche Welle*** muhabirinin Erdoğan'a yönelttiği soruyu konu edinmiş.

Ünal'ın yazısının ilk iki paragrafı şöyle:

> "Almanya Cumhurbaşkanı Steinmeier ile ortak basın toplantısında, Alman Devlet Medyası ***Deutsche Welle***'nin (DW), ismi Türkçe olan muhabiri Erkan Arıkan, Cumhurbaşkanı Erdoğan'a Almanca bir soru yöneltti, çevirisi şöyle: 'İsrail'e karşı sesinizi yükseltiyorsunuz ama yoğun ticari ilişkileri ayakta tutuyorsunuz, bu çelişkiyi nasıl açıklarsınız?'
>
> "**Erdoğan** bu soruya '**O iş bitti'** diye cevap verdi ama konumuz öncelikle bu değil."

Evet Ünal, konuyu değiştiriyor, işi "**şahsiyat**"a döküyor..

Sorulan soru yerine, soruyu yönelten şahsın kişiliğini, mesleğini vs. sorguluyor.

"*DW muhabirinin, o kadar sıcak gündem maddesine ve kısıtlı soru imkânına rağmen, Cumhurbaşkanı Erdoğan'a **bu soruyu yöneltmesinin üzerinde durmak** gerekiyor*" diyerek, soru ile dikkat çekilen "**ticaret**" konusunu bir tarafa bırakıp, bu sorunun sorulmuş olmasını tartışma gündemine taşıyor.

Erdoğan'a sorulmasını istediği başka mevzular var.. Bunları sıralamış:

> “Türkiye ile Almanya arasında onlarca sıcak gündem maddesi var: Almanya’daki vatandaşlarımız, onların sorunları, artan **ırkçılık**, sayıları artan ve kimi zaman katliama dönüşen ırkçı saldırılar, Almanya’nın **FETÖ, PKK, DHKP-C** gibi eli kanlı örgütlere sahip çıkması, bu örgütlerin militanlarını koruması ve beslemesi, Türkiye’deki muhalif hareketleri desteklemesi, **‘Ali’siz’ ya da ateist Aleviliği teşvik** etmesi, NATO, Ukrayna, Avrupa Birliği, **iki ülke [Almanya ve Türkiye] arasındaki ticaret** ve daha nicesi…”

*

Gerçekten de bunlar, Türkiye ile Almanya arasındaki önemli sorunlar..

Dolayısıyla, gazeteciler tarafından gündeme getirilmeyi hak ediyorlar.

Ancak, Ünal’ın “**Alman devlet medyası**” olarak nitelendirdiği ***DW***’nin muhabirinden Erdoğan’a bu tür sorular sormasını beklemek bir parça aşırı hayalcilik gibi duruyor.

Doğal olarak, Türkiye nasıl Almanya’nın Türkiye ve Türkler’e yönelik bazı politikalarından rahatsızsa, Almanlar da Türkiye’nin Almanya’daki Türkler eliyle yürüttüğü bazı faaliyetlerden (**MİT** güdümlü organizasyonlar vs.) rahatsızlar.

DW muhabiri Türkiye-Almanya arasındaki ilişkilere dair bir soru yöneltmek istese, (durduğu yerin hakkını vermek için) bunları sorar..

Sormamış.

*

Ünal, *“**DW** muhabirinin, o kadar sıcak gündem maddesine ve kısıtlı soru imkânına rağmen, Cumhurbaşkanı Erdoğan’a bu soruyu yöneltmesinin üzerinde durmak gerekiyor. Madde madde gidelim”* diyor.

İlk madde şöyle:

> "Önce **muhabir**… Türkiye'de ya da yurt dışında yabancı medya kuruluşları için çalışan gazeteciler, ücret karşılığında bir iş yaptıklarını unutuyor, **emeklerini satmak yerine genellikle ruhlarını satıyorlar**. Yabancı bir medya kuruluşunun **maaşlı çalışanı** olmaktan çıkıp o ülkenin **gönüllü ajan**ına, hatta **yılışık**, sahibini memnun etmek için **yerli yersiz havlayan bir köpeğe** dönüşüyorlar."

Görüldüğü gibi, Ünal'ın "**emeğini satanlar**"a sözü yok, fakat "**ruhunu satanlar**"a öfkeli..

"**Maaşlı çalışan**" olmakla "**gönüllü ajan**" olmak arasında ayrım yapıyor.

İkincileri **yılışık, yerli yersiz havlayan köpek** olarak nitelendiriyor.

Olaya bir de ***DW*** açısından bakalım..

Bu tür kuruluşlara **MİT**'in de adam sızdırması mümkündür.. Sızdırmaya çalışır.

Dolayısıyla, ***DW*** muhabiri, Ünal'ın gönlünden geçen türden bir soru yöneltmiş olsa, Almanlar şöyle değerlendirirler: "Bu, maaşı bizden alıyor, fakat Türkiye'nin **gönüllü ajan**lığını yapıyor."

"Bize havlıyor" demeseler de, "Bize kazık atıyor" derler.

Aydın Ünal'ların akıl ettiğini herhalde onlar da ediyorlardır.

*

Ünal'ın "ikinci madde"si şöyle:

> "Ülkesi aleyhine bir başka ülkenin **gönüllü ajanlığı**nı yapanların akıbetleri bellidir: İşleri bitince kenara koyuluverirler. En nihayetinde sadece işlerini

kaybetmekle kalmaz, istismar edilmiş, onur, şeref, haysiyetlerini de yitirmiş halde öylece kalıverirler."

Türkiye'de böyle "**ülkesi aleyhine bir başka ülkenin gönüllü ajanlığını yapanlar**" çok..

Özellikle Osmanlı'nın son döneminde sayıları fazlaydı..

Jön Türkler'in önemli bir bölümünün durumu buydu.. Bazıları da çağdaş uygarlık heveslisi, kendi kültüründen ve medeniyetinden utanan kullanışlı budalalardı..

Osmanlı **bürokratları**nın durumu da berbattı.. Kimisi İngiliz hayranıydı, kimisi Moskof, kimisi Fransız, kimisi Alman..

İttihat ve Terakkiciler de aynı durumdaydılar.. Önemli bir bölümü aynı zamanda **mason**du.. Bu gizli örgüt eliyle yularlarını dış güçlere teslim etmişlerdi..

Selanikli Mustafa Atatürk de, Mondros Mütarekesi'nin ilanından sonra İstanbul'da geçirdiği ilk altı ayın başlarında **gazetelerde İngilizler'e "yağ çekmiş"**, ayrıca **İngiliz Gizli Servisi'nin (istihbarat teşkilatının) İstanbul şefi Robert Frew ile başbaşa gizli görüşmeler** yapmıştı.

Selanikli Atatürk'ün yaptığının yanında ***DW*** muhabirinin sorduğu soru ne ki!..

Fakat aralarında şöyle büyük bir fark var: Selanikli'nin onur, şeref ve haysiyeti için **koruma kanunu** mevcut.. Türbesi de resmî tören mahalli..

DW muhabiri yılışık köpek için özel koruma kanunu yok.

*

Ünal'ın "madde"leri bu minvalde gidiyor.

Bazılarının içinde hakikat kırıntıları var gibi görünüyorsa da genel toplam iflas türküsü söylüyor..

Yazı uzamasın diye atlayarak gidelim. Sekizinci maddesi şöyle:

> "Bugün şu da net bir şekilde anlaşılıyor ki, İsrail'le ticaret üzerinden siyasi rant elde etmeye çalışanlar, **İran ve Almanya başta olmak üzere Türkiye'nin hasımlarının borazanı, papağanı** olmuşlardır."

Kibar adam, **havlayan yılışık köpek** demiyor, **borazan ve papağan** diyerek hesabı kapatıyor.

Şaka bir yana, Aydın Ünal, bu AK Parti taifesinin en aklı başında ve vicdanlı olanlarından..

Ve yazdığı bu..

Yazdıkları, "En akıllıları Deli Bekir, o da zincirde yatur" deyişini hatırlatıyor.

Lafı dolandırıyor, elindeki çubuğu şimşek hızıyla sallıyor, gözlerini belertiyor, hokuspokus abrakadabra okuyor, ve şaşkın bakışlarımız arasında gösterisini (iktidarı İsrail'le ticaret konusunda eleştiren) herkesi ***DW*** muhabiri yılışık köpekle aynı torbaya doldurma numarasıyla bitiriyor.

İster istemez kendi kendimizi sorgulama moduna giriyoruz: "Ben de mi ***DW*** muhabiriyim abi?.. Hatırlayamıyor muyum, hafızam bana bir oyun mu oynuyor?"

Evet, Ünal, sergilediği eşsiz algı sihirbazlığı numarasıyla alkışı hak ediyor.

O kadar etkileyici ki, Erdoğan'ı İsrail'le ticaret konusunda eleştirmiş olmaktan derin bir utanç duymadığımız için kendimizi suçlu hissetmeye başlasak yeridir.

Kendi kendimize milletçe şunları söylememiz gerekiyor belki de: "Erdoğan İsrail'le ticaret yapmışsa yapmıştır, yapar tabiî, ticaretten anlamadığımız için onu kıskanmadığımız nerden belli?!.. Nazar etmeyelim ne olur, çalışalım bizim de olur."

*

Ünal'ın son maddesi şöyle:

> "Erdoğan'ın Filistin meselesindeki samimi sözlerini ve çabalarını boşa çıkaracak, İstanbul'da Meşal ve Heniye ile kucaklaşma fotoğrafını gölgeleyecek, **Almanya ve İran'a malzeme verecek** şekilde, **1 koyup 6 alma hesabı yapan [AK Parti] Genel Başkan Yardımcısı** başta olmak üzere sorumlulara hesap sorulmadan bu söylentilerin, bu operasyonların sonu gelmeyecektir."

Dedim ya, Ünal bunların en vicdanlılarından.. O yüzden bunları yazabiliyor.

Risk alıyor.

Meşal ve Heniye ile kucaklaşmak iyi de, kucaklaşmak tek başına neyi çözer?

Bir faydası olacaksa bu milletin sayısız ferdi sabah akşam Meşal ve Heniye ile kucaklaşmaya hazır.

Sen koskoca bir devletin büyük iddialar sahibi bir devlet başkanısın, elinden gelen sadece buysa, boş ver..

Senin yerine kucaklaşacak o kadar çok adam var ki..

Senin yapman gereken, yapabileceğin bir sürü şey var.. Bunları biz mi sana öğreteceğiz?!..

AK Parti Genel Başkan Yardımcısı'nın "**Venedik taciri**" pozuna gelince..

Resmin bütününe baktığımızda ortaya çıkan manzaranın şöyle bir şey olduğunu görüyoruz: Erdoğan ya "**Ne şiş yansın ne kebap**" politikası izliyor ya da **partisine hakim değil**..

Hangisi?

Adam sıradan bir partili değil.. Genel başkan yardımcısı..

Soru şu: Erdoğan ve yardımcıları kendi aralarında bu türden “muhabbetler” yapmasalar, bu yardımcı başkan böyle konuşma cesareti sergileyebilir mi?

Sergileyebilir miydi?

*

Ünal’ın yazısının başında iş yoksa da sonu mükemmel:

> “Alman Devlet Medyası DW’nin yüzsüzlüğü ve soykırımı örtme çabaları karşısında **cesur bir duruşa, cesur, somut adımlara ihtiyaç** var. Hemen, şimdi.”

İşte sorun burada: Erdoğan ve şürekâsında nutuk var, laf var, peynir gemisi var (İsrail’e de uğruyorlar mı bilmiyorum), kucaklaşma var, miting var, slogan var, fakat cesur bir duruş yok.

Kayda değer cesur ve somut adım hiç yok..

Yazısının sonuna bakılırsa, Ünal’ın DW muhabirinden **‘İsrail’e karşı sesinizi yükseltiyorsunuz ama yoğun ticari ilişkileri ayakta tutuyorsunuz, bu çelişkiyi nasıl açıklarsınız?**’ şeklindeki soru yerine şöyle bir soru beklediği düşünülebilir:

“Zalımların korkulu rüyası, mazlumların umudu, ezilenlerin gür sesi, dünya lideri Sayın mı Sayın Erdoğan, İsrail’e karşı sesinizi yükseltiyor, kulaklarımızın zarını patlatıyorsunuz, helali hoş olsun, peki **bu yükselen sesi hangi cesur duruşlar, hangi cesur ve somut adımlar izleyecek**?”

DW muhabiri gönüllü ajan mı, havlayan yılışık köpek mi, adı dışında birşeyini bilmediğim için birşey diyemem, fakat yeteneksiz bir gazeteci olduğunu söyleyebilirim.

Soru sorma sanatını öğrenememiş..

*

Gelelim asıl mevzuya..

Duruşundan, görüşlerinden, siyasetinden, tavrından emin olanlar, haklılığından şüphe duymayanlar, tartışmaktan da, sorulara muhatap olmaktan da **korkmazlar**.

Tartışma ve sorular, yanlış ve zayıf fikirlerin büyüsünün bozulmasına, havasının inmesine, renginin solmasına, sesinin soluğunun kesilmesine yol açar.

Doğru ve sağlam fikirler ise, eleştiriler ve sorular sayesinde kendilerini daha iyi ifade eder, daha güçlü hale gelirler.

Nasıl kaslar çalışma sayesinde gelişip güçlenirse, doğru fikirler de tartışma, münazara, münakaşa ve sorular ile serpilip güçlenirler.

Ebenstein, John Stuart Mill'in şu sözlerini aktarıyor:

> **" '**Biri hariç, bütün insanlık aynı kanaatte olsalar ve yalnızca bir kişi zıt kanaate sahip olsa, **insanlık bu insanı susturmakta haklı olamaz, tıpkı onun iktidarı ele geçirdiğinde insanlığı susturmasının haklılaştırılamayacağı gibi.'** Ortodoks olmayan kanaati susturmak, sadece yanlış değil, aynı zamanda zararlıdır; çünkü insanlığın elinden bir fırsatı gasp eder; **bu fırsat hakikat olması, doğru olması veya kısmen doğru olması** mümkün olan düşüncelerle insanlığın tanışabilmesidir. '**Tartışmanın her susturuluşu bir yanılmazlık varsayımıdır.'** "
>
> (William Ebenstein, ***Siyasi Felsefenin Büyük Düşünürleri***, çev. İ. Özel, İstanbul: Şule Y., 1996, s. 251.)

*

Erdoğan'a yöneltilmiş olan soruya gelince..

Bu, gerçekte çok basit, suya sabuna dokunmayan, İsrail'e ihraç edilen bazı ürünlere getirilen son kısıtlamalar çerçevesinde kolayca savuşturulabilecek, "**çanak soru**" denilebilecek kadar sıradan bir soru:

> 'İsrail'e karşı sesinizi yükseltiyorsunuz ama yoğun ticari ilişkileri ayakta tutuyorsunuz, bu **çelişki**yi nasıl açıklarsınız?'

Erdoğan bu soruya, "Yoğun ticari ilişkileri ayakta tutma gibi bir tavrımız olmadığını, getirdiğimiz **kısıtlamalar** gösteriyor" diyerek karşılık verebilirdi.

DW muhabiri, Erdoğan'ın bu tarz bir cevap vereceğini herhalde tahmin ediyordur.

Fakat bizimkiler, imtihana hiç çalışmamış kronik tembel öğrenciler gibi, bu kolay mı kolay soruya bile "kıl oldular".

Erdoğan'ın verdiği **"O iş bitti"** şeklindeki cevaba gelince.. "Evet, bu bir çelişkiydi, fakat yoğun ticari ilişkileri bırakıyor, çelişkiden kurtuluyoruz" demiş oluyor.

Bundan sonrasına bakmak gerekiyor, o iş gerçekten bitti mi, bitecek mi?

*

İmdi, eğer sizin Gazze konusunda gerçekten **samimi bir duyarlılığınız, sahici bir hassasiyetiniz** varsa, Erdoğan'ın bu tür sorulara muhatap olmasından memnuniyet duymanız beklenir.

Çünkü bu tür sorular, ister iyi niyetle sorulsun isterse kötü niyetle, **sonuçta** Gazze lehine ve İsrail aleyhine tavır sergilenmesine vesile olurlar.

Şayet iktidar bu türden hiç eleştiri ve soruyla karşılaşmazsa, "**El elin eşeğini türkü çağırarak arar**" hesabı **sadece miting** (sadece ve yalnızca miting) yapar, sonra da kulaklarının üstüne yatar.

Siz iktidar yandaşları **yandaşlığın gereği** olarak bu tür sorulardan uzak durursanız, yandaş olmayanlar da "Neme lazım, bunların gözünü kan bürümüş, benim gibilere **ya Almanya'nın ya da İran'ın gönüllü ajanı** demek için pusuya yatmış bekliyorlar, **iftira mitralyözü**nü kurmuş, **keskin** algı operasyonu **nişancılarını** her köşe başına dikmişler, aman Allah şerlerinden saklasın, dertsiz başıma iş almayayım" diyerek susarlarsa, iktidarın silkinip kendisine gelmesini ne sağlayacak?

Bunun için mahşer gününü mü beklememiz gerekiyor?!

İRAN'IN OYUN BOZANLIĞI OLMASA, İSRAİL'LE DİPLOMASİ GÜREŞİNİN TADINA DOYUM OLMAZDI

Yeni Şafak yazarı Taha Kılınç, bugünkü (24 Nisan 2024 tarihli) yazısında şunları söylüyor:

> "Birkaç gün arayla, İslâm coğrafyasının iki yiğit ve çilekeş evladı rahmete kavuştu. Onlardan biri, uzaya çıkan **ilk Suriyeli astronot** olarak bilinen **Muhammed Fâris**, diğeri de Yemenli âlim, mücadele ve dava adamı Şeyh **Abdülmecîd Zindânî** idi."

Zamanında Sovyetler Birliği hükümeti tarafından **Lenin Nişanı**'yla taltif edilmiş olan Muhammed Fâris'in bütün yiğitliği, Suriye iç savaşında muhalifler tarafını tuttuğu için (**rejimin bir suikasti**ne kurban gitmeme kaygısıyla) Türkiye'ye hicret etmesinden ibaret gibi görünüyor.

Zindânî'ye gelince.. Kılınç, onun hakkında şunları söylüyor:

> "… Abdülmecîd Zindânî, 2012'den sonra ülkesinin sürüklendiği iç savaşın ardından **Suudi Arabistan**'a yerleşmiş, orada iken de İhvân çizgisine mensubiyetinden ötürü **ev hapsi**ne alınmıştı. 2020'de ev hapsi cezasının kaldırılmasıyla birlikte Türkiye'ye gelen Zindânî, son nefesini İstanbul'da verdi."

Bunun ardından Kılınç, abrakadabra ve hokuspokus kabilinden üfürmeler ve elçabukluğuyla şu sonuca varıyor:

> "Her ikisi de **ülkeleri İran tarafından işgal** edildiği için, doğdukları topraklarda barınamamıştı.

"Her ikisi de Türkiye'ye sığınmış, burada **sıcak bir yuva ve emniyetli bir sığınak** bulmuştu.

"İran'ın Ortadoğu ve İslâm coğrafyasında Şiîliği yayma odaklı faaliyetlerinin sahadaki pratik neticelerine kafa yormak isteyenler, bilhassa Suriye ve Yemen'in durumuna yakından bakmalı. Muhammed Fâris ve Abdülmecîd Zindânî'nin yaşadıkları**, bu iki ülkenin İran eliyle içine sürüklendiği mezhep temelli çatışma** ve gerilimin canlı misalleriydi."

*

Önce şunu söyleyelim:

Kişisel olarak bazı Şiîlerin resmen **kâfir** oldukları kanaatini taşıyorum. İslam'la herhangi bir ilgileri bulunmamaktadır. Çünkü bazı ***Kur'an*** nasslarını inkâr etme durumundalar.

Bazılarının da ***dalalet ehli bid'atçiler*** oldukları inancındayım.

Yemen'deki Zeydîler gibi gruplar ise daha mutedil çizgideler. Ancak onların ashabla ilgili değerlendirmelerine katılmıyorum.

İran'dakilere gelince.. **Hamaney** gibi isimler kimi Şia alimlerine göre daha mutedil bir çizgide yer alıyorlarsa da*, **Hz. Hasan**'ın politikası (ona **takiyye** izafe etmeleri) ve **Hz. Muaviye** gibi ashabın durumu* hakkındaki kanaatlerini **tarihî gerçeklere, akla ve mantığa aykırı** buluyorum. Benimsemiyorum.

*

Kılınç'ın yazdıklarına gelelim.

Baştan sona çarpıtma ve mugalatadan ibaret..

Birincisi, Suriye’nin ve Yemen’in **İran tarafından işgal** edilmesinden söz etmek, yalancılığın daniskası..

İran, bu iki ülkede egemen kesime **mezhebî (ve aynı zamanda başka siyasî) gerekçelerle** destek veriyor.

Mesela Suriye’de Esed’i, mevcut rejimi destekliyor.

İşgalci konumda görünenler ise, **oradaki Kürtler’i örgütleyip silahlandıran ABD** ile, aralarında Türkmenler’in de bulunduğu bazı muhaliflere destek veren **Türkiye**..

Türkiye, askerî anlamda Suriye topraklarında mı?..

Evet!..

Peki bunun adına ne diyeceğiz, **işgal** midir, değil midir?

İran ise, Suriye devleti ile bir anlaşma yapmış, onunla olan anlaşması muvacehesinde orada..

İran’ın zulme alet olup olmadığı meselesi ayrı konu, biz “**işgal**”i tartışıyoruz.

*

Demek ki, Kılınç’ın “***Her ikisi de ülkeleri İran tarafından işgal edildiği için, doğdukları topraklarda barınamamıştı***” şeklindeki lafı, saçmalık.

Ülkeleri İran tarafından işgal edildiği için değil, **ülkelerindeki “İran destekli rejim”le ters düştükleri için** doğdukları topraklarda barınamamışlardı.

Kendi ülkemizden örnek verelim..

Prof. Dr. **Mahmud Esad Coşan** Hoca, bundan 27 yıl önce, doğduğu topraklarda barınamadığı için evvela Avrupa’ya gitmiş, ardından da Avustralya’ya yerleşmişti.

Sebebi, **arkasında İsrail, ABD ve Masonluğun bulunduğu 28 Şubat süreci**ydi.

Hayır, İsrail, ABD ve Masonlar resmen gelip Türkiye'yi **işgal** etmiş değillerdi.

"İsrail, ABD ve Mason destekli" 28 Şubat rejimi, (TSK ve **MİT**'teki aparatları vasıtasıyla) ülkeyi Esad Efendi gibi zatlar için yaşanmaz hale getirmişti.

Esad Efendi'nin suçu, o süreçte "Milli birlik ve beraberlik, kem küm, fevrî tepkilerden kaçınılmalı, biz dindarlar da şımarmıştık, laikleri de anlamaya çalışmamız lazım, sabırlı olmalı ortamı daha fazla germemeliyiz, devletimize bağlıyız" filan demeyip haksızlığa karşı sesini yükseltmesiydi.

O süreçte "**Eskinin mağdurları bugünün mağrurları olmamalıdır**" diye konuşarak o anın şımarmış zalimlerini değil de mağdurlarını yargılayan kişiler, doğal olarak, doğdukları topraklarda rahat bir şekilde barınmaya devam ettiler.

(O günlerde Hasan Celal Güzel gibi hapse atılıp gerçekten mağdur edilenler oldu.. Bazıları da vardı ki, **mağdur gösterilip kahramanlaştırılmak** için hapishanede "misafir edilip ağırlandılar".)

*

Kılınç şunu da diyor:

> "Muhammed Fâris ve Abdülmecîd Zindânî'nin yaşadıkları**, bu iki ülkenin İran eliyle içine sürüklendiği mezhep temelli çatışma** ve gerilimin canlı misalleriydi."

Bu uyanık şahıs, bütün milleti aptal yerine koyarak yazıp çiziyor.

Peki, **Suriye olaylarını** İran mı başlattı?

Suriye olaylarını başlatan, senin **Genelkurmay İstiharat Daire Başkanı'nın (Korgeneral İsmail Hakkı Pekin)** itiraf etmiş olduğu gibi, ABD ve Türkiye..

Öyle ki, Türkiye’nin karar mekanizmaları, bu noktada, **Makyavelist ahlâk** açısından caiz, İslam ahlâkı açısından ise utanç verici olan, tarihe yüzkarası olarak geçecek bir tavır sergilediler.

Bir taraftan Suriye ile heyetler düzeyinde samimi görüşmeler yapılıyorken, diğer taraftan ABD ile anlaşılarak Suriye’ye karşı komplo kuruldu (gizli planlar hayata geçirildi).

“*Muhammed Fâris ve Abdülmecîd Zindânî’nin yaşadıkları**, bu iki ülkenin İran eliyle içine sürüklendiği mezhep temelli çatışma** ve gerilimin canlı misalleriydi*”ymiş.

Allah’tan kork, Suriye İran eliyle mi mezhep temelli çatışma içine sürüklendi?

Yaşın küçük ama yalancılık kabiliyet ve kapasiten büyük..

*

“***Her ikisi de Türkiye’ye sığınmış, burada sıcak bir yuva ve emniyetli bir sığınak bulmuştu***”larmış.

Lafa bak!

Şimdi **FETÖ**’cü diye adlandırılanlar da gittikleri ülkeler için benzer şeyler söylüyorlar.

Yalnız FETÖ’cülerin şöyle bir farkı var: Onların bazılarını **MİT** gittikleri yerde de buluyor, **paketleyip getiriyor**.

Yani gittikleri yerlerde sıcak bir yuva bulsalar da, **emniyetli bir sığınak** bulamayabiliyorlar.

Ayrıca, Türkiye'ye sığınan herkesin emniyetli bir sığınak buldukları da söylenemez. Geçmiş yıllarda **bazı Çeçenlerin Rus istihbaratı tarafından şehit edildiklerine** şahit olundu.

Demek ki, Suriye ve Yemen rejimleri, söz konusu iki kişinin peşine düşmemişler.. "Aman bizim başımıza bela olmasınlar da, nereye gidiyorlarsa gitsinler" diye düşünmüşler.

Doğal olarak **Esad Efendi** bu noktada tekrar hatırlara geliyor..

Onun öümünün basit bir trafik kazası değil de **suikast** olduğunu ileri sürenler bulundu..

Soru şu: Onun peşine kimler düşmüş olabilir, kimler onu tehdit olarak görüyorlardı?

*

Gelelim şu anda yaşananlara..

Birileri "Yok **danışıklı dövüş**tü, yok şuydu, yok buydu" diyerek İran-İsrail gerilimi ve çatışmasını basitleştirmeye, önemsiz göstermeye çalışıyor olsalar da, İsrail'e yönelik ciddiye alınabilecek tek tepkiyi İran'ın ve desteklediği **Yemenli Husiler**'in gösterdiği bir gerçek.

İran bunun bedelini de ödüyor..

Büyükelçiliğinin bombalanması, **ikisi general** olmak üzere çok sayıda subayını kaybetmesi ne demek!..

Ayrıca **Husiler**'in İsrail'e verdiği zarar basite alınamaz.

Peki **Türkiye, Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün** vs. ne yapıyor?

İşte gördük, **Ürdün**, İran'ın İsrail'i hedef alan hava araçlarını etkisiz hale getirdi, İsrail'in savunmasına yardımcı oldu.

Türkiye, göstermelik denilebilecek bir ticaret kısıtlamasıyla göz boyama derdinde.. Açığı **Erdoğan'ın içi boş hamasi nutuklarıyla, anlattığı kahramanlık hikâyeleriyle** kapatmaya çalışıyor..

Ancak, açık büyük.. Delik, hamasi nutuklarla, ve HAMAS yöneticileriyle objektiflere samimi pozlar vermekle kapatılabilecek gibi değil.

Bunun sonucu olarak, İran'ın ve müttefiklerinin İsrail karşısındaki **uzlaşmaz** tavrı, Türkiye'yi ve diğer sözde Sünnî devletleri (açıkça söylemeseler de) rahatsız ediyor.

Çünkü, politikalarının (daha doğrusu politikasızlıklarının, mızmızlık siyasetlerinin) sorgulanmasına yol açıyor.

Dolayısıyla, İsrail kadar bu sözde Sünnî rejimler de İran'dan müştekîler..

Tutup, "Gardaşım topa sert giriyor ve bizi ofsatya düşürüyorsun, senin uzlaşmazlığın yüzünden kendi halklarımıza karşı rezil oluyoruz" diyemedikleri için İran'ı dövmek üzere mazeret arıyorlar.

Ortada hazır bir mazeret var: İran'ın Şiîliği..

Bunu resmî değilse de **"kontrol" ettikleri gayriresmî kanallar**dan gündeme taşıyor, halkın mezhebî hassasiyetlerini kaşıyorlar.

Biz de enayiyiz ya, yiyoruz!..

Diyeceğimiz şu:

Biz almayalım, lütfen "terbiyesiz mezhep çorbanızı" kendiniz pişirip kendiniz yiyin!.. Afiyet şeker olsun!

*

Yeni Şafak’ın muhakemesi "az engelli” yazarı Kılınç, yazısını zafer kazanmış bir komutan edasıyla şu artistik cümleyle bitiriyor.

> “İran’ın **coğrafyamızın dinî, millî ve etnik dengelerini -Şiîlik lehine- tamamen altüst etmek için sahnelediği sistemli faaliyetleri** konuşmaya ve **Türkiye içinde kontrol ettiği dezenformasyon ağlarının yalanlarını** ifşaya devam edeceğiz.”

Memnun olur, şeref duyarız.

“**MİT’in Türkiye içinde kontrol ettiği dezenformasyon ağlarının yalanlarını ifşa**” sağlığa zararlı olabileceği için bu taraklarda hiç bezinin olmamasını anlayışla karşılıyoruz.

Lütfen sen bu dezenformasyon ağlarının yalanlarını ifşayı, hiç ara vermeden sürdür.

Her ne kadar senin bu muhteşem ve gözalıcı ifşa hizmetin bizim bazı acılarımızın depreşmesine, kapandığını zannettiğimiz derin yaralarımızın tekrar açılmasına neden oluyorsa da, senin kendini iyi hissetmeni sağlıyorsa, zararı yok, biz katlanırız. Alışkınız.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM:

TÜRKİYE VE AFGANİSTAN

NATO'NUN SAFINDA, AFGAN MÜCAHİDİN KARŞISINDA

Erdoğan, Eylül 2014'te, Azerbaycan gezisi öncesinde Ankara Esenboğa Havalimanı'nda şu mesajları vermişti:

> "NATO, Ukrayna krizinin başından bu yana, krizin yatışması için çaba göstermektedir
>
> "**Türkiye Afganistan'a ve ISAF'a destek vermeye devam** etme kararlılığındadır.
>
> "Afganistan'a gerek olduğu sürece **en kapsamlı şekilde** sürdürülecektir."

ISAF, International Security Assistance Force (Uluslararası Güvenlik Yardım Kuvveti) anlamına geliyor.

Bu güç, Aralık 2001'de **NATO** tarafından kurulmuş.

Amacı, sözde *"güvenliği sağlamak ve insanî yardımlarda bulunmak"*.

Gerçek amaç ise, **sömürgeci Batı'nın** (özellikle ABD'nin ve İngiltere'nin) **çıkarlarını güvence** altına almak, **Amerikan kuklası** bir yönetimi Afgan halkına dayatmak.

Bunun adı, güvenlik ve insanî yardım oluyor.

Ekim 2008'de 50 bin 700 kişilik bir güce sahipmiş.

İlk iş olarak başkent Kabil'de "güvenliği" sağlamışlar, ardından da Taliban ve el-Kaide bölgelerine doğru saldırıya geçmişler.

*

Yani, **"işgal"in adı, güvenlik..**

İşgal ediyorsunuz ve adı güvenlik oluyor.

Vikipedi'nin verdiği bilgiye göre, **Türkiye**'nin ISAF'ta bin 790 **asker**i bulunuyor.

Bunların görevi, Kabil'in ve Vardak'ın "güvenliğini" sağlamakmış.

Yani, "hristiyan" güçler ülkenin diğer topraklarını "işgal" ederken (İşgal, NATO dilinde güvenlikle eşanlamlı bir kelime), Türk askeri onların cephe gerisini tutuyor.

İşte bu Türkiye'nin başındaki Erdoğan'ı, havuz medyasının kişiliksiz, izansız ve de ahlâksız, fakat bol maaşlı elemanları, aynı günlerde, **İslam dünyasının kurtarıcısı** gibi tanıtıyorlardı.

Sanki **Mehdî** gelmiş de, bizim haberimiz olmamış.

Adam, Azerbaycan'a giderken, ABD ve Avrupa'yı selamlamayı unutmuyor, **"ev ödevi"nin farkında** olduğunu, bu konuda ihmalkârlık göstermeyeceğini söylüyor.

Bizim yağcı havuz medyası ise, Erdoğan'ın Batı ile nasıl mücadele ettiğini anlatıyor.

Ahlâksızlık parayla değil ya..

Erdoğan, *"**Türkiye Afganistan'a ve ISAF'a destek** vermeye devam etme kararlılığındadır…. Afganistan'a gerek olduğu sürece en kapsamlı şekilde sürdürülecektir"* diyordu.

Tamam, ISAF’a destek de, kime karşı destek?

Afganistan halkına, Afgan milletine, **mücahidlere karşı** destek..

Erdoğan, ABD ve Avrupa’dan bir **aferin**i hak ediyordu.

Havuz medyasının beyinsizleri ise, Erdoğan’ın adeta **“NATO’nun (Hıristiyanlar’ın) emrindeki Mehdî”** olduğuna inanmamızı istiyor.

Sonra da, “**hain paraleller**”den söz ediyorlar.

Doğru, bu “paraleller” (**Pensilvanya**’daki merkez) ABD ve CIA ile işbirliği içindeler.

Peki sen ne haldesin?

Sen, **ağanın kâhyası** olarak, marabaya, “Beni aşıp da ağaya gidemezsin” demekten başka ne yapıyorsun?

İkinizin de ağası aynı..

Varsa bir farkınız, lütfen söyleyin..

Öğrenelim.

Bilmemek ayıp değil, öğrenmemek ayıp.

TANIMLANAMAYAN VE TANINMAYAN: AFGANİSTAN.. LOZAN'DA TANIMLANAN VE TANINAN: TÜRKİYE

"**TBMM Heyeti olarak gittiler, Türkiye olarak döndüler.**"

Bunu diyen **Prof. Baskın Oran**..

Birşey daha diyor: "**Türkiye Devleti 24 Temmuz 1923'te, Türkiye Cumhuriyeti 29 Ekim 1923'te kuruldu.**"

Yani Türkiye Devleti Lozan Antlaşması'yla kurulmuş..

Kuranlar, antlaşmaya imza atan devletler oluyor.

Söz konusu "devletler" şunlar: **İngiltere, Fransa, İtalya, Yunanistan, Romanya, Sırp Hırvat Sloven Krallığı**, Japonya.

TBMM Heyeti de imza atmış, fakat **devlet** sıfatıyla değil, bir "heyet" (kurul) olarak..

Dolayısıyla, Baskın Oran'a bakılırsa, Türkiye Devleti'ni kuranlar, gâvur devletleri.

*

TBMM Heyeti, bu devletlerin huzuruna **heyet** olarak çıkmış, onların imzasıyla "devlet" olmuş.

Anlatılan "başarı" hikâyesi, **"zafer" destanı** bu..

Seni "tanımışlar".

Bu gâvurlar seni öyle durduk yere tanımazlar.. Sömürünün ve sömürgeciliğin kitabını yazmışlardır, adamın iliğini emer, kanını su diye içer, iflahını keserler..

Yanlarına heyet olarak gideceksin, devlet olarak çıkacaksın.. O kadar basit mi?!..

"Tamam koçum, sen devletsin, aslansın kaplansın" demeleri için onlara birtakım rüşvetler vermeni beklerler.

Sorun şurada ki "**rüşvetin belgesi olmuyor**". (Selim Edes'in kulakları çınlasın.)

*

TBMM Heyeti, o devletlerin istediklerini verdi..

Mesele sadece Batı Trakya, Adalar, Musul ve Kerkük değildi.

Evet, Misak-Millî (ulusal yemin), tıpkı TBMM milletvekillerinin yaptığı yemin gibi okunup geçilen bir tekerlemeye dönüştürüldü.

Fakat olay bununla kalmadı..

TBMM Heyeti oraya "**mücahid bir müslüman toplum**"un temsilcileri olarak gittiler, "**devletin dinini** imanını" Lozan masasında bırakmış olarak döndüler.

Milletin (devlete hakim olan) **dinini** verdiler, karşılığında devlet olarak **tanınmayı** aldılar.

Tamam, "devlet" olacaklardı, fakat "**dinsiz devlet**" olacaklardı.

TBMM Heyeti bunu kabul etti.

*

Afganistan bunu kabul etmedi.

O yüzden Taliban Hükümeti tanınmıyor.

*

Beş dönem milletvekilliği yapmış olan merhum **Süleyman Arif Emre**, Lozan'daki "**gizli**" mutabakatı, 11 yıl önce, 26 Haziran 2012 tarihinde **TBMM Darbeleri Araştırma Komisyonu**'na onlatmıştı.

Okuyalım:

TBMM Tutanak Hizmetleri Başkanlığı

Komisyon: DARBE

Giriş: 12.00, Tarih: 26/6/2012, Grup: Uyan

DARBELERİ ARAŞTIRMA KOMİSYONU BAŞKANI YAŞAR KARAYEL– Muhterem Süleyman Ağabey, ev sahipliği yaptığınız ve bizi kabul ettiğiniz için size teşekkür ediyoruz. …

SÜLEYMAN ARİF EMRE – Biz de teşekkür ederiz. (…) Şimdi, şu şekilde bir **hatıramı** anlatacağım, kısa kesmek için, çok teferruatlı olaylar var da: 1965 senesinde **Meclise ilk defa girdiğim zaman**, İkinci Beş Yıllık Kalkınma Planı Meclise getirilmişti, Yeni Türkiye Partisi milletvekili ya da grup başkan vekili olarak, İkinci Beş Yıllık Kalkınma Planına bir ek yapılmasını önergeyle teklif ettim. Dedim ki: *"Yalnız maddi hedeflere yönelik bir planlama yetersiz kalır. Osmanlı devrinden beri sükûta başlayan ahlakımızı yeni nesilleri eğiterek bir de* ***manevi kalkınma, ahlaki reform*** *yapmamız lazım gelir"* diye bir önerge verdim.

Bu önergeden sonra, İsmet Sezgin çıktı, dedi ki: *"Sarahaten böyle bir hükmü yok ama planı zımnen vardır, önergenin, teklifin reddine…"*

O sırada da **Ali İhsan Çelikkan** diye bizim Yeni Türkiye Partisi'nin bir milletvekili vardı, Gümüşhane Milletvekili, Ekrem Alican Bey'in de akrabası. **Ali İhsan Çelikkan dedi ki**: *"Arif Ağabey, ben senin önergene oy verdim, haberin olsun."*

“Ya, İhsan aynı partideniz.” dedim.

“Ondan dolayı değil de ***içtenlikle oy verdim. Şimdi bir hatıramı size anlatacağım.”*** **dedi….**

Şimdi, İkinci Beş Yıllık Kalkınma Planı’na verdiğim önergesinden sonra **Ali İhsan Çelikkan** ***“Ben bu konuyla ilgili tarihî bir hatıramı size anlatmak isterim.”*** **dedi ve şöyle anlattı:**

... [Bunlar] **40- 50 tane solcu genç**, Türk Millî Talebe Federasyonu solcu bir teşekküldü o zaman…. **Celal Bayar’a gidiyorlar, Tevfik İleri’yi şikâyet ediyorlar**, diyorlar ki: *“Tevfik İleri, Milliyetçiler Derneğine para yardımı yaptı. İlerici, Atatürkçü olan Yalman’ı Hüseyin Üzmez ondan dolayı vurdu.”* …

Ali İhsan Çelikkan …, **o solcu gençlerle beraber kendisi de talebeymiş o zaman**, Ekrem Alican Bey’in tesiriyle düzeltmiş fikirlerini.

Celal Bayar … ***“Söyleyin bakalım gençler, laikliğin bizdeki esas hedefi nedir?”***

Gençler demiş ki: **“Efendim, din işi ayrı olacak, devlet işi ayrı olacak.”**

“Hayır oğlum, sadece o değil.”

"Kanunlar yapılacağı zaman dinî kurallara hiç müracaat edilmeyecek.”

“O da değil, şu da değil.”

“Peki efendim nedir?” demişler,

Celal Bayar aynen şöyle söylüyor, ***"Biz zor anda, gizli celsede Batılılara söz verdik, belli bir zaman süreci içerisinde bu millete bu dini unutturacağız. Bizdeki laikliğin gayesi budur"*** diyor Bayar.

Ali İhsan Çelikkan bunu duymuş.

O esnada solcu olmayan gençlerden birisi de Celal Bayar'ın bu sözüne şahit olmuş. Bizim eskiden "Hulusi Özkul" diye bir Adana milletvekili vardı, şimdi sağdır, mevcuttur…. **Hulusi Özkul da orada, aynen Celal Bayar'ın bu ikrarını dinlemiş.**

Şimdi yani **esas maksat zamanla bu milleti, şehitleri şehit, gazileri gazi yapan ruh ve imandan ve karakterden uzaklaştırmak**, gaye bu yani "maneviyatını öldürmek" desek de aynı manaya geliyor. Şimdi böyle olduğu için…

Celal Bayar şunu da ilave ediyor: ***"Bu Batılılara verilen gizli sözün bekçiliğini bizde devlet başkanları yapar. Başka? Ordu yapar, devlet başkanları yapar ve ondan sonra mahkemeler yapar. Benden sonraki devlet başkanları da aynı görevi yapacaklardır. Batılılara biz böyle söz verdik, hadi bakalım inkılapçı gençler, böyle bilesiniz, böyle hareket edesiniz."***

Bu zihniyet ve bu iş birliği ortada olduğu için, sık sık **bu sebebe dayalı olarak, laiklik de doğru dürüst tarif edilmediği için, bu yüzden partiler kapatılıyor, darbeler yapılıyor, "İrtica geliyor, geldi, gelecek, öyleyse bu partiyi kapatalım."** ….

Bizim bu konuda, yalnız, Celal Bayar'dan edindiğimiz o itirafa ilaveten bir de şunu hatırladım: **Hukuk fakültesinde 1944 senesinde Lozan seçmeli ders olarak bize okutulmuştu. Nusret Mete isminde bir profesörümüz, o da aynı şekilde söylemiştir,** "Bizdeki laikliğin gayesi budur"

demiştir. *[Bant/kaset kaydı çözülürken* ***Metya*** *şeklindeki soyadının yanlışlıkla Mete olarak yazıldığı anlaşılmaktadır. Nusret Metya,* ***Lozan****'da, Dışişleri Bakanlığı İkinci* ***Hukuk Müşaviri*** *sıfatıyla görev yapmıştır.]*

TALİBAN'IN "KÜÇÜK CİHAD"DAN SONRA GELEN "BÜYÜK CİHAD"I

Rasulullah Efendimiz s.a.s., Tebük Seferi'nden döndüklerinde şöyle buyurmuştu:

"Küçük cihattan büyük cihada geldiniz."

*

Mevlana, ***Mesnevî***'de bir savaşçı dervişin (ya da derviş savaşçının, alp erenin) halet-i ruhiyesini, yaşadığı iç çatışmasını şöyle anlatır:

> Ayyazî dedi ki: Tam **doksan kere** belki yaralanırım diye,
>
> Zırhsız savaşa girdim, okların önüne gittim, belki birisi gelir saplanır dedim.
>
> Fakat boğaza, yahut can alacak bir yere ok isabeti, devlet sahibi bir şehitten başkasına nasip olmuyor.
>
> Vücudumda yaralanmadık bir tek yer yok. Bedenim, oktan kalbur gibi delikdeşik oldu.
>
> Fakat bu (şehitlik) ne yiğitlik, ne de zekâ işi. Baht işi bu.
>
> Bir türlü can alacak bir yerime ok isabet etmedi.
>
> Şehitliğin kısmet olmadığını anlayınca halvete gittim, çileye girdim.
>
> Kendimi "**büyük savaş**"a attım, riyazata, zayıflamaya koyuldum.
>
> Halvetteyken kulağıma **gazilerin savaşa giderken çaldıkları davul sesleri** geldi.
>
> Sabah çağıydı, can kulağımla duydum, nefsim, içimden seslendi:

"**Kalk, savaş zamanı geldi**, yürü! Kendini savaşa at!"

Dedim ki: "Ey vefasız habîs nefis, savaşa meyletme nerde, sen nerdesin?

Ey nefis, doğru söyle, bu hilebazlık, nedir? Yoksa şehvete düşkün nefis, ibadete yanaşmaz bile.

Doğru söylemezsen üstüne saldırır, seni riyazatla adamakıllı sıkar, sıkıştırırım."

O anda nefsim, içimden seslendi, dilsiz, ağızsız, fasih bir surette söz söylemekteydi:

"Beni her gün burada öldürüp duruyorsun. Canıma, kâfirlere yapılan eziyetleri yapıyorsun.

Kimsenin halimden haberi yok.. Sen, beni uykusuz, yemeksiz öldürüp durmadasın.

Bari savaşta bir yarayla şu bedenden kurtulurum da halk da erliğimi, fedakârlığımı görür."

Dedim ki: "A nefisceğiz, hem münafık olarak yaşamadasın, hem münafıkça ölmedesin, nesin sen?

İki âlemde de müraî imişsin, iki âlemde de hiçbir şeye yaramazmışsın meğer.

Bu beden sağ oldukça halvetten çıkmamaya nezrettim."

Çünkü bu beden, halvette ne yaparsa **kadına, erkeğe görünmek için** yapmaz.

Halvetteki hareketi de **ancak Tanrı içindir**, huzuru ve sükunu da. Orada niyetinde başka bir şey bulunamaz.

Bu **büyük savaş**tır, o **küçük savaş**. Her ikisi de Haydar'la (Hz. Ali ile) Rüstem'in harcıdır.

Öyle bir farenin kıpırdamasiyle (korkup) uçup gidecek akıl sahibinin harcı değil!

O çeşit adama karılar gibi savaştan, kılıçtan uzak durmak gerek.

O da **sofî**, bu da.. Yazık o sofîye! O, bir iğneyle (korkusundan) ölmede, bu kılıçlara karşı durmada.

Sureti (görüntüsü) sofîdir ama canı (özü) yok. Bu çeşit sofîler
öbür sofîlerin de adını kötüye çıkarır.

*

Evet, büyük savaş, küçük savaştan daha zordur.

Koşunun heyecanı ve cazibesiyle, birilerini geçme arzusuyla, ödül umuduyla, **tribünlerin alkışlarıyla** koşmaktan daha zor olan, koşu bittikten sonra da koşan, kimsenin yerinden kıpırdamadığı zaman da koşmaya devam eden adam olabilmektir.

"**Biz koşu bittikten sonra da koşan atlarız**" diyebilmek...

Yuhalandığın zaman bile durmamak, gevşememek, sarsılmamak..

Derin duyarsızlık, sessizlik ve yalnızlığın sisli ormanında keskin ve soğuk rüzgâra karşı koşabilmek..

Sağanak yağmurlara, diz boyu çamurlara aldırmamak..

Yolundan dönmemek..

“Ne ağır imtihandır, başındaki, Sakarya!

“Binbir başlı kartalı nasıl taşır kanarya?”

*

İşte Afganistan'ın mücahidleri şimdi bu **küçük cihad** sonrası zorlu imtihanı yaşıyor.

Bütün koşulardan sonraki koşudalar..

Onlar, cihad ettiler ve Batı'ya diz çöktürdüler.

Herkesin yapamadığı, **suret (şekil, görüntü) sofîleri**nin hayal etmekten ve dile getirmekten bile korktukları uzun ve yorucu savaşların ağır imtihanlarından tökezlemeden geçtiler.

Allah yolunda (fî sebîlillah) cihad ettiler. Öldüler, öldürüldüler.. Ölümün üzerine koşa koşa gittiler..

*

Ve şimdi önlerinde yeni bir imtihan var: **Allah'ın hükümlerini (Şeriat'i)** mi uygulayacaklar, yoksa "Zamandır, zemindir, şartlardır şurtlardır, insanların rızası ve hoşnutluğudur" diyerek Şeriat'ten taviz mi verecekler?

Direnecekler mi, yoksa, kendi nefislerinin ve etraflarındaki **gâvur işbirlikçisi ya da ajanı** kişilerin nefislerinin dizginlenemez heva ve hevesleri karşısında teslim bayrağını mı çekecekler?

Afganistan küçük cihaddan **büyük cihad**a, kolay savaştan zor savaşa gelmiş durumda..

Bu imtihan daha çetin.

Bütün savaşlardan daha zor.

*

Mepanews.com'daki haber şöyle:

> Afganistan Yüksek Öğretim Bakanı Mevlevi Nida Muhammed Nedim açıklamalarda bulundu.
>
> Mevlevi Nedim, ülke genelinde tesettür zorunluluğunun uygulanması kararını destekleyerek bunun İslami bir zorunluluk olduğunu belirtti.
>
> Afganistan'daki İslam Emirliği yönetimine yönelik eleştirilere cevap veren Mevlevi Nedim, *"Biz hepimiz Müslümanız. Bizim için en önemli şey Allah'ın dinidir. Şayet İslam Emirliği **kalkınma gibi meseleleri asıl maksat** olarak belirlemiş olsaydı zaten en baştan savaşa gerek olmazdı. Usame'yi onlara teslim eder ve kadınlara (onların istedikleri türden) özgürlük verirdik."* ifadelerini kullandı.
>
> Mevlevi Nedim, tesettür zorunluluğunun Allah'ın emri olduğunu belirterek, *"Bize yaptırım da uygulasalar, atom bombası da atsalar, savaş da açsalar, başka planlar da yapsalar, bizler yine de dinimizin hükümlerini tatbik etmeye mecburuz. Bu yüzden, bu konuda kimsenin talebini dinleyemez ve bunun sebep olacağı sorunlardan endişe duyamayız."* şeklinde konuştu.

*

İşte adam diye böyle konuşana denir.

Laikliğin (siyasal dinsizliğin) hükümferma olduğu ülkemize gelince, tarihselci modernist soytarılar ile onlarla aynı dilden konuşan **sözde tasavvufçu özde batınî irfan edebiyatçılarının** sırf Şeriat'ı değersizleştirmek için **ahlâk da ahlâk** diye riyakârlık destanı yazdıklarını görüyoruz.

Bu ahlâksız ahlâkçı tipler, **güzel ahlâkın** en temel ilkelerinin şu üç fazîlet olduğunu unutuyorlar: **Sıdk** (doğruluk), **ahde vefa** (Allahu Teala'ya ve kullara verilen sözlerde durmak, vaadinden dönmemek), **emanete riayet** (sorumluluklarını yerine getirmek, insanların güvenini istismar etmemek, nimetleri kötüye kullanmamak).

Tersinden söylersek, ahlâksızlığın temelinde şu üç haslet yer alır: **Yalancılık, sözünden dönmek, emanete hiyanet.**

Bunlar, **münafığın** alâmetleridir.

*

Taliban, "**İslam için savaşıyoruz, bu topraklarda Şeriat (Allahu Teala'nın hükümleri) yürürlükte olacaktır**" dedi.

Halka bunu vaadetti.

"Demokrasi getireceğiz, **feminist**lerin önünü açacağız, Allah'ın dediği değil insanların çoğunluğunun dediği olacaktır" demediler.

Dediklerinin arkasında duruyor, popülizme, halk dalkavukluğuna, demagogluğa, "siyaset icabı" safsatasına prim vermiyorlar.

Neyi vaad ettilerse onu yapmaya çalışıyorlar.

Sözlerinden dönmüyorlar.

Halkın **dinî duygularını istismar** için savaşta (Allah yolunda cihadın sonucu olan) **şehitlik**ten ve Cennet'ten söz edip de sonra barışta çark ederek **laik (siyasal dinsiz)** düzenden, dinler arasında tarafsız olmaktan bahis açmıyorlar.

Döneklik yapmıyorlar.

Halkın kendilerine olan güvenini boşa çıkarmıyor, emanete hiyanet etmiyorlar.

Batılıların ellerine tutuşturdukları reçeteleri "**güncellenmiş İslam**" diye yutturma hokkabazlığına yeltenmiyorlar.

*

Öyle anlaşılıyor ki, Türkiye'deki **ahlâksız ahlâkçılar**, İslamcılık karşıtı sözde dindarlar, Taliban'ın **Atatürk**'ü örnek almasını istiyorlar.

Kendileri örnek alıyor, hatta "**Atatürk'ün izinde olan biziz**" filan diyorlar ya, Taliban'dan bekledikleri de böyle birşey..

Atatürk, baştan itibaren "Müslümanların halifesini, Osmanlı Devleti'ni kurtaracağız, İslam'ı koruyacağız" vs. diyerek **takiyye** yaptı **yalan** söyledi. (Daha kibar tabirle algı operasyonu yaptı.)

Sözler verdi, TBMM'nin ilk açılışında olduğu gibi vaadlerde bulundu, Padişah'ı kurtarmak dışında bir gayesinin bulunmadığına dair yeminler etti.

Millet onun bu vaatlerine güvendi, ona birtakım yetkileri emaneten devretti.

Afganistan ve Hindistan müslümanları bile bu "**İslam mücahidi**"ne inanıp servet gönderdiler.

Öyle konuştu, durumu öyle idare etti ki, başarısız olsaydı, Osmanlı Devleti devam etseydi, kimse ona "Sen bizi kandırdın, ihanet ettin, devletin altını oydun" diyemeyecek, hesap soramayacaktı. Diyelim ki bir iki kişi "Başka planları vardı" dedi, o takdirde "Ben onları ikna etmek, kullanmak için taktik icabı öyle konuştum" diyebilecekti.

Ne zaman ki zafer kazanıldı, karizma binasının sıvası badanası tamamlandı, ipleri tamamen eline geçirdi, işte o zaman gerçek düşüncelerini ortaya koydu.

Alışmış kudurmuştan beterdir hesabı **Atatürk**'e alışmış olan **yerli-millîler**, Afganistan'dan da aynı şeyi bekliyorlar.

Görünen o.

*

İmdi, burası, başörtülülerin daha dün okulların kapısından kovulmakta olduğu bir ülke..

Üstelik, **demokratik, sosyal bir hukuk devleti** olma iddiasındaydı.

Vatandaşlarına **eşitlik** vaat ediyordu.

Ayrıca, "Başını açmayan kız öğrenciler okullara alınmasın" hükmünün yer aldığı bir "**demokrasi kutsal kitabı**" da mevcut değildi. Çiğnemekle günaha girecekleri bir **"başı açıklık" ayetleri** yoktu.

Çünkü demokrasinin esası, akıllarına eseni, gönüllerinden geçeni yapabilmeleriydi.

Buna rağmen, "Kızlar da okusun, fakat başlarını açmaları şarttır, açmıyorlarsa evlerinde otursunlar" diyebildiler.

Taliban da tam tersini diyor: "Kızlar da okusun, fakat tesettürlü.. Ve de İslam'ın şart koştuğu edep ve erkân dairesi içinde.."

Fakat arada şöyle bir fark daha var:

Demokratlar yalan söylüyor, fırsat bulduklarında vaatlerini tutmuyorlar. Çifte standart uyguluyorlar.

Taliban ise neyi vaat etmişse onu yapıyor.

*

Birileri dinî doğruları "sahte Bektaşî" usulü yarım yamalak anlatarak istismar etmeyi de ihmal etmiyorlar: Efendim ilim kadın erkek herkese farz, beşikten mezara kadar ilim..

Bir, kadın ve erkek herkese farz-ı **ayn** olan ilimler var, bir de farz-ı **kifaye** olan ilimler.

Ayrıca, beşikten mezara kadar ilim öğrenme emri, kadınların Afganistan'da İslamî tesettüre riayet et**me**mesini gerektirmiyor.

İslam'ın bir emri, diğer emrini iptal için istismar edilemez.

Genç kızın tesettürü farz-ı ayn, bazı okullarda okuması ise olsa olsa farz-ı kifayedir. Madem ilmi bu kadar önemsiyorsun, **ilminin gereğini yap** ve başını ört, Allah'a itaat et..

Allah'a itaat etmiyorsan, o zaman sanki Allah emrettiği için ilim öğrenmek istiyormuşsun gibi görünerek numara yapma, **dini istismar** etme, riyakârlık ve münafıklık yapma!

Üstelik, farz-ı ayn olan ilimleri öğrenmek için üniversiteye gitmek de şart değildir.

*

İmdi siz, kadın erkek eşitliği var diye, mesela **futbol takımlarında erkeklerle beraber kadınlara** da yer veriyor musunuz?!

"Spor kadın erkek herkese lazım, kadınların oynatılmaması **insanî değil**" diyor musunuz?!

Bir futbolcunun **takımının forması** yerine rastgele bir kıyafetle sahaya çıkmasına razı oluyor musunuz?!

Bu engellendiğinde "Böylesi kararlar **sporun ruhu**na aykırı" diyerek ortalığı velveleye veriyor musunuz?!

Uluslararası spor müsabakalarında sporcuların **millî forma** yerine herhangi bir kıyafetle çıkmasına müsaade ediliyor mu?

İzin verilmediğinde "Sporcuların spor hakkı engellenemez, büyük haksızlık, çağdışılık" filan diyerek yaygara koparıyor musunuz?!

Yahut "Niye sadece erkek erkeğe güreşiliyor, **erkekle kadın da güreşebilsin,** kadınların neyi eksik?! Lütfen kadın erkek eşitliğine saygı gösterelim, bu yaptığınız insanî değil" diyerek güreşçilere akıl veriyor, insanlık öğretiyor musunuz?!

*

"Tamam, kadın erkek eşit de, her işin bir raconu var, bu işin kuralı böyle.. Ayrıcana kadın başka, erkek başka" diyorsunuz, değil mi?

İslam, sizin futbolunuzdan ya da güreşinizden daha az kuralcı ve daha az ciddî değildir.

Dahası..

"Vatanseverlik herkesin hakkıdır" diye söze başlayıp "**Kızlar da erkeklerle birlikte askere gitsin**, aynı koğuşlarda yatıp kalksınlar, vatan sevgisini birlikte yudumlasınlar, onlar da nöbet tutsunlar. Kızların askerlikten mahrum bırakılmaları **insanî değil**" demek aklınıza gelmiyor.

Demek ki, kadın erkek eşitliğinin gerektiğinde birtakım sınırlamalara tabi tutulabildiğini, daha doğrusu kadının yaratılışı/doğası gereği buna mecbur kalındığını siz de biliyorsunuz.

Edebiyat, retorik ve söylem yumurtaları, yaşamsal gerçekler kayalığının sivri taşlarına tosladığında paramparça oluyor.

*

Bunlar bu kafayla giderlerse yarın şöyle şeyler de diyebilirler:

"Camilerde niye sadece **erkekler imamlık** yapıyor? **Kadın** da pekâlâ yapabilir. Namaz kadın erkek herkese farz değil mi?!.. Sonra niye kadınlar en arkada ayrı saf tutmak zorunda olsunlar ki, **kadın erkek karışık saf** tutulabilsin.. Çünkü ibadet kadın erkek herkese farz.. Kadınlar da toplumun bir parçası, onların da sosyalleşmeye ihtiyacı var. Sonuçta beşikten mezara kadar değilse de büluğdan mezara kadar iki kesim de ibadet etmek zorunda.. Camide niye kadınlara ikinci sınıf insan muamelesi yapılıyor?.. Beraber **omuz omuza saf** tutsunlar.. Kadınlar da imamlık yapsınlar, müezzin olup ezan okusunlar.. Bu kadın-erkek ayrımcılığı, **camilerde erkek egemenliği**ne izin verilmesi **İslam'ın ruhu**na aykırı.. Ayrıca insanî de değil. Güzel sesli bir kadın imamın, bir imam hanımefendinin namazdan sonra camide aşr-ı şerif okumasına, kadınlara özgü sevecenlik ve şefkatle vaaz edip insanları irşad etmesine izin verilmemesi ne İslamîdir, ne de insanî.. Bunu reddediyoruz."

Yarın bunu da diyebilirler. Bu kafadan herşey beklenir.. Hafazanallah!

*

Laik başkan Erdoğan adına konuşmasıyla tanınan **İbrahim Kalın** hocaefendi hazretleri Taliban'a İslam dersi vermiş..

Şöyle bir açıklama yapmış:

> "Taliban yönetimi Afganistan'da kız öğrencilerin üniversiteye girişini yasaklayan bir karar almış. **İslam'ın ruhu**na aykırı bir karar. Bu yasağın **dinde yeri yok**."

Dışişleri Bakanı Mevlüt durur mu, o da insanlık dersi vermiş:

> "Bu yasak gerçekten İslami de değil, insani de değil. Dolayısıyla böyle bir yasağı biz reddediyoruz, doğru bulmuyoruz."

İslam'ın ruhunu İbrahim Kalın biliyor, Taliban bilmiyor.. Kalın'ın sözlerinin altında yatan mantık bu.

Tahsil için ta Amerikalara gitmiş olan Kalın, İslam'ın ruhunu Amerikalılar'a da öğretmiş olacak ki, ABD de Taliban'a tepki gösterdi.

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Ned Price şöyle konuştu:

> "Eğitim, uluslararası düzeyde tanınan bir insan hakkıdır ve Afganistan'ın ekonomik büyümesi ve istikrarı için esastır. Bu kabul edilemez duruşun Taliban için önemli sonuçları olacak."

Görüldüğü gibi, İslam'ın ruhu için ızdırap çeken, yüreği sızlayan sadece **laik (siyasal dinsiz)** Kemalist Türkiye Cumhuriyeti'nin bürokratı İbrahim değil.

Haçlılar da (Haç'a inananlar da) İslam'ın ruhunu kurtarmak için ayağa kalkıyor, feryat koparıyorlar.

Yahudisi, Hrastiyanı, Budisti, ineğe tapanı, ateşe tapanı, ateisti, Satanisti, laiki (siyasal dinsizi) ile bütün dünya İslam'ın ruhu kurtulsun diye omuz omuza veriyor, onulmaz acılar çekiyor, o ruha bir tek Taliban saygı duymuyor.

Bir tek o duyarsız.

İbrahim'in mesajından anlaşılan bu.

*

Esasa gelirsek.. Herkesi kendileri gibi cahil zanneden birileri **Taliban**'ı hafife alıyorlar.

Her sakallıyı deden, her gördüğün sarıklıyı da senin köyündekiler gibi (altmışında tevbe edip tarikata giren, sarık saran) cahil sofu zannetme!..

Taliban hareketi, esas itibariyle **medrese** talebelerinin (hocalarıyla beraber gerçekleştirdikleri) bir hurucun sonucuydu.

Onların okudukları medreseler, Türkiye'deki, rejimin elinden yakasını kurtarmak için köşe bucak saklanan, laikliğin müsaadesini alabilmek için kırk takla atıp kılıktan kılığa giren, imkânsızlıklar (ve istikbal vaadetmemesi) yüzünden eksik gedik öğretim yapan medresemsi yapılar gibi değildir.

Onların medreselerinde icazet alan bir adam **fıkıh usulü**nü iyi öğrenir. Dinde neyin delil olacağını, neyin olmayacağını gayet iyi bilir, İslamî olan ile olmayanı ayıracak formasyonu kazanır.

Ayrıca Kelam'ı da iyi öğrenirler, bu yüzden, **epistemoloji (bilgi felsefesi)** ve **felsefenin temel konuları** hakkında yeterli bilgileri, söyleyecek sözleri vardır.

Özgüvenleri tamdır, iflas edip son durak postmodernizm bataklığında çırpınan Batı düşüncesi karşısında aşağılık kompleksine kapılmazlar.

Türkiye gibi ülkelerdeki Batı hayranı **sözde eleştirel düşünce** sahibi, özde ise **taklitçi** modernist tarihselci soytarıların aksine, onlar, Batılı'dan duydukları lafları kendi ilmî müktesebatları çerçevesinde **eleştiriye tabi tutar ve sorgularlar**.

İslam'ın ruhunu iyi kavradıkları için **kalkınma putuna ibadet** eden dünyaperestler olmaktan uzak durmayı önemserler. **Batı'nın teknolojisi**ne ne hayranlık duyarlar ne de onu reddederler (Ki bu red de aslında hayranlıktan kaynaklanan bir marazî ruh halidir).

Batılıların yaldızlı ve parlak laflarının, göz kamaştırıcı safsatalarının büyüsünden etkilenmez, onların üzerindeki makyajı, yaldızı ve boyayı süpürüp atar, gerideki kokuşmuş leşi gözler önüne sererler.

Türkiye'nin ilahiyatlarındaki **pırasasörler**, (istisnalar bir tarafa bırakılırsa) onların medreselerinden icazet (diploma) alabilecek yeterliliğe sahip değildir.

Bunlar genelde yarım yamalak bir yüksek lisans yapar, **hocalarının keyfine göre** bir doktora tezi hazırlarlar, sonra da sıkça işin ucunu bırakır, **memur zihniyetiyle ders** anlatırlar. Doğru dürüst bildikleri tek konu, hakkında doktora tezi yazdıkları mevzu olarak kalır, ki o doktora tezlerinin önemli bir bölümü de aslında hem kalitesizdir hem de konusu (Pırasasör İbrahim Lavaş'ınki gibi) kıytırık ve lüzumsuzdur, filanların dedikodusu kabilindendir.

Beğenmediğiniz Taliban'ın medreselerinden icazet almak, Türkiye'de **pırasa**sör ya da **pırasa**för olmaya benzemez.

Onlar böyle tuz ruhu makamından üretilip üfürülmüş "**İslam'ın ruhu**" filan türünden yaldızlı laflardan etkilenecek adamlar değillerdir.

Senin ilahiyatlarındaki prof. unvanlı, laik (siyasal dinsiz) rejimin kapıkulu durumundaki pırasasörlere benzemezler.

*

İbrahim Kalın ve Mevlüt Çavuşoğlu açıklama yaptığında bu, onların kişisel açıklaması olarak anlaşılmaz.

Çünkü Türkiye Cumhuriyeti'ni temsil etme durumundalar.

Yaptıkları şey, uluslararası teamüllere aykırı.. **Başka bir ülkenin içişlerine** ne diye karışıyorsun?

Sonra siz, Taliban gibi **mücahid ve ilim ehli** bir topluluğa "**İslam'ın ruhu**" ve **İslamîlik** dersi verecek en son kişilersiniz..

Onlar, nezaket gereği size, "Gidip **Atatürk**'ün mozolesinde saygı duruşu yapmanız, milletinizin onun ilke ve inkılaplarına bağlılık yemini etmek zorunda

bırakılmasına itiraz etmediğiniz gibi bunu en başta sizin büyük bir huşu ve vecd içinde yapmanız İslam'ın ruhu ile ne kadar bağdaşıyor, laikliğin (siyasal dinsizliğin) mollaları?" diye sormayabilirler, fakat sizin bunu akıl etmeniz gerekir.

"Oturduğu ahır sekisi, söylediği İstanbul türküsü" diye sizi tefe koyabileceklerini hesaba katmalısınız.

Laik (siyasal dinsiz) bir devletin kendi haline bakıp utanması ve **İslam'ın ruhu** ve **İslamîlik** edebiyatından uzak durması gerekir.

"Bizim müslümanlığımız Şeriatçı Arap müslümanlığı değil, laik (siyasal dinsiz) Türk müslümanlığı, Afganistan'daki uygulama **laik (siyasal dinsiz) Türk müslümanlığının ruhu**na aykırı" denilseydi anlardım.

*

Taliban doğru yoldadır, Allahu Teala istikametten ayırmasın!

Onların bugünkü **cihad**ı, ve dünyaya verdikleri ders, dünkünden daha az değerli değildir.

Daha **büyük**tür.

Erdem Bayazıt'ın "**Birazdan Gün Doğacak**" şiiri hiç kimselere Taliban'dan daha çok yakışmamıştır:

Beton duvarlar arasında bir çiçek açtı
Siz kahramanısınız çelik dişliler arasında direnen insanlığın
Saçlarınız ızdırap denizinde bir tutam başak
Elleriniz kök salmış ağacıdır zamana
O inanmışlar çağının.

Zaman akar yer direnir gökyüzü kanat gerer
Siz ölümsüz çiçeği taşırsınız göğsünüzde

Karanlığın ormanında iman güneşidir gözünüz
Soluğunuz umutsuz ceylanların gözyaşına sünger.

Gün doğar rüzgar eser bulut dolanır
Rahmet şarkısı söyler yağmurlar
Alnınız en soylu isyandır demir külçelere
Gürültü susar ses donar sevgi tohumu patlar
Sessiz bir bombadır konuşur derinlerde.

Ey bizim sabır yüklü toprağımızın kutsal ağacı
Sen bize hayatsın umutsun mezarlar kadar derin
Bizi tutan bir şey varsa dirilten o sensin
Üzerinde uyuduğumuz yavru kuşların tüy renkli sıcaklığı.
Ey damarlarımızda donan buz yüzlü heykeller beldesinden
Yıkıntılar sonrası sığındığım şefkat anası
Ey dağları yerinden oynatan ses ey mermeri toz eden rüzgar
Ey alemi donatan ışık toprağa can veren el.

TALİBAN'IN ZAFERİ BAZI AK PARTİLİLERİ NİÇİN RAHATSIZ ETTİ?

Yazıya önce, **"Laikleri anladık da, Taliban'ın zaferinden bazı yandaşlar neden rahatsız oldu?"** başlığını atmayı düşündüm.

Sonra, yandaşların da (çoğunlukla) artık "laik" olduklarını, **laik/dinsiz rejimi** İslamî bir yönetime tercih ettiklerini düşünerek vazgeçtim. (**Mehmet Metiner** vs. gibi ultra yağcı ve süper dönekler bunu açıkça savunuyorlar. **Hayrettin Karaman** gibiler ise "**geçiş dönemi** laikleri" olarak bu fırıldakların yanında arz-ı endam ediyorlar. Karamangillerin "Ölme eşeğim yaz gelince…" makamından okudukları gazel, "**eylemdeki laiklik**" için ikna edici olsa bile, "**söylemdeki laikliği**" aklayamaz. Açıkça "Şeriat'e karşı laikliği savunma"nın hiçbir mazereti yoktur. Bu, İslam açısından, tevil kabul etmeyen bir cinayettir. Küfürdür.)

Evet, kimi yandaşlar, Taliban'ın zaferinden memnun olmamış durumdalar.

Yeni Şafak'ın konuyla ilgili manşeti bile adeta bir nostalji ve hayıflanma içeriyor, "Ah vah, 20 yıllık bir dönem kapandı, emekler zayi oldu" der gibiler. ABD'ye de "Niye kaçıp gittin, kaçmamalıydın!" mesajını verdikleri düşünülebilir.

Demek ki, "20 yıllık **işgal ve zulüm** bitti" diye başlık atmak işlerine gelmiyor.

*

Bu gazetenin eski genel yayın yönetmeni **İbrahim Karagül** de, konuyla ilgili yazısında "Taliban dönmedi, ABD'nin Orta Asya politikası çöktü" görüşünü savunmuştu.

"Taliban, ABD'nin politikasını çökertti" dememek için kırk takla atıyor.

Aynı gazetenin bir başka yazarı ise, Karagül'den aldığı bayrağı sura dikmek için tek bir yazıda dört yüz kırkdört takla atmış durumda.

Yazısına mütevazı "ayaklarından" giriş yapmış,. Afganistan konusunda uzman değilmiş, sadece birkaç şey biliyormuş.

Sonra da "salağa yatıp" bilmediklerini sıralıyor.

Mesela şu:

> Bir başka bilmediğim şey ise şu: Cidden Amerika "burada işimiz bitti" diyerek mi çekildi Afganistan'dan yoksa Taliban ciddi ciddi Amerika'yı yendi mi?

Yani, "Benden duymuş olmayın ama, ABD belki de yenilmedi, ne malum".

Taliban'ın zaferini düşünüp kederlenmek yerine böylesi bir züğürt tesellisine sarılmak için kimbilir kaç tane nedeni var.

Dahası da var. Bir başka "bilmediği" şuymuş:

> "Bir başkası ise şu: İddia edildiği gibi Taliban seneler içerisinde Çin ve Rusya ile iyi ilişkiler geliştirip Afgan halkını bir emperyalist odaktan kurtarıp diğerine satarak mı iktidar oldu yoksa örgütün iktidarı büyük oranda organik mi?"

Yani, "Taliban aslında ülkesini ABD işgalinden kurtarmadı. **Bu hainler, vatanlarını Çin ve Rusya'ya sattılar. Alçaklar organik değil hormonlular.** Organik olsalar bile ancak **büyük oranda** olabilirler, tamamen değil. Ben bilmiyorum ama siz böyle bilin. Ben söylemiyorum, iddia böyle, benden duymadınız ha!"

Kurnaz ya, aslında birşey bilmiyor. O sadece, birilerinin atıp da isabet ettiremediği ok'u yerden alıp Taliban'ın ciğerine saplıyor. Ok, onun değil.

Sonra da, kendisi adammış gibi birilerinin adamlığını sorguluyor:

> Bakınız, cidden bilmiyorum bu soruların cevabını. Sadece, seneler içerisinde öğrendiğim şeyler yüzünden soruyorum bu soruları. Neticede vaktiyle "İslam devrimi" yapıldığını zannettiğimiz İran'da olanın bir "Rafizi yayılmacılığı hamlesi" olduğunu görmüş bir kuşağız biz. Afganistan coğrafyasında "adam" zannettiğimiz çoğu ismin Rusya ile cihad biter bitmez ne hallere düştüğünü görmüş insanlarız.

İmdi, seni rahatsız eden ve böyle yazmaya sevkeden gerçekten İran'ın "Rafızîliği" mi, yoksa aynı coğrafyadaki bir devlet olarak kimi konularda (mesela Suriye) Türkiye ile rekabet ve çekişme içinde olması mı?

Derdin Rafızîlik ise, neden kaleminden onların rafızîliğini mumla aratan zırvalar dökülüyor?

Ve neden, onların rafızîlik anlamına gelen yanlışlarına hiç değinmiyorsun?

Hayır, senin yaptığın, laik devletin "ulusal çıkar" adını verdiği hesapları için "**din istismarı**" yapmaktan ibaret. Derdin dini savunmak, dinin bozulmasıyla mücadele etmek değil. (Asıl suç sana bunları yazdıranlarda.. Sen sadece iyi rol kesen marifetli ve becerikli bir piyonsun.)

*

Şu aşamada Taliban hakkında böylesi varsayımlar üzerinden şüpheler uyandırmak, bir **ins şeytanı olarak "vesvese"** üretmekten başka birşey değildir.

Münafıkça bir harekettir. Suret-i haktan gelme sahtekârlığıdır.

Evet, tam olarak budur. (Nas Suresi'nin tefsirini okuyunuz. Özellikle de son ayetinin.)

Olaya samimi bir surette teenni ile yaklaşmak istiyorsan, “Ben demiyorum, öyle diyorlar” kurnazlığıyla suizan, iftira veya en iyi ihtimalle gıybet defterini arsızca karalamak yerine, edeplice susar beklersin.

Kimse sana “Niye Taliban’ı tebrik etmiyorsun?” da demez.

Ve bu kadar hassassan, bu kadar Doğrucu Davut’san aynı tavrı Türkiye Devleti için de, Akparti iktidarı için de sergilersin, sergilerdin, biz de, Taliban hakkında yazdıkların için, “Her ne kadar yaptığı şey Münasebetsiz Mehmet Efendilikse de, yaptığı şey durduk yere suizanda bulunmaksa da, adam samimi olabilir” diye düşünürdük.

Evet, sende toz zerresi hacminde sammiyet ve dürüstlük olsa, Taliban hakkında ortada fol yokken “yumurtladığın” şu zırvaların benzerlerini çoktan **Türkiye Cumhuriyeti’nin bağımsızlık savaşı ve Atatürk** ekseninde de söylerdin ve Kadir Mısıroğlu’nun bir benzeri olma bahtsızlığına uğrardın.

Oysa senin ne olduğunu (senin ve seni kullananan ağababalarının) Mustafa Kemal güzellemelerinden biliyoruz.

Taliban’a öyle, Atatürk’e böyle..

Senin Atatürk’ün de İstiklal Harbi sırasında Sovyetler ile iyi ilişkiler kurmuş, hatta, (İnkılap Tarihi kitaplarında es geçilen) **Eskişehir bozgunundan** sonra Sakarya Savaşı’nın kazanılması, Ruslar’dan alınan silahlarla mümkün olmuştu.

Benzer şekilde Fransa ile anlaşma yapılıp Misak-ı Millî sınırları içindeki Halep gibi şehirler onlara bırakılmıştı. (Ben demiyorum, ama sen istersen bu konuda, Taliban karşısında sergilediğin yüksek cesaret ve eşi az bulunur kahramanlık ruhu ile “Bırakılmış kelimesi hafif olur, vatan toprağı satılmıştı” diyebilirsin.)

Hayır, “İddia edildiği gibi Atatürk, ülkeyi sözde Yunan’dan kurtarıp belki de Ruslar’a satmak istedi, yanındaki komutanlar engel oldu, gerçekten bilmiyorum”

türünden zırvalar yazmanı beklemiyoruz. Atatürk'ü övüyorsun diye Taliban'ı övmeni de beklemiyoruz. Fakat, Taliban hakkında sergilediğin insafsızlığı yaldızlı nakışlı kulplar takma yüzsüzlüğü ile zenginleştirme diyoruz..

Atatürk ve İngilizler hakkında (Ki, İstiklal Harbi'nde İngilizler'e atılmış tek bir kurşun yok) birşeyler yazmanı da beklemiyoruz.

Afganistan'da yaşamıyorsun, buradan Taliban'a karşı efelenmek kolay.. Yiğitsen kendi ülkeni, kendi ülkendeki putları sorgula!

İran'da Şiî, Suud'da Vehhabî, Türkiye'de "yerli milli" (Atatürk'ün politik zekâsını takdir eden dindar mahcup Atatürkçü, "din düşmanlığı olarak yorumlanmayan laikliğe" razı müslüman Türk) olmak kolaydır.

Buradan İran'a, Suud'a, Taliban'a vs. kahramanca küfretmek de kolaydır.

Bir Kadir Mısıroğlu'nun attığı tırnak ol da sana adam diyeyim.

YUSUF KAPLAN’IN ANLAYAMADIĞI

Yeni Şafak‘ın mezhepli fakat savunduğu mezhebi bilmeyen, bazen boş konuşan, bir yandan müslümanlığını milletin gözüne sokarken diğer yandan Türkiye’cilik yaparak **“derin laik güçler”e de işmarda bulunan ve “Bakın sizinle de ortak noktalarım var” mesajı veren** (saf ve iyi niyetli olduğunu düşündüğüm) yazarı Yusuf Kaplan, Afganistan’la ilgili bir yazı kaleme almıştı.

Başlık şöyleydı: “***Afganistan’da İngilizlerin rolü: Taliban’ın gelişi, Türkiye’nin kuşatılması ve İran’ın önünün* açılması…**“

Evet, önce “Afganistan’da İngilizlerin rolü” diyor, sonra da iki nokta üst üste koyarak devam ediyor: “Taliban’ın gelişi, Türkiye’nin kuşatılması ve İran’ın önünün açılması…”

Yani İngilizler Taliban’ı getirerek Türkiye’yi kuşatmaya ve İran’ın önünü açmaya çalışıyorlarmış.

Böylece, Afganistan’da asıl zafer kazanan güç İngilizler oluyor.

Hayal dünyası sınır tanımayan bu şahıs, Amerika’nın hezimetini İngilizler’in zaferi haline getirerek Afganistan yenilgisini tekrar ***“Batı’nın stratejik zaferi”*** haline getirmek istemiyorsa, ne yapmak istiyor?

Tanımasam, İngiliz propagandası için algı operasyonu yapan bir ajan olduğunu, Türkiye ile Taliban arasına nifak sokmayı ve Türkiye müslümanlarının zihnini bulandırmayı hedeflediğini düşünebilirdim, fakat, kendisinde müslüman Türk gençliğini kurtaracak, İslam medeniyetini yeniden diriltecek keşfedilmemiş bir potansiyel gören saf bir kardeşimiz olduğunu biliyorum.

*

Evet, İmam Matüridî'yi okumadan **Matüridîcilik** yapan, İngiliz'in tek taşa oynamayacak kadar uyanık olduğunu akledemeyen, ***Vehhabîlik*** hakkında bildikleri ezber hurafelerin ötesine geçmeyen Yusuf Kaplan, fırsat düştüğünde ***Bediüzzaman***'a atıfta bulunmaktan da geri kalmaz.

Fakat, (hatasız kul olmamakla birlikte), gerçek bir mütefekkir, eşine az rastlanan bir dâhi, zahid bir abid, büyük bir âlim olduğu şüphesiz olan Bediüzzaman'ın, Vehhabîliği benimsememekle birlikte, onun zuhuruna neden olan karşıt yöndeki aşırılıklara dikkat çekmek suretiyle sergilediği fikir namusundan habersiz.

Ayrıca, bu hareketi dış güçlere bağlama kolaycılığı ve ucuzluğu yapmak yerine, "dahilî" bir huruç olarak kabul ettiğini de muhtemelen bilmiyor.

Veya biliyor da, konuya onun gibi bakmak işine gelmiyor.

*

Taliban düşmanlığı yapabilmek için bahane icat etmeye çalıştığı anlaşılan bu şahıs, bazı ülkelerin Taliban'la ilişki kurmayı kabul etmelerinden hareketle, Taliban ile İngilizler'in perde arkasında anlaşmış olabileceği sonucuna varıyor.

Çünkü İngilizler müsaade etmeden söz konusu ülkeler (Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri ve Pakistan) kimseyle ilişki kuramazlarmış.

Halbuki ***Suudi Arabistan*** İngiltere'nin değil ABD'nin güdümündedir. Ve Afganistan'da rezil kepaze olan da ABD'dir.

Ve, Suudi Arabistan, 1930'lu yılların sonlarında keşfedilen ***petrollerinin*** işletilmesi işini İngilizler'e değil Amerikalılar'a vermiştir.

İngilizler'in Arabistan'daki müttefiki ***Şerif Hüseyin***'i Hicaz'dan çıkaran da Suud idi.

İngilizler, Şerif'in oğullarına Irak'ı ve Ürdün'ü vermişlerdi. 1958 darbesi ile Irak ellerinden çıktı. Ürdün berdevam.

Pakistan'a gelince.. ***Türkiye***'ye yakınlığı malum.. Yusuf Kaplan'ın fazla postmodern mantığına göre, bu, İngilizler müsaade etmeden olmayacak birşey.. Demek ki Türkiye, İngiltere'nin…

"Demek ki Türkiye, İngiltere'nin …" diyor ve bırakıyoruz.

Gerisini Yusuf efendi doldursun.

TÜRK DIŞ POLİTİKASININ SEFALETİ: AFGANİSTAN ÖRNEĞİ

13 Temmuz 2021 tarihli bir haber şöyle:

> Türkiye'nin, başkent Kabil'deki Hamid Karzai Uluslararası Havaalanı'nın güvenliğini üstlenme yönünde attığı adımları **"menfur"** olarak nitelendiren Taliban'dan yapılan açıklamada, "Karar ihtiyatsız bir karar ve egemenliğimizin, toprak bütünlüğümüzün ihlali ve ulusal çıkarlarımıza aykırı" ifadeleri kullanıldı.
>
> Taliban 5 Temmuz'da BBC'ye yaptığı açıklamada, Eylül'den sonra ülkede kalacak tüm yabancı askerlerin işgal gücü muamelesi göreceği uyarısında bulunmuş ancak doğrudan Türkiye'yi işaret etmemişti.
>
> Taliban Sözcüsü Süheyl Şahin, "Tüm yabancı güçler, üstleniciler, danışmanlar, eğitmenler, ülkeden çekilmeli çünkü bir ihlal olan işgalin parçasıydılar. Tepki göstereceğiz ama bu tepki, lider kadromuzun kararları temelinde gösterilecek" demişti.
>
> **Erdoğan, anlaşmayı doğruladı**
>
> Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan 9 Temmuz'da Diyarbakır'da, Kabil'de havalimanı güvenliği ile ilgili yaptığı açıklamada, "ABD ve NATO ile yapılan görüşmelerde Türkiye'nin görev alanı ne olacak, neleri kabulleniyoruz, neleri kabullenmiyoruz **bunların kararlarını aldık**" ifadelerini kullandı. …
>
> **Muhalefetten hükümete eleştiri: 'Mehmetçiğin ayağına değen taştan siz sorumlusunuz'**

… CHP Sözcüsü Faik Öztrak, konuya ilişkin yaptığı açıklamada, "Herkes ardına bakmadan çekilip giderken, Mehmetçiğimizi Taliban'ın karşısına dikmeyin. Aksi halde Mehmetçiğimizin ayağına değecek her taştan, sorumlu siz olursunuz" diye konuştu.

*

7 Temmuz tarihli bir haberde ise şunlar söyleniyor:

Halihazırda havaalanının askeri kısmının operasyonel olarak yönetilmesinden Türkiye sorumlu.

Özellikle Batı ülkeleri, havaalanının güvenliğinin sağlanamaması durumunda Kabil'deki diplomatik misyonlarının geleceğinin tehlikeye gireceğini söylüyor.

Ülkeyi "Asya'nın kalbi" olarak tanımlayan Bakan Akar, havaalanının operasyonel tutulmasının önemini şöyle açıkladı:

"***Havalimanı çalışmadığı takdirde büyükelçilikler çekilecek, böylesi bir durumda Afganistan, izole bir devlet haline gelecek, uluslararası ilişkiler bakımından çok ciddi sıkıntılar yaşayacak.***"

Fakat ülkede artan bir şekilde güç kazanan Taliban'ın Sözcüsü Suheyl Shaheen BBC'ye yaptığı açıklamada, çekilmenin tamamlanmasının öngörüldüğü Eylül ayından sonra ülkede kalacak tüm yabancı askerlerin işgal gücü muamelesi göreceği uyarısında bulundu.

Salı günü ise yaptığı yazılı açıklamada Türkiye'yi doğrudan uyaran Taliban, "Bu **karar akılsızcadır**, egemenliğimizin ve toprak bütünlüğümüzün ihlâlidir ve ulusal çıkarlarımıza aykırıdır" dedi. …

Eski bir NATO danışmanı olan, Afganistan doğumlu Orta Asya uzmanı Esedullah Oğuz da ***BBC Türkçe***'ye yaptığı açıklamada, **havaalanının başkentin tam ortasında olduğunu** hatırlatıyor ve Kabil'in tamamının güvenliğini sağlamadan tek başına havaalanının güvenliğini sağlamanın mümkün olmadığını söylüyor.

Oğuz, "Afganistan Türkiye'nin asker bulundurduğu diğer ülkelerden farklı, kendi koşulları var. Kardeşçe görülüyor ama bu dostluk test edilmiş değil. Duygusal bağı var ama buna güvenerek riske girmemek gerekiyor" diyor ve sadece hükümetin değil, Taliban'ın ve ülkedeki diğer muhalif örgütlerin de desteğini almadan bu misyonu üstlenmenin Türkiye için "tehlikeli" olacağını söylüyor. …

Geçen ay basına yansıyan Amerikan istihbarat raporuna göre, Afgan hükümeti NATO güçlerinin çekilmesinden altı ay sonra tamamen çökebilir.

Geçen hafta da, Taliban ile çatışmaların ardından 1000'den fazla Afgan askerinin komşu Tacikistan'a kaçtıkları duyuruldu.

Taliban Sözcüsü Suheyl Shaheen geçen hafta BBC'ye yaptığı açıklamada, Eylül'den sonra ülkede kalacak tüm yabancı askerlerin işgal gücü muamelesi göreceği uyarısında bulundu.

Diplomatların, sivil toplum kuruluşlarının ve diğer yabancı sivillerin hedef alınmayacağını ve korumaya ihtiyaç duymadıklarını söyleyen Shaheen, "Tüm yabancı güçler, üstleniciler, danışmanlar, eğitmenler ülkeden çekilmeli çünkü bir ihlâl olan işgalin parçasıydılar. Tepki göstereceğiz ama bu tepki, lider kadromuzun kararları temelinde gösterilecek" dedi.

Bu açıklamayı "Türkiye'ye karşı açıkça bir uyarı" olarak nitelendiren Oğuz, "Türkiye Afganistan'da aktif savaş görevine katılmadı, sürekli Talibanla ve diğer örgütlerle el altından temas halindeydi. Taliban da bunu

> dikkate aldı ve son 20 yılda Türk askerlerine saldırmadı ama NATO sonrası Afganistan'da kaldığı zaman savaşan taraflardan biri olacak ve bu durumda da heeded olabilir" diyor.

*

Görüldüğü gibi, **Milli Savunma Bakanı Akar**'ın ifadeleri, son tahlilde statükonun korunması arzusunu ve mevcut Afgan hükümetinin varlığını sürdürmesi isteğini yansıtıyor.

Havalimanı Kabil'in tam ortasında, bu yüzden,havalimanının **yabancı bir güc**ün kontrolünde olması, Kabil'in de dolaylı olarak onun kontrolünde olması anlamına geliyor.

Şayet mevcut Afgan hükümeti **bağımsız** bir hükümetse, **Afgan halkından/milletinden aldığı destekle** kendi ayakları üstünde durabilecek güce sahipse, havalimanının güvenliğini de kendisi sağlayabilir.

Böylesi gerçek bir **millî ve yerli** gücü varsa, **yabancı bir güc**ün Afgan topraklarında onu Taliban'a karşı korumasının hiçbir anlamı yok demektir. Sahte bir bahanenin ardına saklanan işgalcilik anlamına gelir.

Üstelik, (Taliban'a göre **kukla** olan) bu hükümeti korumak için Afgan topraklarına gelenlerin, kendileri gelmese bile, ona her türlü lojistik desteği sağlayacağı ve silahı vereceği malumdur.

Dolayısıyla, mevcut hükümetin, arkasında **halk/millet desteği** varsa, silah temin etme bakımından Taliban'a olan üstünlüğü de dikkate alınınca, tamamen **yerli ve millî** bir politika izlemesi, kendi göbeğini kendisi kesmesi, topraklarını yabancı güçlere çiğnetmemesi gerekir.

Fakat, çiğnetiyor.

Ve de şimdi, **başkentin tam ortasındaki havalimanının** güvenliği için devreye Türkiye'nin girmesi gündemde..

*

Peki, **neden Türkiye?**

ABD açısından bunun iki anlamı olabilir.

Birincisi, kestaneleri ateşten alma işini Türkiye'ye havale edip elini yakmamak, kendisini korumak.

İkincisi, Türkiye'ye enerjisini ve dikkatini teksif edeceği, etmek zorunda kalacağı yeni bir bataklık sunarak başına çorap örmek.

Şayet Taliban Kabil'e uzanıp ele geçirmeyi başarırsa, "Kabil benim ama havalimanında sözüm geçmez, hükmüm yürümez, orası bana ait değil" demeyecektir. Demesi, eşyanın tabiatına aykırı.

Ve Taliban, Türkiye'nin gelecekte muhtemel bir hayalkırıklığına uğramaması için, bunu şimdiden açıkça ve mertçe söylüyor. **Takiyye** yapmıyor, "Dün dündür, bugün bugündür" felsefesiyle demokratik (dönek) politika falan yürütmüyor.

Laik, demokratik ve sosyal bir hukuk devleti olduğu iddia edilen Türkiye Cumhuriyeti Taliban'ın **Şeriat'ine (İslam hukukuna)** itibar etmediği gibi, Taliban da Türkiye Cumhuriyeti'nin **laikliğine (devlet dinsizliğine) ve demokrasisine (halkın arzu ve seçimlerini Allahu Teala'nın hükümlerine üstün tutarak itikaden veya en azından amelen Allahu Teala'ya ortak koşmasına, İslam nokta-i nazarından putperestlik yapmasına)** saygı duymuyor.

Dolayısıyla, Taliban'ın Türkiye'nin havalimanı fedailiğine razı olması ihtimali katrilyonda sıfır.

Bunu, Taliban'ın gözünü korkutarak yapma gücünüz ve şansınız yok. Vaadlerde bulunmanız (mesela, dünya kamuoyunun bilgisi dışında perde arkasından, onların istediği anda ülkeyi terk edeceğiniz sözünü vererek günü kurtarmayı düşünmeniz) durumunda ilerde başka sıkıntılar yaşarsınız.

CHP'lilerle laiklik ve Atatürk konularında aynı çizgide durmaktan gocunmayan Akparti'nin Afganistan konusunda da onlarla aynı çizgide durmasında bence sayısız faydalar var.

BURADAN ERDOĞAN'A SESLENİYORUM

"Dünya lideri, zalimlerin korkulu rüyası, mazlumların sesi, İslam aleminin umudu" diye lanse edilen Erdoğan, Taliban'a bir keresinde "Buradan Taliban'a sesleniyorum" diye şöyle seslenmişti:

> "Taliban'ın Afganistan'daki yaklaşımı **bir Müslümanın diğer Müslümana yaklaşımı** değildir.
>
> "**Taliban'ın işgal hareketini** devam ettirmesi doğru bir yaklaşım değildir. Türkiye'den Taliban'a sesleniyoruz. Bu işgal hareketini bırakması lazım. Bir an önce Afganistan'ın temelinde barışın egemen olduğunun dünyaya göstermesi lazım."

Bu, bir tür **ültimatom**.

Diplomasi dilinde bundan daha sert bir açıklama olamaz. Erdoğan'ın çıkıp ana avrat küfredecek hali yok.

Taliban'ın Erdoğan'ın bu mesajını dikkata alacağı ve kendince gereken değerlendirmeyi yapacağı kesin. Dünyanın tek akıllısı Erdoğan değil.

Onun, Afganistan'daki yabancı güçleri (İsteyen **emperyalistler** desin, isteyen **haçlı sürüsü**) değil de **yerli ve millî** bir hareket olan (İsteyen "yerli ve millî teröristler" diyebilir) Taliban'ı (Ki, kendilerini **bağımsızlık savaşçıları** ve İslam Şeriati'ni hakim kılmaya çalışan **mücahidler** olarak görüyorlar) "**işgalci**" olarak nitelendirmesi asla ve asla unutulmayacaktır.

Dünyada hafızası çalışan tek kişi Erdoğan değil.

Evet, işgalden söz eden, **Irak**'a yalan olduğu sonradan ortaya çıkan bir bahane ile giren (Ki, gerçek bile olsa bu bahane, işgali haklı hale getirmezdi) ABD'ye hiçbir

zaman **işgalci** demeyen, Irak'ın işgalinde suç ortaklığı yapmadığımız için yıllar sonra bile hayıflanan Erdoğan.

Konu Taliban olunca işgalcilik hassasiyeti depreşiyor.

*

Erdoğan'ın ültimatomunu Batılılar'ın Türk diplomasisinin bir fazileti olarak görmüş olduklarından şüphe edilemez.

Ve, ABD açısından ne mutlu bir tesadüf ki, Amerikan başkanının içinden geçirmekle yetineceği düşünceler ile Türkiye cumhurbaşkanının politikası acayip bir özdeşlik gösteriyor.

*

Erdoğan, **NATO** üyesi **laik** (devlet dinsizliğini benimsemiş) bir devletin cumhurbaşkanı.

Bununla birlikte, ***Taliban'ın Afganistan'daki yaklaşımı bir müslümanın diğer müslümana yaklaşımı değildir***" diyerek fetva verircesine konuşabiliyor.

Galiba, **"bir müslümanın diğer müslümana yaklaşımı"**, mesela ***ABD'nin Irak işgalinde*** onun yanında yer alıp Irak müslümanlarına onun istediği muameleyi layık görmek gibi birşey oluyor.

Nasıl oluyorsa, ABD'nin İslam dünyasına karşı izlediği politika, tam da Erdoğan'ın benimsediği **"bir müslümanın diğer müslümana yaklaşımı"** anlayışını yansıtıyor.

Neredeyse, "ABD, İslam dünyasındaki politikalarını İslam'a göre belirliyor, barış getiriyor; referansı ***Kur'an*** ve Sünnet.. Fakat nalet Taliban öyle değil, onlar işgalci" diyecekler.

*

Müslümanlığı sorgulanan, işgalci olarak nitelenen Taliban'ın, Erdoğan için, "Bizim de senin müslümanlığın hakkında **fetva** verecek mollalarımız var, fakat bu bahse girmeyelim" diye düşündüğü tahmin edilebilir.

Erdoğan'a, işganci diye nitelendirdiği bu hareket mensuplarına "müslümanlık" öğretmeye kalkışmaktan vazgeçmesini tavsiye ederem.

Çünkü, **delilsiz fetva** verme alanında maharet kesbetmiş olsa da, ifta (fetva verme) işi sonuçta **şer'î** yani **Şeriat'la** ilgili bir ameliye olduğu için, muhataplarını **şer'î delilller** çerçevesinde susturabilmesi mümkün değil.

Unutmayın, (tam da Amerikan zihniyeti, ideolojisi ve politikasına denk düşen) zamane müslümanlığı hurafeleriyle değil de şer'î delillere dayalı **sahih İslam** çerçevesinde fetva verildiğinde Taliban'a müslüman olduğunuzu isbatlamakta güçlük çekebilirsiniz.

*

Basit bir misal..

Dünya hali, hasbelkader **laik** bir devletin, hatta resmî dini **Hristiyanlık, Budizm** vs. olan bir devletin tebası durumunda olabilirsiniz.

Böyle bir ülkede yaşayan müslüman, **"Devletin resmî dinidir diye Hristiyanlığı benimseyecek değilim, ben müslümanım**" dediği sürece dinden çıkmaz. Müslümandır.

Devlet onu hristiyan (veya budist vs.) olmaya zorlarsa, **hicret** eder. Hicret etme imkânı yoksa, ve de ölümle veya bir uzvunun vs. yaralanması gibi birşeyle fiilen (sadece lafla değil) tehdit edilirse, içinden kabul etmemekle birlikte, hristiyan, budist vs. olduğunu söylemesi caizdir.

Bunu söylemeyip öldürülürse (ister kurşunla, isterse **zehirlenerek** vs.) **şehit**tir.

Aynı şekilde, laik (yani devlet dinsizliğini benimsemiş, **resmî dini** olmayan bir devletin) tebası olan bir müslüman da, "Devlet dinsiz diye, 'Devletin dinsizliği iyidir, İslam devleti gereksiz birşeydir' diyemem. Ben müslümanım. 'Müslümanlar birey olarak Allahu Teala'nın emir ve yasaklarına uymakla yükümlüdürler, kavim, ulus, halk, millet vs. adı altında topluluk teşkil ettiklerinde kendi kafalarına göre hareket edebilirler, artık Allahu Teala'nın emir ve yasakları geçersiz olur' diye düşünemem. **Devlet hristiyan diye Hristiyanlık, laik (dinsiz) diye laiklik savunucusu olamam**" dediği sürece müslümandır.

Devletin laikliği iyidir diye inanan kişi, kendisini müslüman zannetse de kâfir olur.

Bu fetvayı ben vermiyorum. Bunu **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi** ve **Zahidü'l-Kevserî** söylüyor.

*

Bu söylediklerimizden rahatsız olanlar şunu bilmeliler:

Şayet devlet laikliğini samimiyetle benimsiyorlarsa, herkesin inancının kendisine göre olmasını kabul ediyorlar demektir.

Dinsizin dinsizliğine tanıdığınız hürriyeti müslümanın müslümanlığına da (laiklik adına) tanımak zorundasınız.

O halde, samimi iseniz, samimiyetinizi ispata, Diyanet'e Casiye Suresi'nin 18'inci ayetini cuma hutbelerinde okuma hürriyetini tanıyarak, sahte inanç hürriyeti palavrasını terk ederek başlayabilirsiniz.